

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA;
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICIDCCXC

2700.
1789

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἱατρικὴν ἐξέ-
μαθι· μαρτύρηται τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ
τῶν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένοι ἰα-
σάμενος φαρμάκῳ ὀύσει, ἀνελήφθῃ
αἰθεὶς εἰς τὸ γένος· μετὰ ταῦτα, μι-
μνεῖται τὴν μητρικὴν ἰάσασθαι κε-
λευόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνα-
σθαι] ἀποκηρύττεται.

*Abdicatus aliquis medicinam di-
dicit. Patrem furiosum, & ab aliis
relictum medicis cum medicamento
dato sanasset, receptus est in fa-
miliam. Post haec novitatem furio-
sam sanare iussus, cum non pare-
ret, denuo abdicatur.*

Οὐ καὶνὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παρά- 1
δοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν
πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ
νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικα-
στήριον. ἐκεῖνο δὲ καϊνότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα
μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ
τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ
κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

Non nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam
fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi
ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem
nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem cri-
men non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea
non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid
fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

Lucian. Vol. V.

A

πρὸςτάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηνότες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασιν σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶν γοῦν ἄκλῆτος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἂν

fum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intrenditur, &, quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχὼν ὅς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειάς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρυῖᾳ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττο-
μαι ὑπαυργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχρούμενον. Δι' αἷς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κλήρυσέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκεῖνας μὲν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βωῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impédeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
ctabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, κατ΄ ἤψον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ Φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευν ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ' οὐδὲν συντιθέναι· καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χολῆς μυστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἔξεμαβον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικακήσα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεйна. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμεην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνοραῖν εἴτε ἰασιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκαστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέ-
4 Φιλοκρινούτων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργαι. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furem-tem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernere. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicatio- nis memoriam adhibui, neque dum arcesserer exspectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut mo- do dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, fa- nabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres- sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admoveamus, & di- ligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggre- dimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ φασὶ μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχειροῦν ᾗδῃ, καὶ τὸ φάρ-
 μακον τεθαρρηκότως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόν-
 των ὑπώπτευν τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρῇν δὲ καὶ ἡ μη-
 τρυῖα φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον
 διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα,
 καὶ ὁμοδαίτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδει-
 λάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα,
 οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 tis omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum enimvero nihil ego deterri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet con-
 sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπὶ ἤνει δὴ καὶ ἡ μητρὺς, καὶ Φανερὰ
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκимоῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βὼν, ἐπειδὴ τὰ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτήρα καὶ
εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖσαν εἰληθῆναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γεγόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν
χρηστοὶ ἑλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδὴ καὶ
ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χράαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumpsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρυῖα δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 ρογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦ μῦθου ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖα ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἱατρὸν ἰδῇ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιάμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὥκτειρα ἀξίαν εὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσήκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέ-
 γουσι ἀρεστικῆς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράλο-
 γον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇ.

οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολλὸς παράλογος.
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίτως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lætatione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mirior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχοῦσαν. Ὁ πατήρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
 οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
 τὸ μέτρον τοῦ πάβους, ἐκέλευεν ἰάσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
 ἐγχεῖν Φάρμακον. ὤτετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
 μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
 σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
 τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
 ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
 γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καδυφείσθαι, καὶ προδιό-
 ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
 νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνθηες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζον-
 ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τάληθ' λέγου-
 σι. πλὴν ἐγὼ γε ὡς ἂν οἷός τε ᾶ, δικαιολογήσομαι πρὸς
 αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
 γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκهرῶναι
 βούλεται, ἵν' εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὅμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκهرῶναι
 βούλεται) Ἐπεὶ οἱ ἀγῶνις, ἐν
 πρώτοις δὲ ὁ λέγων τὸ νομίζω ἐπι-

χειρῇ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκῆν τοῖς
 νόμοις δις ἀποκهرῶνται τὸν νότον.
 V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
 pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
 novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
 camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
 bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
 nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
 posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
 teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
 mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
 que usa illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
 omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
 tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
 pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
 vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὡς πᾶτες, ὁ νομο-
 βετης, οὐδὲ πάντα υἷας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐβέλωσιν ἀπο-
 κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
 ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν.
 οὕτω καὶ τῶν παιδῶν προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὸ
 πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι,
 οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
 σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν,
 μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς
 πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
 μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πεινόμενον, τὸν δὲ οἰκῆτη πι-
 στεύοντα ἢ γυναικίῳ ἐχθρῷ. οὐκ οὐν ἠγεῖτο ἀδίκαστον γί-
 γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς
 αἰλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
 9 δίδεται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
 λείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐν ταύτῃ αἰ-
 γαν τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στο-
 χασμοῦ ὑπεμφαίνεται, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρό-
 τισιν εὐστοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν
 ποιεῖται, ἀλλὰ νομίζω χίχεται,
 καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
 neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
 que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
 irasci permisit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
 prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
 iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
 tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
 iustum sit iudicaturos. Norat enim, multis saepe irrationa-
 biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
 fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
 cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
 neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
 que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
 relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

ων ἔστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρίναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐγὼ ὧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδὲ πω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δότεον ἀποκهرύττειν αὐτῷ ἅπαζ ἀποκهرύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκهرύξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικας, καὶ τὸν φόβον αἰδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἦν δ' ἅπαζ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλευέσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι, γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένοις. "Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἔξουσίας αὐτός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοιπος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-
 ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post hæc receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum, neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, aluerent. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est? Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρετάς τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅποταν σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ' ἅπαιστον τοῦτο, καὶ αἰδίων, καὶ πολὺ, καὶ ῥαδίον, μείζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, ἰ 1 πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιτημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐθὺς ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς ἕξωρος ἦδῃ, καὶ ἔωλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρων λαχόντων δικαστῶν, ἢ τις ἀδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

emagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedcant testes, vel ministri potius, eorum, quae iibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout iibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & sapere, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videris quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum pueret iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἦν δὲ τινες ἐκόντες αὐ-
 τοῖ συνθῶνται δικαστάς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι
 διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν,
 εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος
 τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀνα-
 λαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιός ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ
 χορηστὸν ἡγήσάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληθας, οὐκ ἔτ'
 ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιός αὐθις παθεῖν ταῦ-
 τα, ὕπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνω-
 μολότηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν
 διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω
 πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ
 παρήτησω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ
 ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας,
 βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκείνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ
 τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πα-
 τέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; si aliqui ultro de iudiciis convenerint, &
 delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Qui-
 bus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte
 legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse.
 Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si
 indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus
 esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim
 dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus,
 & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poe-
 nitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse con-
 venit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum
 prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mu-
 tato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta
 rescindis, firmas, quae post ea deliberaisti. Mane ergo in ul-
 timis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
 κον λύειν ἅπαξ γεγόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὐθις
 προαίρεσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τῷ ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἡοίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἅρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπέμ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἱατρὸν. οὐ-

ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti. Equidem ne-
 que, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi semel factum, dissolvere iniquum
 est. Illum autem, qui natura, deinde rursus voluntate &
 sententia tua in domum adscitus est, quomodo rationabile est
 rursus expellere, & uno familiae iure privare saepius? Si
 vero servus fuisset, tuque primo, malum me putans, vin-
 xisses; ac deinde murata persuasione arbitratus, nihil me in-
 iustum egisse, liberum dimisisses: numquid tibi aliquando
 irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata esse leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se ab-
 dicatum sponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 supersint, tamen desinam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δέν γάρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε
 τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μῆδ' ἐν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δ' ἐν ἡδίκημένος ὡς ἂν ἔγωγε Φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δὲ ἐμὲ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 φυγόντα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως
 ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὧ ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων νῦν ἀξιῶμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec ausus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem persol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiicere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *po-
 nis* me dignum censer. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ὥστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Θεουργόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέϋθνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμειβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηγογέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ἐν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριω ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

asta sunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur iuſtum eſt, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus me ſolum ſapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum eſſe, ex ipſa tua accuſatione manifeſtum eſt. Quem enim odio iam habes, qui non ſanem uxorem tuam cum extremis conſiſtantem malis, & peſſime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod ſimilibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis ſolutus? Tu vero, quod ingratiffimum,

κασθήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ
 ἀρχαῖον ἐκείνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 85 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσίας
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καί μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἑώρα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου πάντες χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρόσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis,
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui *iacentem* erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὁμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθιστὰς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλῆτος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπ' ἀνόδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὗ-
τως ἐπισφάλει καίρῳ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δείξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γῆσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεδράμην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροβουλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiēcissent, seque impares morbo fassi es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, affi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittendi

νῦν δέ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιάσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἰασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἔξω φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὑπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν· οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηγιόχτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶν ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπέῃ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπέαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἀπάντων παθῶν τὸ δυσάλωτότατον νενικηκότα, ἐπὶ τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου. συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἑάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ διαφυλάττω, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα ἡμαντῶ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὡς Φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ Φιλοπάτωρ γίγνομαι ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
adeo aegritudine confictatus est, qui morbum morborum
omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra
optime de se meritum patiemi, & contra ipsam pugnare
naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, iudices, fervo &
custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si
vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως· ὦ παῖδός, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μάλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικοτάτας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἢ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, εὐχ' ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam in-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exofus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 ratem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συν-ἀδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἐνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παιδῶν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδῶσι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξίων, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam: sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum: in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considera, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένω
 τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλι-
 καῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐ-
 τὴν τὴν αἰτίαν ἑλθόμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ εὔκλη-
 μα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν
 γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς
 ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσακις ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν,
 καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην
 συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
 αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι
 ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ
 ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν
 ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικα-
 σταί, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ
 ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἦδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus;
 neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, &
 expelli domo, fatis, puto, demonstratum est. Iam vero ad
 ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen
 ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad
 sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad par-
 vum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & con-
 tra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus:
 non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis ab-
 dicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater,*
abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere. Quid enim opus
 fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, ma-
 gnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur
 hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem
 statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτία; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐϞ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριὰ; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προστάττο- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προστάττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ θυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό Φημι, ὡς
οὐ πάντα προστάττειν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὗτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum*
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis*; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possum, obe-
dientiam negare videar, *disputare* paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύης, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμφεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισιν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατρὸς προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦει, τὴνδὲ δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευει, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνων
 23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non;* & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non;* & fabro, *Talia fabricare, talia non:* num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μᾶλλον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτο σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ιδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τυ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετεῖαι καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρῆ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indotus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελῆς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδᾶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ κακέينو ἐννόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλουκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευὴν;
 οὐδ' ἦντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὰ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiamsi tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emissi*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος
οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν
χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις
τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ
τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προφείλων, εὖ ἐποίησα, μη-
δεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25
δὴ δεῖ τὴν εὐποιάν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι
γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ
ἄκοντα κελεύεσθαι καταστήναι, οὐδ' ἔθος ὑπαρῆξαι τοῦ-
το, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰὶ θεραπεύειν,
ὅπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω
καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες,
καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύου-
σιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον;
διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο
νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiare, aver-
satio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, &
dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum do-
minus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum
nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti*
muneris, gratiam possem reposci. Non fane debet benefi-
centia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque,
quod volens bene merui, causa constitui, cur invito impe-
rari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel ali-
quem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is,
qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in
nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis
dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministran-
di: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo
morbo laborantem suscitavi, propter ea licere tibi putas
abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
 ταπτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπῆκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
 μνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκοῦ-
 σαι, πάντῃ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπειρῷ ἱατρικῇ. εἰ δέ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
 ἐστίν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἰασίς ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μοι
 τὰ περὶ τούτων φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειρώκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε

17 Ἐξαγώνιον) Ἦτοι ἰζω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligeris, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόνην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντός εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῶνδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῶνδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικίμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 rare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 Φόρους χάρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξειργασμένῃ, ἀναΐσεται, εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίβῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαΦόρως κατ' ἐκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποθεξαμένους τόποις,
 ἢ εὐΐσρα, ἢ εὐτροΦα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίῳι
 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταπτεν καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν Θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὔσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμποιυ τῶν ἀνδρείων
 διαΐerei, πρὸς τε νόσου διαΐοραν, καὶ πρὸς Θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥάδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιβρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ ἐπὶρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἄτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν 29 τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ οὕσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκοπεῖ. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praefertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Injustum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκός, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξίόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέαι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναῖξιν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκειῶν ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipforumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις,
ἢ ὀργῇ· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
τὴν ἐναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταιί γε,
καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατροῦ θεραπευθῆναι
δύναιτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
ξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καί κεινο, ὦ
πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
προχείρας φάρμακον ἐγχαίει τόλμησα, δεδιὼς τὴν τύ-
χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
neribus quasi gliscencia, & alita longo tempore, furorem
efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
ritus & imminetent a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶονται πάντες εἶναι τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
 σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
 νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμνημένοι; τάχα οὖν τις
 ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
 Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
 32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὧ πά-
 τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
 ῥᾶον ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
 ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
 κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
 ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἔαν δέ με ἀποκηρύξης
 πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γεγόμενος, οὐδὲν
 κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
 θις ἢ νόσος ἐπανελθοί; (Φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
 θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
 σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
 bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
 liebrem furem omnes furere. Facile igitur aliquis, si fe-
 cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
 suspicetur, malignam & subdolan curationem fuisse. Ita se
 habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
 vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
 si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
 est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
 dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
 invidiant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
 nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
 precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
 (solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
 quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἑμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ τὰυτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομνησκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖστος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, irasceres, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

1 ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄζοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον ταῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὦν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποῖον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ θβονούντων Φήμη ταῖς τῶν ἀγνούοντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονοῦ συνοικοί, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γάρ, εἰ ὑμῶν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἔτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντί) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δαίματος. παρεδρεύει δὲ τῷ δαίτι. τὸ ὄνομα μετὰ γυνικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δετικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ συνοικος γυνικῆ, συνοικεῖ δὲ, δετικῆ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείταίμι μάτην ὥμους ὑπειλήφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δέ, ὦν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεὶ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατήσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ κατὰ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὦν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγωνώς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχικώς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαῖον, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικόν) Πρίποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμικόν. λέγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένη ἔχων οὐσία, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστον) Ἀκριβὴ καὶ ἀσθηρὸν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθινικοῦ τῶν τρόπων. καὶ μή τινα διπλὸν ἔχοντος, μὲν δ' ἐπισκευασίας ὄρους, ἀλλ' οἷον ἀπὸ ἑκάστου

ὑπάρχοντος, οἷον ἐκδὸν ἐπιστροφίμου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτος φησί. τῶν αὐτὰ γὰρ τὰ ταχία, ὡς ἐκίπταν καὶ σύντομα, ἀβούλεται σημαίνει τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τὸν τε ἀπλὸν καὶ ἀδόλον, καὶ ἀληθευτικὸν, καὶ τὸν ἔτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνει φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiri, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τὰναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητούν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφαλείαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἠδέσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τοῦτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δῖως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμεν, καίτοις

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικῶν ὄν, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, δαδύνειν
 ὀφείλει. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 δξύνειν μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἐμφότερα. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διὰ
 ἡ λήξις ἀκριβὲς ἐτύγχανη, ἐπὶ γα-
 γη τὴν ἐτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. V.
 8 Ταῦτα συνεπαποῦντες. G.
 14 Καίτοις ἀναγκάσειν τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκαῖον ὄντος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eisdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πεῖθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθύς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπέισμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλους
 καὶ συνεστίους ἐχράμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὄρων ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροαίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπῆύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὴν καὶ ἰσοτιμίας ἐν. G.
 5 'Εσπίσμην) 'Εφιλιοῦμην. G.
 10 'Ἀναστάσειν) 'Ἦγουσι ἀνιγί-
 ρειν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσέ-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θεουκλίδης
 καὶ 'Ετιοκλῆς. G.

12 'Εφιστάτων) Παρισταμίοναι.
 G.

ibid. Νεολαία) 'Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συταγωγὴ, καὶ ὅλης τῆς ἀθροίσμα
 τῶν νέων. V.

13 Προϋνόουσι) 'Ετεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γυναικῶς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convictu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοιναίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρβένων, ἢ ἐΦήβων διαφοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκούσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀΦεῖναι τὴν ἀρχήν, καὶ καταβέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἂν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν Φόνῳ καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἢ πάλιν, τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι· καὶ γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοιναίαις) Ταῖς τοῦ δήμου εὐαχίαις ἢ θυσίαις. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ ἄλλοπαθὲς. G.

ibid. *Ἐφήβων) *Ἐφηβοὶ λέγονται οἱ μίχρι τῶν ἰεῖ ἐπ' αὐτῶν τυγχάνοντες. V.

2 *Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγεγραμμένας διδόμεναι τῷ ἀρχεῖντι παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν οὐίνα. G.

3 *Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μισεῖσθαι ἄξια. G.

4 *Ἀκούσαι) *Ἀκουσθῆναι. G.

5 *Ἐσκοπούμην) *Ἐνεργητικὸν καὶ παθητικόν. G.

6 *Ἐννοῶν) *Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ ὁ ὕψος) Σήμαινα ὅτι ὁ παρὰ κοινῇς γράφεται, ὅπως μηκέτι τότε γίνηται, ἐποίησα τότε, τίθεισιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τότε ἐπισθῆναι πρὸς τὸ κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασίν, τοῦ ὁ ὕψος γίνηται τότε τοῦτε ἐγένετο. G.

10 *Ὁ ἀρχαῖος) *Ὁ οὐῆθης, ὡς φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεικείμεν. G.

11 *Ἐπ' ἐμὶ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res auditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quomodo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium simplicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροισον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖην, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπᾶσθαι ἠπείλουν, καὶ ἅς καλάσεις ἐπενόουν, δημοσία στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνειράτα τε προδειξας, καὶ τοὺς μηνύοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 5 τοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικὸν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὄρκοις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνήζαντο, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἑλληπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) Ἦτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, ἀναιρέτως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. Λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἦτοι φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνησάντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione facti sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis insidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consularis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληΰθεις, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ Φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὄρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνν ἡλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἐμφρονος, καὶ ἡδίκημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μίλλοντα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἀφρονος, ἢ ἀναλιδήτου. G.

ibid. Γοναῖα) Εὐ γεγνότα. ἢ εὐγνώστα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυνατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλάμενος) Μεταπεμψάμενος. V. (Μηνύσας καὶ ἀγαγόν. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praeberere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi que pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαρνοι ἦσαν, ἡμονόμην ἀγανακτῶν τὸ πλεον, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάβην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μέναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντας μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἄνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ριπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογιζοίτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγεροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 *Ἐξαρνοὶ ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρεῖ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθόλιν. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ριπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μέγας ᾄδον τοὺς ἱερόσυλους.

ἰνταῦθα διασφύρι τοὺς Δελφοὺς ὡς
αὐτίκως ᾄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Λισσάριον, συγκαταθέσαντες αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν καλεῖσθαι ἀνα-
τιθειμινον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατίσπασε) Κατιγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo fit. Ni-
mirum omiffis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipfas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraheret, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πᾶν πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢ ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὁμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ραδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοῦς

3 Πόρρω πᾶν τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοῦς) Περιάνδρου φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ἑ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος, τούτου καὶ ἀποφθεγμα ἢ Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Συμοῦ κράτει, ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλειβύλου Λιπιδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγυιναί. Χιλαρός Λακιδαιμονίῃ, γυῖθι σιαντόν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὑπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8 κῷ εἶδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι-βουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω-μεν, τοσῶδὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ-ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ἕρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνίως, οἱ πλείους κακίους. Θάλπτος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἅτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστι-κός. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λίρῳ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules fe-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινε-μίσας. Hydrae autem Adraustus, ἐν τῇ κατὰ Θῆβων ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ-τύπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ. . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινισσαίς, ἐκατὲν ἐχι-θναῖς ἀσπίδι ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑ-δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi- dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita; quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul- lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan- tum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & infidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ
 μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
 ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὁμοιον χρή τῇ ὑποθέσει καὶ αὐ-
 τὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως
 δέ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
 ναι, ὡς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα,
 καὶ σφαττομένους ὀρώντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ
 κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμέ-
 νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ οὐδύρεσθαι τὴν ἐμ-
 αὐτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
 χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ οὖσαι μὲν ἀγαθῶ.
 δια δ' ἀνάγκην πικρῶ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
 9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρήρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
 μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτέβειη, πότερα βούλομαι, κολά-
 ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν
 μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθῆναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si
 velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere co-
 actus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agen-*
dum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem
 vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem ef-
 fe, qui deletetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum au-
 diendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam ha-
 beat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cae-
 derentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam
 fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam su-
 stinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse
 cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.
 Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita,
 utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori;
 scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius ele-
 cturum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὐτῆς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὅς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 ληθῇτε τοῦμὸν εἰδέειν, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λυμένων ἔχω, καὶ πευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὥς κατ' ἄξιαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξέπιτῆδες φοιτῶσι παρ' 15 Πευθῆας) Πείσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cuiusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τῇ συνουσίᾳ τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶν ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἶσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀφειλῶν Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεισθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο;

II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαινοῦ μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔβεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδούς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς, ᾗτο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀφειλῶν) Ἀλλογενεῖς, ξένους, τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ἕως Φαλαγγίδος περιγίγντο ὁ Χαλκουργός. ἀλλοτρίους. G.

10 Ὅτι τοῦ ἀνθήματος) Περὶ G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos, nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessimus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gratum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἁπάντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βούν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ Θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἄμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούτους πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμῶζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνηῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεισθαι μετὰ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabricatum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* &, simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste ciulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare.* Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δείξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀληθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φεγγεταί. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἔξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἑναποθανῶν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βόυν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τὸ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poemam imposui: &, *Age sane*, inquam, *Perilaë*, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae*, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praeceptum abiici. Expiatum vero bovem vobis misi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκίως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβειων, ἀναβέντες δὲ
τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὥς πάντες εἰδῆεν οἷος ἐγὼ
πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ
ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι,
πλὴν μόνον τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδὴν. καὶ τὰ μὲν
παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναβήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἑκάστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapien-
tis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos
vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum
legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum ho-
nesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos
sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupidi-
tates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium
meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus
amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia
melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in
illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui
cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens
ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe
etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius
indigeam. Hacc, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην ποιητοῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος καλᾶζειν ἠναγκασμένου, ἰκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδία ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λαβετέ οὖν αὐτοὺς τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλαρίδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigeno, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἔ
 ὢν, αὐτεῖς ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὐτ' ἄλλην ἔχων
 πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μαλλούσης Φιλίας
 ἐλπίδα· τῶν δὲ πρέσβων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
 τοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτριά διεξιόντων, καὶ τὸ εὖσεβες ἅμα,
 καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
 πον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὢν) Πρόξενος ὁ ὅλος πόλιος ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὢν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀποξένος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλιός τις ἐστὶ πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως ἐνὶ ξένος. ἀποξένος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ ἄθος. οἱ μάλιστα νεώτεροι τῶν νεώτερων προξένους καλοῦσι τοὺς παλαιούς· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδαζοῦν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παλαιὰ τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ βέλτερον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρίων περιλαμπταί τούτῳ καταχρησασμένων οὕτω λογιῶν τῶν μὴ κεκριμένων τῷ κρίτει προσχόντων· ἑτέροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὄντων πόλιων γινωσκόντων. ἰδιόξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεις τηρούντας ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπείχων· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγιδὰς ἀλλήλοις δεικνύοντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὐδ' ἂν κίμῃσιν ἀγνώτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκίους προσδέχωνται, ἑτέροι δὲ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμιν ἀλλήλους φιλοποιουμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως περιπεδημένους, ἵνα τε ἀγνώτας ᾖσιν, ἵνα τε ἰγνοῦνται. τοὺς δὲ ἰδιόξένους οὐδ' ἐν εἰχία τις ὑπεδέξατο, καὶ συμπράξει τί τῶν χρησμένων ἢ μνησείη τῶν ἀπρ... V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id¹, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ
 θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν' καὶ ταῦτα,
 τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲς ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχ-
 νης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ
 τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν,
 εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμ-
 πειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβο-
 λὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυ-
 λία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα,
 καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρ-
 χὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελτοῦ καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετ-
 ἔχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιο, καὶ τῆς
 ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ'
 ἀποκλείειν τὸ ἱερόν τοις εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum,
 neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod
 trium maximarum rerum omni aevo monumentum futu-
 rum est, artis praestantissimae, commentum pessimi, & iusti
 supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac
 de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistra-
 tus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rur-*
sus remittendum? irreligiosum esse arbitror, vel potius, nul-
 lum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Ni-
 hil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gra-
 vius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare
 dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo
 autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens
 tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae
 opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne clau-
 datis sacrum religiosum, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέοντας. εὐδείς γάρ ἐτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μίσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τὸναντίον ἐν εὐδίᾳ τε διαπεραιω-
 βῆναι, ὡς Φασί, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant, Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem discernere, &
 adicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

- μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγῶδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ θεὸν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψεί τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴονιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰς

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 fa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκάειον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ' Ὀμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὅρᾳν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἅν. τὸ δ' ἱερόν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσδοτος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάλληθ' ἑλθόντες ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνῆροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυγίᾳ, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλίαις, ἢ Ὑπερβορείοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine femine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

- ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαιμέθα γε οὕτω βιοῦντες. Μένωται δὲ αἰεὶς πά-
ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῶν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἠύξηται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδέν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀπ' οὗτοῦ, καὶ ὅπερ· δεξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati fumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obrinet, & utinam ita vivere non definamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν ἐπὶ πᾶσι δέ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσθηθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνασταί, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσός, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

ὀβέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν,
 νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς
 ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ' ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους,
 τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν θεόν. Εἰ δ'
 ἡμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστοὺς καὶ ἐξεταστοὺς ἐπιστήσετε
 τοῖς ἀναθήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ'
 αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίς
 βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid deducant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot
 quantisque bonis templum impletum sit, deducantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ΣΤ μὲν ἴσως, ὧ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δέ, εἴ τις ἐβέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβες ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖον ἔστιν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι τοσούτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
ταῖς ἰστορουμένοις προσλογιῆσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν
ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

³ Ω φίλτατε Κίλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
φλυαρίαν ἐν ἑκτῇ γράφας βιβλίῳ.
ὃ πρὸς Ἰσάριθμον ἀντιξαγόμενος
πρόθεσιν, ὁ σπουδαίωτος ἀντεῖ-

πει Ὀριγίνης, μιστοὺς ἀπάσης σι-
φίας καὶ εὐσιβείας ἐξυφνάμενος
λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαν-
μαστὶν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

ALEXANDER
SEU PSEUDOMANTIS.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adducere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξειςιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἄλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔξομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνευεγχεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὅμοιον τι παθὼν, ἀπολογήσασθαι ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτης ὁ Στωϊκὸς εἶναι τὰ
 μιανδὸς κατὰ τὸν Σίβαστον ἦν. ἐπεὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditis hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 satus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρότερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πότερον τὸν ρος μεμηνημένους Ὀρχομένους φασκάν
 Ὀρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὀμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίαν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

4 τεσ' Φῶνιμα ἡδιστόν τε ἄμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοῖσδε μὲν τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίστακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρέπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτήρες, πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιοῦτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέργον, καὶ εὐμαθες, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακία διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλίδας ἐν-
τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
ἐνομαζόμενοι. ἐπίσκοποι καὶ ἀργαί,
ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζό-
μενον, Κερκάπαι ἀργαί. ἀπελιθά-
θισαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς
πίθικους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κῆθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
ρὸς καὶ πανούργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
δότης εἰσάγεται. Ὁσαύτως καὶ
Φρυνώνδας ἐπὶ πορνείᾳ βιάται. ὁ
Ἀριστόδημος δὲ μισρὸς καὶ κατα-
πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται.
τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: &, paucis ut absolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averuncator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Iovis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus, quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & follertia, & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & docilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετρίωτατα ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἵλεως
 μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
 σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
 δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίταν, μὴ
 με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
 συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
 ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖριστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
 ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
 οὐκ ἂν πεισθεῖην, ὡς ἀληθέσιν οὔσιν, ὅμως συναγάγοι
 ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκείνα γένοιτο
 τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
 τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
 σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιρκιῶν, καὶ κακο-
 τεχνιῶν συγκειμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
 φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
 fiffime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabar.
 Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
 mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
 novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
 putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
 aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
 similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
 meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
 quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
 unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
 quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
 mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
 peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
 compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
 laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιοπίστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναί-
 τιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰκυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον
 ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥς εἴη
 πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ
 προσέτι ἀπλῆκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργεῖν προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ
 μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νῦν.
 5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὥς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
 καλᾶμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
 ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
 ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γόης,
 τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχυομένων,
 καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
 ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
 χὰς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
 αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμότατον, οὐ μῆτιν ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
 quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
 lum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium
 illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
 plicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero
 omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
 hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
 mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
 mosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis for-
 mae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
 pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
 lum amator aliquis, praefigiator, ex eorum genere, qui
 magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
 tra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos,
 & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
 rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπρέτῃ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρός ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,
 Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά·

ῶν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπαλλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότην. ὅρας ἐξ οἴας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδη δὲ πώγωνος ὁ ἸἌλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι εὐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat: instituit illum, & adiutore, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, est idem mala multa;
 quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyaneſis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nosſent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbarus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum iam defloruiſſet aetacula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam exſecrabilioris ingenii ho-

τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκούντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινοὺς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 αἷς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εὔδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφesi, (πολλὰ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφαι-
 τῆσαι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nacti, e Bithynia illam in
 Macedoniam securi sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma fugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

κοντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8
 ἤδη. ὥς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν
 τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω
 πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπακον- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
 στίην κἀναυθα τὸ κατενόησαν. οἷον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Ex hinc*, ut ait Thucy-
 dides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo *mortu-*
les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
τες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
τίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσσεσθαι ἤλπικον· ὅπερ
9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τουντεῦθεν τὴν
σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἀν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
τῇ Βιθυνίᾳ προσαικοῦν, οὐχ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἶκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
ἀνθρώπων δειν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
οἴους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας
τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ

9 Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζον. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλυβίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανισ-
 τήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνω, τὸ
 τοῦ λόγου, μαντεύμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχη-
 νότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσ-
 βλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι
 εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐ-
 τοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαϊό-
 τατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλ-
 κᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ
 πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ κατέξει
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρε-
 βεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν
 τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ
 τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. κἀκεῖνοι γὰρ καὶ
 νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς Σεμελίους

2 Κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελειστάται μάντιων τοῦτο λέγε-
 σθαι ἰᾶσθαι. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut
 strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio
 est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coele-
 stium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquam-
 diu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chal-
 cedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa
 est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalce-
 donensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum
 esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in
 Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum.
 Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem
 per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & mul-
 tum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & tem-
 plum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχιδνῆς, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθευμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ὃ οὐ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοίβω φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλερίου αἷμα λελογχώς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλεῖριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν Φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρῃ Παφλαγονίας στυγέσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὐρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagonες, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πάντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδ' αἰ τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἀφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ρίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερόν ἐδόκει ὁ ἄφρος.
 ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππεΐαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἔστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἐξή-
 χητα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 εἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἰ τις
 αἰετμυδὲς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἱπαριθμηκὼς εἰς ἓν συν-
 θῇ, τριακόςια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τίλει τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἵστιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελουτᾶ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἐκχι. δι. pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Ausonio sub rege propheta,

Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput draconis linteum, humanae formae asine quiddam habens, pictum, accurate assimilatam, equi-

γούσα τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προϋπήρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστὴς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανάται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεῶ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεὶν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὦον προκεκενωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυβίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῇ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβας, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρταύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lectis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda victus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur conscenso altari quodam excelsō, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξί, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Ὠνάς τινὰς ἀσήμεους Φεγγόμενος, οἷαι γένοιτ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπίον. Εἶπ' ἔθει' ὁρόμῳ ἐπὶ τὸν 14 ἐσόμενον νεώ καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκοιουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τίνος, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὠδὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμουδίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πάματος ξυγεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curiculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iuber. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumpto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀπενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ὁρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, Φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος; μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susciperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum reperit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex ansere natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & praespe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἢ πόλιν, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμένων, οὐδὲν εὐοκῶτων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκείνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείδς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχρῦσθαι αὐτοῦ, καὶ χαίμαί τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως εὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πᾶν Φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτός

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διεῖλιν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφίρονται,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. εἶναι ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draco-*
nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα εἶσθαινετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἐρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον ὁράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασσόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασιλεία, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσεπιεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἰ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάλῃθ' ἰδέσθαι, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὀπίσθιον τῆς θύρας μέρος. G.

10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαβίσεως δυνάμει
τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculforum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, sermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικῶς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρῆιχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσαν τε καὶ συγκλείουσιν τὸ στόμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὔρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκός, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἰδοὶ τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παρμεγέβους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπων

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εοικότες· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τίνος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
 νητο, καὶ χρᾶν τοῖς δεομένοις, καὶ θεσπίζειν, παρ' Ἀμ-
 φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπὴλ-
 λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖ-
 θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπὼν· ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὐ δέοιτο αὖ καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento affimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamabat enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille perisset, eiektus domo & in Ci-
 liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὃ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταράττει τε, καὶ κατασημηνάσθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
αὐτὸν κατελθὼν, (ἥδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ ὅτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶόν σοι, εἰ δὲ 20
μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶόν ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γυνῶναι
ράδιον, τοῖς δὲ ιδιώταις, καὶ κορυζῆς μιστοῖς τὴν ρῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατειλήσας αὐτίς, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendis-
set, (iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est info-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & *οβελαι* ac plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημενόμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ φίλτατε Κέλσε' βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατῆκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆνας πυρὶ, σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obsignata ipsi dedi sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, leitoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εὐκυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἀκουσον-
 τιάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἥ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινενομημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνησθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμοτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραβεβημένοι, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐβέσπιζε, παλ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοῖζα καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposta idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 barur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπείας προύλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφη) πολλὰ καὶ χρήσιμα Φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐθις αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπο-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφῆτης μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὐξῆται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς
 ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰηθῆς, ὧ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου
 ἔτους ἡβροῖζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit.* Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minurum fuisse hunc reditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησιμοποιοῦς, καὶ χρημοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἦδη 24
 δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τὴν ἁλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαστο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠβισμὸς ἅπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τίεμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλειται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέρντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μά-
 λισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν
 ἐπεσώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ
 τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητρὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων,
 ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ
 αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε
 λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἱλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ
 δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεσβέξα-
 το. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος;
 μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ καθήται.
 εἴτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν
 τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευ-
 μένας; ὅλως δέ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλε-
 mos πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλω
 δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία
 φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot
 Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim
 essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus,
 terculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis
 plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de
 ic maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propi-
 tium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit ora-
 culum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epi-
 curus? Plumbeis, inquit, pedicis vinctus desidet in coeno.* Dein-
 de miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum
 videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque
 eruditas? Univerſim implacabile ipsi & infinitum bellum
 erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem
 enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosa-
 rum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam
 contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότει, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδότει; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα τὰυτα
ἐν γέλῳ καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐνόοντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμώδησε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμώδησαι, καταγελάσας ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὕειον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσσι πύδῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μῆτε ὑάκρως 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μῆτε ὑρῶσιν ὑβροχῆς (ἰσως ὑά- βαι τὴν μαλάχην καλεῖσι. G.
βροχῆς.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicif-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senato-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinæ sacro vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐβλήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμοῦ δοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφρονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὔδε ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
- 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εισόδου, τῶν αὐτοφῶνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestiturum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisiss deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρθοις Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα Φέρων προτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίβιος ἐκεῖνος Κελτός, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὄθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀπ' αὐτοῦ

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἅπο λυγρὸν
 Πότμον ἐπιπροΐεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμούς ἐπὶ θεραπεία τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμος ἦν παλινωδῶν.

*Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
 Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,
 Permixta radiis lauro tua tempora vinctus.*

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

*Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :
 Ne tibi semineo vir amictu triste per arcum
 Immittens fatum perimat cum lumine vitam.*

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκΦυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατὴρς ὡς ὅπ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδούτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν. καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπεύγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristī modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Malenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit, multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochoque auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret: alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκῶς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἧ ἔστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμώτεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄβλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρῶμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post-reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum infaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, αἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνήσοντας τὸν θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένου. Ἄλλα καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσπον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίου, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἂ

esset plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interroga-

ἤροντο. συνίης δὲ οἷας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶν δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναῖκος, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπαλογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεύσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ἁδού νῦν συνεῖ-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vitam olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφοσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὖτις δὲ πυνθανομένων
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·
 Εἴβ' ὅς νῦν φαίνῃ· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτὶς,
 Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.
 ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφάνων ἦν. ἐρομένων δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ῥητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.
 διεδιδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καβέυδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετάτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθύς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ Κούρκλος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σι-
 δυμένα διαβάλλει τὸν λόγον, ὅς λήτης μυθεύεται. V.

ros probabile fit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparferat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

πην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὄλαις ἱλασκέμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονότα. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αἰεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοτε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησιμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει. καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἐς τοῦναντίον τοῖς πλείστοις προὐχάρεϊ. κατὰ γὰρ τινα τύχην αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attingisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τούτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχη τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐΦίετ' ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κεν τοὺς πεμπομένους, κα-
- 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς αἰὲ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτῃ ἢ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quaedam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa vitæ cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad *res Italicas* haec & similia prae-parabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & sacrum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Athenus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἡ Ἐπικουρείος, ἥκει κατὰσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω
οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγα-
θῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖ-
το, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπι-
φθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἴτα Λητοῦς ἐγίγνετο λο-
χεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος,
καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπι-
φάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς
δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδὲς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σε-
λήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλ-
λιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων
Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ
μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ
αὐτὴ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτῃ, τῶν Καί-
σαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρώσα τοῦ Ἀλεξ-

*reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt,
initiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat
exaetio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Mul-
titudo univēsa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae
agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis
nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Gly-
conis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant &
matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies
vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lu-
nae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Fa-
cem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endy-
mion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in me-
dio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coe-
lo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum
Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &*

ἀνδρὸν, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Ὠωνῇ, ἣν Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί δ' ἦθεν καὶ Κήρυκες τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣν Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικαῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μῆρὸς αὐτοῦ ἐξέπι-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σσιν περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem alii odorem multum rufstantes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν.

Πυθαγόρου ψυχῇ, κατὰ μὲν φθίνει, ἄλλατε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δῆς φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.

Καί μιν ἐπεμψε πατρὸς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαγωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδείου συνουσίας, ὥς 41
ἀσεβές οὐκ, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς,
ἐπήγγελλε θεασρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ εἶδε δοκιμασθέντας, καὶ
προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρανήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-
4 Δίης) Ἦτοι Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestus,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vix ingeniosus commenius est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

- σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τρὺς ὠραίους κατεδί-
 42 λει' καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τις γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιῶσειεν, ἀβρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥτε
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυσέσθαι· πολλάι δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέσθαι παρ' αὐτῶν, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγῆσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τιαν-
 οῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ, εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς.
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον. πῶς
 2 Kῦσαι) Φιλῆσαι. G.

Etendumque ipsunt oscularetur: verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; dicebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unuf- quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo- riabantur, &, vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo- lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colla- quium*, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer- dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?* Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore*.

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαι σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῶν ἔτη παραμενεῖς χρησμοδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησμοδῶντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσης εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἑμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπιδῶ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπιδῶ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

πάντο γὰρ ἐδεδείκε τὸν Ἐπίκουρον, ὥς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπιδῶ ἐταῖρον ὄντα) Ἐφ' ὅτι σφίδι κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα. γὰρ τὸν Λεπιδῶν τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντας καὶ δι-
λέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μι-
κρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη
τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεινὰ Πα-
Φλαγῶνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς
Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὥς ἀπεκτονό-
τας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύομενον, ὁ δὲ
νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκείων
ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τε
ἐγεγενήτω. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρ
τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπεΐσθη καὶ αὐ-
τὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ περὶ ἧς ἐβράδυνεν, οἱ δυσ-
τυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νεῖλῳ
πλέοντα διεθάρβαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν
(πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγ-
γέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλεξάνδρει, τὸν δεινὰ) Ἰσως ἐπὶ ὄψου τοῦ αὐτοῦ ἀντος τοῦτομα τὸ
κύριον ἐπιπὶν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem
etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum
non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce,
At tu, Alexander, Paphlagoni (quem nominabat) *persuasisti,*
ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi sup-
plicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa ver-
santem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit
post servorum interitum, bestiis a te obiectorum. Factum vero
eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine na-
vigarat in Aegyptum ad Clyisma usque, solvente *commo-*
dum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in
Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati
aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a la-
tronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amif-
sum illum nuntiantes. Tum *secutum est* oraculum, & con-

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ Φέρων τοῦ οὐνείδους τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγείς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξάμενων, Δημόστρατός τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον Φρονεῖν ἐν τασούτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγῶνων μαυρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνέϊπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: postquam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot infanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (habebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, *an responderes?* intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ,
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

47 Ἐν γοῦν καὶ γελοϊότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρὺν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ

1 Ἄλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο ἰσθαι λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμὲν εἶπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Συ-
μμεῖν ὡς διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγχειρησάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρίσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas, ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere cacci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιβέν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
 μας, οὐ δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
 ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
 Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μισ- 48
 τοῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχὼν γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
 τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
 δοκιμῶντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
 μανία πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
 Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
 χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἰστρον
 μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
 ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δῖνας Ἰστροιο διῷπετός ποταμοῖο,
 Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
 Θῆρας ὀρεित्रεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀῆρ
 Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
 Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
 la, & mugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
 bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
 facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
 regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
 tit ad illum oraculum viggente bello Germanico, cum di-
 vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
 Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
 vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
 cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
 Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
 Montibus eductos: & quos alit Indicus aër
 Flores, atque herbas fragrantēs: evenietque
 Max victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνήξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυλῆϊαν γεγόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἀλῶσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲντοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολλῶν ἐπιτρέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νικητερίους καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
νος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιού-
τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μῆτε ἐρομένου τινός, μῆτε 50
πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδεϊ πρὸς ἐκ-
πληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιδας.
Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non
subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat teme-
re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
stituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues
acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his,
quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
dro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet
neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin ne-
que omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fun-
debat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc
quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat lecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μὴτ' εἰσαΐοις, μὴτ' εἰσοράας ἀποιῶσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῆς καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διαταράχῃ, ἀκούσας ὀνόματα,

καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ῥαδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμα-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμοῦδιαι, ὡς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκυθῇ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristitia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenschicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλρος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδεσται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέρχως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρῆσμός νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, Θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὁδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοι γένη τῆς ἀπειράτου εὐτραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra verbum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversos, & sub
 nominibus diversos, interrogationem eandem, cuius *Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero,
 qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:*

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζο-
 πορῆσαι λῶν; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωμέναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύει.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐ-
 τῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγρα-
 ψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δέινος χρησμοὶ ὀκτὼ,
 ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ
 γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ
 ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου,
 πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγ-
 γανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν,
 οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ
 καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ
 ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ
 πάνυ προσκείσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

² Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρέρχεται τῆς, οὐδὲν πρὸς
 τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, *navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter fa-
 cere?* respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut
 illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, in-
 scripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum no-
 men) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper ef-
 ficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni
 libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando
 deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa
 misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent,
 sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum
 sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum
 a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo osten-
 sae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἦσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶπν ὁ
Λουκιανὸς, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὥς με παραπέμψειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῶ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
fensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praeside Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morsu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχεῖτο τιθασσόν με ραδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχύνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικοιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμεν τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὅρῳ οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον Φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ραδίως γενομένης
56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetae, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & qua de causa, inquit, haec mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin praemisera) promittit etiam navim se praebi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάζοντας· καὶ γὰρ μὲν ὤμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὄρων τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγενέητο, ραδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι καὶ πρὸς ἐμέ ἔφη, Ἔτη
 ἐξήκοντα, ὡς ὄρας, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκῶς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιάναί Φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταδόμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν.
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσποράνους τινας πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; arque ad me, *sexaginta*
annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
de maculare manus: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληθῆς ἐς τὸ πλεῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῦντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονοουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ αἰνῶν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερώς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμεν, οὐκ ἐν δέοντι
 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisset. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & insensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impedit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτακράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆται εἰμαρταὶ αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθακεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱός, διασαπὺς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβώνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράβη Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀφηρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 Ὡς Ποδαλειρίου υἱός) Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλειρίος τοιοῦτόν τι πίπτονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ καί ζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἔλκων τὸ γένος, ὃ δὲ σκηπιδόσι διαβιβρωταὶ τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή· ἢ ἐγένετο ὥς εἰκάζειν προνοίας τινός τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ρουτιλιανός, ἅσπεφάνους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιώσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniiicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis fuscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Pactus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutillanus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεον δε, ὅπερ καὶ σοὶ ἦδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεοπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὐφρονούντων γνώμαις βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convīctu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

- 1 ΛΥΚ. ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινὰ ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιοῦμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λελήθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἄνῃρ δέ τις ὢν, ὦ Λῳστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,

DE SALTATIONE.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi affluetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος,
 θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
 μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
 τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
 Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα
 ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
 ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἔλευ-
 θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἷω σοὶ πρέποντα ὥστε ἔγωγε πυθό-
 μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
 ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάβην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
 σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθῃσαι, τὰ
 ὅμοια πεπονηὸς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
 τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
 σπουδαίων, εἰ τούτων τις θέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
 καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαιδόντων, καὶ μάλιστα
 τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
 ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
 spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
 tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
 libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
 dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
 & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
 diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
 tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
 re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
 tonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis simi-
 lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
 honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in
 circulis tibicides defideret, & qui ad citharam legitimos mo-
 dos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoe-
 dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομησθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάβῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ λωτοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήβεις διατριβὰς ἐπανάξωμεν, πρὶν λάβῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένοις. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τῶς ὥσθι μόνους ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέξατο πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλος δεδουλωσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consuetudina studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris reductus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὀλεθρος ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπαλὺ ἡδῶ πεποιημέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εὖχώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὅς οὐδ'
αἰσχρὴν ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ εἰσikas. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρά,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his;
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Dostior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
speciem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασυῖα, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντάς τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo sedere medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

διδῶ καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-
σῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνα-
σχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
γένειον ἀπαράτιλτος, ὥς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τε-
λέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφ' ἑταίρου, ὃ ἑταῖρε, τῶν βλασφη- 6
μιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος,
καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὥς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀττικῶν τοῦ-
το καὶ σύλοιον δοκοῦν. ἄφαιρε γὰρ,
μὴ ἄρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει
ὅτι τὸ μὴ εἰς τοῦτο δὲ φάσαι. Νῦν δὲ
Ἀττικῇ συνθεῖα δοτικῇ χέχρηται
παραλόγως, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω
τὸ χεῖρε καὶ ταῖν χερσὶν θνητοῖς
διδόμασι δρυστικά ἄρθρα προσέμου-
σα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λευκιανὸς ἐν τῷ
ἥρας καὶ Διδῶ καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς.
τοῦτ' ἴσθι, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι
Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακά-
ρων ἰκοίτο. ἄραι γὰρ παρὰ τοῖς πα-
λαιῶς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ
Ὀμηρος (Il. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ
τούτων ἐλθόντο οἱ πολλοὶ χαρίτων
πετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλό-
στρατος εἰκοσι β' περὶ ὥρων οὕτω
λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ἄραις εἶναι.
τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφῶ-
μιν εἶδῃναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γὰρ πού

αὐτὸν ἐγγιγνέσθαι ταῖς ἄραις, ὅτι
τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὅρα τὴν λόγον Φι-
λοστράτου. (Deinde recentiore
manu) Ἀθηναῖος Διδασκαλὸς. 16',
(p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ
Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέ-
γοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἰμάτια)
ἐν χροῖας τότε αἱ Χαρτίς τε καὶ
Ἦραι (in edd. legitur Ἀραι)
ποίησαν καὶ ἔβλεψαν ἐν ἀνθρώποις εἰ-
ρηνοῖσιν. οἷα φέρουσ' Ἦραι ἐν τε
κρόκῳ ἐν θ' ὑακίθῳ, ἐν τ' ἰῶ θα-
λίοντι μέδων γ' ἐν ἀνθῇ καλῶ. καὶ
τ' ἄλλα. Θύφρατος τῆς ἄρας ἄπτε-
ται λίγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. Et
Athen. II, 27, in extrema pagina
περὶ θέρμων ex antiquo Comico,
opinor, μὴ ἄραισιν [μετὰ τῶν κα-
κῶν] ἰκοίτο οἱ τοὺς θέρμους φαγόν.
(Ad quem locum vid. Casaub. L.
II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas
accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam,
quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non
vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico fu-
rore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hisce, audire
me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-
ſunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἐπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πᾶν σχολὴ μεμνηνότες ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκευάσαι μου, ἕτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστήναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλιστα. εἶσθι γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοῖται

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebeere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθῆσόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκείνο πάνυ ἡγνοῦναι μοι
δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό
ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάλῃ θέ-
στατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
γενέσει τῶν ὅλων Φαῖεν ἄν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναϋῆναι,
τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἑρατὶ συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χο-
ρεΐα τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
νῆτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμὸς αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
τακτὸς ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα
ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
τιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρό-
τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουςον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8
Φασὶ Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεῦ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
sisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum
plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλῃν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ παλεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχησθην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἀπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretenesium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionenem non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

παλεμειν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ᾧδὲ πῶς·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,

Ἐγχος ἑμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὁμῶς οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προσθεβεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλατον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδαφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen fors in mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptolemum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκου· καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαδόντες
 (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνι-
 κῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιῶσιν, ἄχρι
 τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμ-
 βασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμο-
 νίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ
 ἐκράτουν ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγου-
 μένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρ-
 χεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μαθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀπροχει-
 ρισάμενοι, καὶ παῖσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει
 παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ
 αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν
 τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχή-
 ματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαλόντες,
 ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ
 Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾄσμα,
 ὃ μετὰξὺ ὀρχούμενοι ἄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησὶς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocsi,
 (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago,
 discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad ti-
 biam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingres-
 sum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia.
 Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum
 concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus
 saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim mani-
 bus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vi-
 ces quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet
 in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero,
 ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus osten-
 dunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem
 bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri
 gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἔστι καὶ Ἑρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται) διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάζατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12 ἔστι κοινὴ ἐφηβῶν τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ εἰκότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἐφηβος τὰ νεανικά ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἢ παρθένος δὲ ἐπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρίας πλεκόμενον. καὶ αἱ γυμνοπαῖδιαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἄ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13 ἐν τῇ ἀσπίδι πεποιήκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἥσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήμι' καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent secum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit. Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius. Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est autem Hormus saltatio communis adolescentium atque virginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui Hormus est, re vera similium. Ac ducit choream iuvenis, iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens; ut adeo sit monile quasi ex modestia & fortitudine plexum. Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem Homerus de Ariadne in clypeo Achillis describendo fecit carmina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἰησαίου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 πρῶτῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέ-
 δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἄσκησις, ὥστε τοὺς πρεστάτας
 καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, φησι, προορ-
 χηστῆρα ἅ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾷ-
 15 μος εὖ ὀρχησταμένῳ τὰν μάχαν. Ἐγὼ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφῆως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulysssem, *Spestantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores *Præfules* dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. *Eligit enim*, ait una, *Præ-
 fulem civitas*: & rursus, *Ilutioni statuam dedit populus bene
 saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ρυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπαρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἴνδοι, ἐπειδὴν ἔωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγοῦμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ira se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos;
qui enuntiant mysteria, extra sacrum chorum saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione perage-
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
osculari, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

καὶ μιμεύμενοι τὴν χορείαν τοῦ θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ ταῦτοις ἱλεοῦνται τὸν θεὸν δῖς, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινῆδον τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τίνα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πύρρος ἐξύττητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lentio conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablata, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδόξοτερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγέσατο, ὡς
γυγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὀρχουμένοις πρόσσεστιν. ἰδοὺς τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὠκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμψαυσαν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τῆσαυτήν τινά
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ ταύταις δὲ 20
καιὸν, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιβυλὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἰ-
μαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιη-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur:
Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem;

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσασθαι· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰὲ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἷμά σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχησις ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἑμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυρρήνους καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσοῦτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te exspectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lusum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου κακείνο, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὖτις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσσεσι, καὶ ὦδῃ γλυκερὰ, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾷσθαι ἐπινοεῖς, καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆια ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστών τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὄρχησεως ὦδῃ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκώς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνον ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque fane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëteos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι περὶ κρίτην ἰοειδέα πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δέ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπὶ τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμία, καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέϊτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιωτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσσεσθαι, ὅσῃ καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὥκνει μαθήσασθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελησθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ἐστίν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσεπών· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fusigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

- 27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γὰρ ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἔω λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἄρρυθμίας ἐν λεπτῷ μάλλον ἐλέγχοιτο· εἴτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλῃσε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ᾠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῶδῃ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragœdiam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplerur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis inuestus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans *alienas* calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poëtae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ Ὀρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχρῆνός
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canis, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποβέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῖαι τοῖς ἀγωνοβέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔω λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἡδὴ ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρ᾽ ἡμῶν. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποίησαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπέξιοντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidiibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut infcitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicitis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξουσιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἐμαυτῷ ἀκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστήσασθαι τῷ λόγῳ, ὄρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμῆσθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεῖσθαι τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβούσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσούτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὄρχήσεως
 ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero imprimis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo, mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est, atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante. Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ θερμαῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπέξιόντα μηκύνει τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiecit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferebat autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δέεμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὔσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, κατ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτικὴ ἐστίν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἰλεῶν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μνησθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοι τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἶδέναι χρὴ τά τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removet se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem imprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fient, quaeque fuerunt,

τάτ' ἐσόμενα, πρὶτ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχιστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεύειν δὲ νῦν τὴν σαφένειαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρη αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχιστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κληρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν 39
 αἰετῶν. Δευκαλιωνία ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γονάς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἕριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.) Φασὶ γὰρ τὴν Δήλῃ τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεν-
 νηθῆναι, πλανασθῆναι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πέλαγος, Ἀσπιδίαι καλου-
 μέναι, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
 ἀλλοτε ἀλλάξῃ νήσους. Αὐτὰ δὲ
 ὑπερῷα μὲν καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ἐτί-
 σασα (οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτιμα οὔσαν ὑπεύχετο δι' ὄργην
 καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἔστη τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἐβρίζετο.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δήλῃ ἐκλήθη, ἅτε
 δὴλη γεγονυῖα τῇ παγίῳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἢ τὸ ἀπὸ τούτου ἰσθρῶ
 Ἀπόλλωνος. ἰστορεῖ Καλλιμαχος
 ἐν τῷ εἰς Δήλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
 σιν ἐν Διελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ νῆδ, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γύραται ἀπὸ συνθί-
 σις λίθων. καὶ τοῦτο ἴφασκον τὸ
 μέσον ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatos errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativiratem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὐρεσιν, καὶ
 Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὐθις εἰς
 Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 41 τῶν παραλελειμμένων διήλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omiffis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἐξῆς ὁ Κιβαιρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάβη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἀθλῆσι αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγὴ. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἴνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἐτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στράτεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενεικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιό-
 τατα τῷ ὀχρηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προηρημένον, ᾧ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαιμόνων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum ad Thebas expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exsulum, oraculumque de illis, & inse-
 pultri qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum ex ea Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praeber. Hyacinthum,

Τάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυπρόσωπον. καὶ ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δεῖ τούτων αἰεὶ, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθύς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπωδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρβένευσις, Ὀδυσσεύς μαγία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδύσειος

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneæ, & Didūs amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commotio, furor *simulatus* Ulyssis, Philocteres destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἰάντος μανία,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμασον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 Φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφਾਲὸς ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ κείθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαι-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλω, τὸν χαλ-
 50 κούν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyfsea peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec struetae Palamedi in-
 fidiae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & alterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαιάν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀлк-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Δήμῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶ θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανός, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγείροι ἀδελφοὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρύονην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λέου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, *redditusque illi humerus eburneus*. In Italia vero Eri-
 danus; & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-
 gnum illud* Macedonum imperium suscepra sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὅντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφὸν λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διός, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκεύασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίδου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἑκάστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμieu-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poetis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca fane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poetis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξιν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδεὶς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστήν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μὴδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σιβαστοῦ ἡμαρταν· οὗ Μάρκος δὲ τοῖς ἡθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessionem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus infit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret.

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστὴς, οὐκ αἰσύνετος, ὡς Φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκῶν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἡφαιστον ἐπιβουλευόντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερῃσθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, periit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utriusque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque infunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, au-

ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 64 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἔθεατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἑπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δώσειν ὑπισχυομένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἐχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἐρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

*dio, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non as-
 sequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, &, quidquid veller, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

πτά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
 μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς Φανείσα.
 Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
 ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορ-
 σιν ἐπιτηθευμένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
 ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
 λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
 ποις, καὶ μὴ ἀπῶδ᾽ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
 νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
 ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
 σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
 τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
 παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δῶμα ἦν)
 ἐζήτηι, ἓνα ὁρᾶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
 ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
 θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρίνεται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
 videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
 artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
 tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
 tiones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
 laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
 que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
 tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
 agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
 quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
 rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
 quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
 actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Qui-
 nam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero au-
 didisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. τὰυτα μὲν ὁ Βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικεῖν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἑρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα τὰυτα μεμετρημένως. τὸ γούν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνῷ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Φυέστης, εἴτα Αἰγύ-

ς Ποντίου θηρὸς) Θέογνις Φησι, ἰδεῖν ἔφακν. Quin & Phocylides πολύπου ὄργην ἰσχε πολυπλόκου δὲ idem dicit, si recte memini. G. ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλῇσι τοῖς

sicbam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poetica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθος, ἡ Ἀερόπη καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπός ἐστι. 68
Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά-
στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἡ κι-
θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματουργία,
ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
συλλαβῶν καὶ ἐνεστί ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
κυμβάλου ψόφον, ὑποχοιτοῦ εὐφωνίαν, αἰδόντων ὁμο-
φωνίαν. Ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα πατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
καλὸς καὶ ἀγαθός, χειριστὸς τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβῶναξ --) Τούτου λέγει
Λεσβῶνακτα οὐ καὶ ἄλλαι μελῆται
ἱστορικαί φέρονται θαυμαστικαί καὶ
διήμιλλοι Νικοστράτου καὶ Φιλο-

στράτου τῶν ἐν τῇ ἐτέρᾳ σοφιστοῖς
διαπρίπτονται, μάλιστα δὲ αἱ ἔρα-
τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὰν τὴν ἐκ τῶν
λόγων ἀποστάζουσαι ἡδονὴν. M.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
biam, fistulam, pedum percussionem [*scamillum*], cymbali
streptum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
& bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦι ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
 ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμακράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
 τοῦ ιδῶν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
 τὰ αὐτοῦ παιῶντα, Οἴου με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
 70 φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἃ
 περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
 λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
 ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται,
 τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλινάγωγῃ
 τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἢ
 αἴφῃ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προ-
 νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
 τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
 καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαβῶν καὶ τοῦτο εἶναι;
 ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ
 τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπειῶν σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
 71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

Atacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverſurus.
 Timocrates autem illius magister, cum vidisset ſemel, non
 dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, Qua-
 li, dixit, ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit? Si ve-
 ra ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
 chre ſaltator oſtendit: iram, cum irati perſonam gerit; cu-
 piditatem, cum amantes agit; rationem, cum paſſionem
 unamquamque frenis quaſi moderatur: quod quidem in
 unatuaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus,
 diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpe-
 ciei in ſaltationibus, quid aliud, quam verum eſſe Ariſto-
 telis illud, demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
 hanc quoque boni partem eſſe dicentis? Audivi etiam, qui
 iuveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio,
 etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
χρήσιμον ὑπιοχουμένων, μόνῃ ἡ ὄρχησις ἅμῶς ἔχει.
καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὄραν ἡδίων, ἢ
πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
σηδηήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
ὕγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχαρὲς
εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
ποιῶν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολ-
 λὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
 εὐρυθυμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
 εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὔροις,
 ἢ ποῖον πολυφωνώτερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
 αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλῃς καὶ τούτων ἐν
 ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμεί-
 νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαυτῇ θεᾷ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
 μὲν τὸ θεάτρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
 δακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἥθη τῶν ὁρῶν-
 73 των παιδαγωγοῦν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβρὸν δεικνύοι. Ἐβέλω δὲ
 ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅπως χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua do-
 cens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnita-
 tem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectatio-
 nem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum
 plurium modulationemque concentum? sive tibiae fistulae-
 que argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi
 datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores
 futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas thea-
 trum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui
 opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium
 regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum
 est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati mem-
 brorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur,
 ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Ve-
 neris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi decla-
 rare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὄρχησθὴν ἐν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυσᾶ, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅξυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ αἰσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἑμμετρος ἀκριβῶς· αὐτὸ πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετωδὲς γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροεστάτῃ πόλιν, καὶ ὄρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polyclleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenſes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
 τορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
 στυνάναξ, Ἐκτωρ δὲ τοῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς
 ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
 καὶ προσβαλλεῖν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
 ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
 παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πει-
 ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Θεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
 ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
 νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
 ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
 το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
 παντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
 συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστᾶσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

ς Καὶ προσβαλεῖν) Προσιλθεῖν
 ἢ προσίχεται. V.

8 Θυμέλης) Θυμίλη, ὁ βαμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. Συμελίη δὲ αὐλατικὴ. V.

quam effugiat. Parvo enim ingressio saltatore & saltante
 Heclorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aslyanax,*
Heclorem autem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
 gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
 Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
 tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra
 vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
 videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
 studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
 ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
 omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto,
 ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
 est, possit. Non abhorrrere autem saltationem nec ab illa ufi-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὁμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ· ὄρχησις δὲ καὶ τὰ ὠτῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθῃ ἰδὼν ὅσας ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθευδανόν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκτιότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁράντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατάς, ὅποταν τὶ οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί-τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adsunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηται δι' ἡμέρας,
 Τίτᾱνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικάς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμῆ-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδέν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίως ἡ ὑπηρεσία ὑπερηλία. V.

14 Μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταίληται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὴν Διόνυσον. V.

cet sit, ira tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeant,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *injustae*,

πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἶκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὔδε τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθείς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 ὁρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἑλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον
 τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν' τὴν παιδείαν βαβύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότε ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thye-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucon illi affimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet
 esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-
 nissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελὲς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἂ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑπ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκείνο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε χρὴ αἰρεῖσθαι, καὶ ἂ θεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ

82 πρότερον ἠγνόουν διδασχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θεοί, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἐνδράδῃ, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται, ὅπρι ἄλλοι ψυχρολογίας κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἔφαται. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua quaedam agnoscet, vel potius tanquam in speculo; sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscuntque imaginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione, sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eorum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit, immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque effeminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιῶντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἑδόξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διείλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστὴ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆναι τῷ

8 Ἐνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρότων·
 δαιμονῶντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 τῶν ἐχμιμούμενοι οὕτως ἐάλωσαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀνισχυθεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπιθεῖν τῇ οὐδότητι ταυτῇ μι-
 μῆσει. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace[m]
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impexit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in infanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστεϊότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἀρκεσθεῖς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσι λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνα-

ce furebat; exultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiakis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furem delatus esset. Ipsum qui-

νήψαντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένοι· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὐδὶς τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἰκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνάσεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεῖσθαι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχβοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαι μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε αἰεὶν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit ipse. Cum enim, rursus Aiace ut sibi saltaret, factionis illius homines peterent, & actorem alium commendans dixit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero illum molestia affecit adversarius in certamine & artis aemulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo decenter, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur; quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plurimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem venire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri, & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πίων τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μεταδώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν ὁρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκείθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίῃς.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae sunt, excitans.

Κρατ. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου.

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκίне, γράμμα ἐστὶ τητινάν τε τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν. εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυψελόβυστα εἰσ-
κας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νῖος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύ-
κη τὴν ἰοματελόγον, ἀποτετιγόμενος
Λουκιάδην, τοῦτον γράφει τὸν λό-
γον. τέχνη μὲν οὐδ' ἦν τινα λόγον
παραδίδοντα, παρὸν δὲ λείπειν αὐτά-
κριτον ὑφιστάτα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ ταῦτα τοῖς φησασιν εἰρη-
ται. ἐπὶ καὶ συγχρόνως ἀμφω Λου-
κιάδης καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρέου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σιν. τῆτες. ῥήματα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθῆς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπίτιον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
ὅτι [νεοχμόν] τὸ καιρὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἰσθὺ καὶ τοῦ ἰχθ, νεο-
χόν, καὶ νεοχμόν πλεονασμοῦ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυψελόβυστα) Κυψέλη λίγι-
ται καὶ ὁ τῶν ὠτων ῥύπος. λίσγεται
καὶ τὸ περιμεῖν σπινθόσσομεν ἀγ-
γεῖοι τὸ ἀπίσσωτον. εὖν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
fordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλαι
παντὶ ἀνόητον αὖ ἦν.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασι ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἶνοχοῆσθαι ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἢ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κυψελός τις·
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὥσι κάθηται.

6 Ἀνίγτας) Ἀναλογίσα. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥόπος
τῶν ὠτων λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρακεῖν ἀγγεῖον, ὃ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθεται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακυβεῖς, Κυψελὸς ὀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ἢτε κυψελίς καὶ ὁ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἑλκν
ἐρρυθνισαν. V.

bet museum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii mentione suspicor, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μετὰ ζῦ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΤΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινήσόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐστὶ χρίσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτηγία. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσώνια, καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ Βαλανεῖον, καὶ τοῦ πέλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφάνες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὸν ἀρχὴν ἔχον, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίζειν ὀνόμασι καὶ λέξεσι χρώμενος. V.

5 'H δ' ὅς) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἴλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὰρ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 ὦ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ζύστρα. ἔοικε δὲ τὸ πικνίον οὕτω καλεῖν. Φωσώνια δὲ ταινίας λέ-

γει ὀδονίας. ῥύμματα τὴν σάκκην ἢ καὶ τὸ τρίτον. ἐχρόντο γὰρ καὶ νῆτροι οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἀγείν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ χιβώτιον, ἐν ᾧ ἴσθι ἀσφαλῶς καὶ ἰσχυρῶς καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐλινύσχεις, καταμίνεις. V. (Βραδυτίς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Considera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit *Callicles*: tum ad vespertam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius caleferi, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundem. Τὰ vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saposnes, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, *Lexiphanes*, veniesne, an hic adhuc moraberis? *Quin*
Lucian. Vol. V.

τρίπαλαι λουτιῷ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχνηθεὶς. ὁ
γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων
αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερπὴν ᾠδὴν·
τοὺς δὲ τὰ φον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
βωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἀνδρᾶ,
καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆ-
κα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρος· Ἀπὸ τοῦ πο-
ρεύσθαι δυνάμιος. V. (δύταμαι
V. alter.)

2 Τὴν τράμιν· Οἱ μὲν τὸ τρῆμα
τῆς ἕβρας· εἰ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ θαλάσσιου χωρίου, ὃ
καὶ ὑποταῦρον καλεῖται. ἰστί δὲ
καὶ γραμμὴν ἔχον ἱπποστοκίαν,
ὁμοίαν ραφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης· Ἀστράβη
τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σιλλα, τοὺς οὖν τὰ
ασταγμίαι ζῶα ἐλαύνοντας ποιεῖν ὁ
καινολόγος ἀστραβηλάτης καλεῖται,
ἀσπερ καὶ ἄρματιλάτας εἰσθαιμεν
καλεῖται τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
εἰ τινες τῷ ἄρματι ὑπερβύχθησαν.
ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν
ἄζυγα φασὶν ἠμῖονεν, ἰφ' ἧς ὀχού-
μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
της τοὺς ὁπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων· Ἀσκολιάζειν τὸ
ἰφ' ἐνὶ ποδὶ βίβηκίτα εὐτα κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἰστίον ἄλλισθαι. μόνό-
ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
λείπειτο, ἢ ἄλλισθαι; ἀσκολιά-
ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μόνόποδι πᾶσαι-
τι. V.

7 Ἀνδρᾶ· Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἵπικμα καὶ
διερᾶ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα
λέγει διὰ τὸ ὑπερῆκε εἶναι τῶν διερῶν.
ἄνδρᾶ μῆρος τοῦ κήπου. G.
(Scholion sequens omisi, quod ex
Luciani tantum textu sumtum,
nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν· Ἔσχε τὰ
ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύμα-
τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρῶ-
ματα δὲ, τὰ ἀνέτρω ἐξηιργασμένα
πεδία. σκάνδικας καὶ βράκανα, ἰ-
δὴ λαχάναν. κάχρος δὲ, σίτηρον
ὁσπεριον. τὸ δὲ ἰδάρην τὸν ὄρρον ἀπὸ
τοῦ ἀνίστην, ἐτίθειν τὴν ὑποταῦ-
ρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λακιδίπωλις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
elus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
sim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
causa, tum quod essent usiones: nosli autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδί-
κων, καὶ βρακάνων λαχάνευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς
πριάμενος (οὕτω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαί ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὴ βαδίζειν) ἀνατέθεις ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θάρσ, καὶ
μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανέυσαι ἐν τῷ
ὑδάτι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματος ἀπολουό-

δι, ἢ τὰ ἀλλησιμῶνα ὄσπρια, ἥτοι
τὰ βιβρυγμῖνα παλουσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λικίδον φασί, καὶ τὸ τῷ αὐτῷ
αχρόν. γρυμαιοπάλλας δὲ ὁ τὰς εὐ-
τελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σίλγν
δὲ πυριάτης δὲ καὶ ὀγκρυ-
φίας ἄρτοι εἰσιν ὁ μὲν ἐν κλιβατῇ,
ὁ δὲ ὀγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπιῶ ἀπτη-
μένος. γατρία δὲ τὰ χρομμυα. εἰβρις
δὲ τὸ περιτραχίλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθεν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
σίλλας δὲ ἴστιν, ὁ διάστροφος τοῦς
ὀφθαλμοῦς. ἰδύνειν δὲ, τὸ σκινάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μά-
κτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σάφην. ξηρα-
λοιφίην δὲ ἴστι, τὸ ἀνευ λουτροῦ
ἀλείφασθαι ἑλαιοῖ. γνάμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σάφης ἥτοι τοῦ
ὀρελογίου μίσον ἑπανεστηκὲς κατό-
νιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσιν τῇ
ἑαυτοῦ σκιά. πόλον δὲ τὸ μέτρον καὶ
κύβητος τοῦ αὐτοῦ ὀρελογίου λέγει.

καριμάτας δὲ τοὺς σύγγκλυδας εἶ-
μαι, καὶ συρφετώδεις φασί. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἰονεῖ
οὐκ τὴν συνήθειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πίλκην παραβέβυσμίνως ἰστιάται,
καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο
γὰρ τὸ ὠθίζεσθαι σημαίνει. τὰ
κόρα δὲ ὀπλονεῖται οὐκ ὡς τὰς κίρας
σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρῶ-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰς
βλίφαρας. φαρμακὴν δὲ τὰ ὀρματα
φασί, ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρίας δέσσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ πατά-
λους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων)
Εἶδον λαχάνων εἰσεὶ σκάνδικας καὶ
βράκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλητα λάχα-
ρα. V. Ἄγρια καὶ δύσπλητα. Coll.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. V.

8 Διατέυσαι) Ἀπὸ τοῦ κολυμ-
βῆται. V.

*ustiones exsistere. Ego autem obiens vernacula, alliaque inveni ibi
nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare malletm.)
in mulam iterum impositus excoriatus sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque
opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem sessus ab-*

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ μα περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτως αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὀρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοῶς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἥ δ' ἔς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγέννημαι, σὲ περι-
ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθέπαλις ἢ τὰ ἀλλοσιμῶς ὀσπρία, ἢ τοὶ τὰ βε-
βρυγμένα πικρῶσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λέ-
χου φασὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ἄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπά-
λις δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σπάρας πιπρά-
σκων. V. At in altero Mf. V. sic
legitur: Γρυσιπώλῃ) Ἔστι δὲ ὁ
τὰ εὐτελεῖ σκυτάρια πωλῶν, παρὰ τὸ
γρυῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον
φασὶ τῶν οὐχῶν.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δαιτυντήρια.
V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγ-
κρυφίας. ἐπὶ τῇ σποδῇ ἀπτεκνίτος.
V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμνα. V. Ita
hic editum invenio. At supra re-
cte κρίμνα.

6 Οἶβον) Περιτραχίλιον ἐπι-
σθιν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ
ἐπὶ τὸν τραχίλιον, καὶ μάλιστα τῶν
βουῶν. V. At in altero eiusdem
Vossii Cod. in forma, quam quar-
tam vocant, idem Scholion sic le-
gitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακίῳ καὶ
Ἡπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχί-
λιου φασὶ τῶν βουῶν ἀγόμενον χά-
λασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ
τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος
ὁ Ἰταλικός. ἔστι δὲ ἡ Ἰτύχη πόλις
Σικελίας. ἵσκει δὲ ἐν βόδῃ λέγειν
λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶνι ἐτίραν τὸ στι-
θύνιον. τὸ τῶν βουῶν δὲ ἀχρονιστὶ τῶ-
το τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασὶ.

9 Σίλλος) Ὁ οὐιαστρίφης τοῦς
ἐφθαλμούς. V.

lui. Decurrat igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est
aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare.
Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed
opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem;
& alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud
multorum foliorum bovis intestinum, & phoeflas. Euge, Atticio,
compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille,
strabus, here, factus sum, te dum circumspectio. Tu vero ubi cec-
nebas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam;

οὐ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, φύτταν
κατατύνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ᾧσθ' ἐμὲ λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

1 Φύτταν) Ταχύς. V. Sed in altero eiusd. Cod. sic legas: Ὠχόμεν φύττα) Ἀντὶ τοῦ ταχύως ὀρχομένων. Sed M. Φύττα κ.) Ταχύως ὀρχομένων.

2 Κατατύνας) Δρυμένων. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δι λαταγεῖν τὸ στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ πλάστιγγι ἵσχυρίζεσθαι. ἢ βαρυνόμεν τοῖς ἀνδριανταρίοις προσήκουσιν ὑποκείμενοις καὶ κοτταβῶν ἀπετίλιναι &c. de Cottabo require in fine Plauti impressi Mediolani. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παιδίας ὁ κοτταβὸς τοιοῦτος. μένον ἵσταται Χάραξ ἀσθενὴς ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαισθῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγγιν ὑποκείμενων. ὁ κοτταβίζων τσίγην λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὅτι οὐκ οἶνον ἢ ὕδατος, καὶ πλύσας τὰς γνάθους, ἀφίσι διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν σταγόναν τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλάστιγγων. αἱ δὲ δεξιόμεναι κοῖλαι οὖσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ ῥέει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν ὑποκείμενων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσονται αἰὰ μέμβρις ἐκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἤχον ἀποτελευτῶν, εὐφραίνει τὸν ἑρῶτα, ὥς τῶν παιδικῶν κατευστῆχοντα. ἑρωτικὴ γὰρ ἡ παιδεία. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ὑπτάσθαι ὁκεῖ ὁ ἑρῶς, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἡμιλῶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀνδριαντάρια μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατακτῶν, καὶ δι' ἐξυβάφων. ὁ μὲν κατακτῶς τοιοῦτος. ἢ τὶ οἰσὶν λυχνεῖν ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ προσώπῳ τι, ὃ ἱκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ οἱδὲ πρὸς τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ἐξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖν τι λυτρυδισφῶϊκος πλήρης ὕδατος ἱτίθιστο, ἐξυβάφον κινῶν ἐπιπλύντων, ἅπῃ ἢ καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προεξοῦσαι λάταξιν ὁ ἀγῶν. (Ἀριστοφάνης Ἀφροδίτης γοναίς. Ἐγὼ πρὸς τὴν καθ' αὐτὸν κοτταβὸν ἀφίσι, ἐπὶ τὴν πλάστιγγα ποιήσεις πρὸς τὴν πλάστιγγα ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακισκὸν λίγην. ἰσὺν δὲ μόνον τύχῃ αἰτῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πρὸς τὴν πλάστιγγαν, ἐπὶ τὸν μάνην πρὸς τὴν πλάστιγγαν. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δαιμονοῖ, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τειθέντες τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγανατίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμούντο, ἀλλὰ καὶ τῷ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τις αὐτὸν ἐπερίσας, ὑγρῶς ἀφίσι τὴν λάταξ, ὥς ἐνέους μίγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνθηκῇ κοτταβίζειν ἀπὸ τούτου βαρβαρῶς καὶ παρρηχολομεινῶς εἰρησθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrens: nosse autem, quam sim amans ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia condito, & expurga matrem, ut lactucinae

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρῶ-
 4 δακίνας μάττοιτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ ξηραλοῖς ἔστω ἀπελθὼν.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτοσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνῶμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 Φακος βύξην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔειπεν, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέσμαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραῖας, καὶ ἐγχέας μοι Φάρμα-
 κων, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ἅτοι μα-
 χειρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπος) Μάκτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θρωακίνας) Ἄρτους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς Θρωακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 θρωακίαι.

2 Ξηραλοῖς) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφεται ὀλαίφ. V.

4 Ὁ γνῶμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ἡμετέρου μέσου, ἐν
 αὐτῷ δείκνυσαι τὰς ὕρας. V.

7 Βύξην) Ἐπιρρηματικῆς γὰρ τὸ
 στίξισθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκαλύδας καὶ σφοδραῖδας κα-
 λῶν. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμειψόμενος. V.
 Κακῶς διαχειμαι τὸς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ἐτάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράτ-
 ατον. σκαρτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρύθημα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι)
 Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθει καὶ διὰ τὸ γελῶν.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam uersionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Et enim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim trudenti. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pur-
 pilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλείους εἶναι, μὴδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ὅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καὶ περὶ ἑκά-
 ῃσδε εἰς τὸ γυμνάσιον ἀποσθημένοι ἦδη, ὃ μὲν τις ἀ-
 προχειρισμῶ, ὃ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὃ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὃ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὃ δὲ μολυβδαίνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει, εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαιζάντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιωνηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένεον
 ὑποβρύχιο θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Λημαλείους) Σὺν λήμασι. V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀποσθημένοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπε-
 δυσμένοι. ἐσθῆματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἵσκει δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γυλοίου καλῶς γὰρ ποῖων, διαπλάτ-
 τειν, ὃς καὶ πρὸς φάσκει μὴ ὑπόσκει
 γίλωτος, αὐτὸς ἀνυρίσκει πρὸς φά-
 σκει οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀπὸ τοῦ ἀλλή-
 λους διατριφέντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὃ ποιεῖν εἰῶθασιν ἐπὶ τῶν

παιδῶν οἱ ἐκόντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 ἑαυτοῦ τοῦ ἡγούμενου, ὅθεν καὶ κα-
 τανωτισάμενοι εἰπὶν. τὸ δὲ ἐμπαι-
 ζαντες, οἷοις παιζάντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φασὶ πυέλῳ, ἐν ᾗ φασὶ ὑποδύντες
 αἰσὶ διελφίνες τὰς κάρας κυλιστάν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκλυμβάνειν. τὸ
 δὲ ἐξυόμην, ἀπὸ τοῦ ἐκτενίζομαι.
 δύνοντων γὰρ ζύστειν τὸ κτενίζον
 φασὶ. κτενίζον δὲ καὶ σκαφίον εἶναι
 κερῆς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
 adiutus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 etae cretae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obiiicbat se coryco: alius autem plumbeas manum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illuissimus [luffisse-
 mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reverfi autem rursus
 aëro, aëra aëri faciebat. Ego quidem subligatus, radebam cam*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ
 σκαΐον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον,
 καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποσκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμολάγει,
 ὃ δὲ ἡμεῖς τὸν ἡστίον, ὃ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας,
 ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας,
 6 ὃ δὲ ἐρρόθει τῶν κριθῶν. Καίπεισθ' αἰσῆς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος
 ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδία, καὶ ἀσκάνται. τὸ
 μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ
 καὶ ποικίλα, δίχληλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάα,
 καὶ τοκάδος ὕς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κυρῆς. V.

2 Σκαΐον) Εἶδος κυρῆς. V.

7 Ὀκλαδία) Ὀκλαδίας μὲν δί-
 φρος, ἢ ἀναπαύστραν φασίν. ἀ-
 σκάντης δὲ, ὃ εὐτελὲς κρέββατος.
 συμφερῶν δὲ διαπαίξων εἶπεν τὸν
 ἔρανον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐ-
 τελὲς κρέββατος. V.

9 Δίχληλα ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν
 ἄκρα τῶν ὕων, ἡδὲ ὄντα καὶ ἰδιό-
 μα. αὐτὰς καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ
 τῶν χιλῶν : ὧν ζῶον εἰς μῆκος ἀφαι-
 ρύμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σχι-
 λῶν τῶν ζῶων εἰς μῆκος ἀφαιρού-
 μενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V. al-
 ter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕς) Ἐπὶ τῇ μή-
 τρᾳ τῶν ζῶων ἐσκεύαζον οἱ τῶν πα-
 λαιῶν ριοφάγοι βρῖμά τι, συκο-
 πτητικὸν πλὴν κρέα καὶ τυρόν. καὶ
 ἔδυνον αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ
 τῇ μητρᾷ τῶν ζῶων ἐσκευασμένον.
 V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγάνου) Λο-
 βὸς ἐκ ταγάνου, τὸ ἥπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ
 ταγάνου. μυττωτὸς δὲ ἵστι τρίμμα
 διὰ σκορῖδων καὶ τινῶν ἄλλων. με-
 λιττωταὶ δὲ οἱ ἐκ μίλιτος πλακοῦν-
 τες. ἀπὸ δὲ δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸν παρ-
 βηκίτα. λιπεργνάμενα δὲ βοῦν, τὸν
 τὸ γάλα ἀπὸ βαλίντα, ὃ ἵστις οὐδὲς
 ἀπὸ γενετῆς. V.

*put radula ex dente facta [pectebam], quippe non in simiam,
 sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam &
 verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius
 vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius
 pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de
 hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus:
 positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat
 de colluvionibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida
 [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae
 foetiae inestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex farta-*

ταγήνου, καὶ μυττωτός, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
 τινες καρυκῆαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττούται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρυὼν ἤδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῇ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
 μήνιοι, ὑπερήμεροί τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῇ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκῆς, ἀπέπτως δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκύασμα βαμβα-
 ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκύασμα
 βαμβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πρά-
 σων. Νυμφουδῶρος δὲ ἐν τρίτῳ βαμβα-
 ρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῇ τῆς
 κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
 βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
 λίσγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἐνδυσκόμενοι βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
 ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσκιάζοντες αὐτὰς, ἀμίλαι καὶ
 τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἐπεὶ

καὶ μελιττούται παράκεινται, αἱ
 εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι πᾶστιλλοι. V.
 ibid. Μελιττούται) Ἐκ μέλιτος
 πλακοῦντες. V.

5 Κωπαίδες) Ἐγγίλεις λίγαι
 βοιωτικαὲς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
 μεως πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἷν δὲ ἵπποκαῇ τοῖς κλιβαρίτῃ ἄρνα.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἡὺν) Τὸν
 παρθενοκότν. V. in fol.

7 Ἴπποκαῇ) Κλιβαρίτῃ ἄρνα. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
 γινῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
 & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
 tilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pon-
 tica de sporta, & Copaeicae [anguillae], & gallina domestica, &
 gallus, qui iam canere desuit, & piscis convictor. Ovem autem
 etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
 dem anteriorem. Verum panes erant siliginēi non mali, & alii de
 novilunio, qui sero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
 terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
 nax, sed de ure, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα, εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὗτοι λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τυπώτους πίδαας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μίγεθος ἐν τῷ ἀνακλῆσαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτειν. Μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τινος ὑαλοφῶς τούτου καταχρησασμένου τῷ εἰδει τῶν ποτηρίων. ἦσαν πρὸς τῷ πυθμῖνι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληται. βομβυλῖος δὲ τὸ στρυγγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μῖν, εἰς χάνης δὲ τύπον ἐξηρασμένα. γηγενῇ οὐ τὰ οστράχεια λέγει. εὐρυχαδῆ τὰ βαθία καὶ πλατῆα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. διὰ καὶ ἐπύγαγεν ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρυγγύλα μῖν, βαθία δὲ, καὶ φιαλίδες τὰ στρυγγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικά δὲ, τὰ γραμμῆς ἰσας ἔχοντα κυλικίον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτην νῦν καλεῖσιν. ἀκροθόραξ δὲ, ὃ μίσσας πᾶς μεθύειν. δικουδίφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφῶν. χρυσότιπτα δὲ, τὸν χρυσοχῶν φασί. λείρον, τὸν γυμναστικὸν κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ πῶν εἶναι, παρὸν καὶ τὰ ἐνθελαιρία φασιν. ἡλλόβια τὰ ἐνὶ ὁτίᾳ, παρὰ τὸ τοῖς λοβείοις τῶν ὄτων ἐνερμῶσαι. πίδαας τὰ φίλλα. ἀδίκον ἡμίραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικαιοκῶδες λόγους. ἐχρυλλάττιας δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὅπτην τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἀνευ τῶν ἀπασχολούντων ὀρέσθαι. ἀχρητὰ τὰ κατὰ, οἷς οὐδὲς ἐχρησάτο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀήρητοποιούς ἔχουσας διασύρην εἶπε τοὺς τελευταίους, διὰ τὴν μυκτηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐκκατασμένος. V.

3 Βομβυλῖος) Στρυγγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελλα) Τὰ μακρὰ μῖν, εἰς χάνας δὲ τύπον ἐξηρασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράχεια. V.

4 Εὐρυχαδῆ) Βαθία καὶ πλατῆα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρυγγύλα καὶ βαθία. V.

iamen percussum. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclinium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodum, & bilbis [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia affuit Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & testam membranae [instar tenuem] habantia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μὲντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
Φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνδράκας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὸν τις ἐπὶ τὴν κατήλιθα ἀναρ-
ρίχισάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν,
ἄλλος ἐρρίκνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὁσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
χαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νύκτα ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκατάξις Εὐδή-
μος. καὶ γὰρ ἠρόμεν αὐτοὺς, τί παλόντες αἴψῃ ἤκαεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμὰς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτον τῶν καλοῦσι. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνε-
θείᾳ μιλιάρειον. V.

3 Ἐπέτρεπεν) Ἀπὸ τοῦ ἐπίπρι-
στω. V.

ibid. Ἀμυστι) Ἄνευ τοῦ κλειῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυράδου. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμεν. V.

5 Κύκλωσέ τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δόκας διφᾶν τὸ ζῆτεῖν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
ssida; & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedifonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλὼ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον ἣν μὲν γὰρ ἀδικος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 πυνθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρῳτα ὑποδήματα, ἐξέ-
 10 ὤρησα ἑμαυτόν. Εἰτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγρην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπὲρ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λείρόν τινα ἐκρότουν) Ἦτος
 γυναικίον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀθιγόν, καθότι λείρια
 εἰς ἀνὴρ φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἠδύνοτα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διὸ καὶ λειρίσσαν ὅκα Ὀμηροῦ
 φασίν. ἢ ἡ σπέρ λῆρον φασὶν τὴν ἀνο-
 λεσχίαν διὰ πέρα τοῦ διοντος περι-
 τόν. εἶρηκε καὶ τῶν οὐτις λῆρον τὴν
 τοῦ θηλώος κόσμον, ὡς περιτὸν τῆς
 χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνώτια. V.

2 Πέδας) Ἑλλειν. V.

4 Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὐσης) Δικαστικοῦ λόγου
 μὴ ἔχουσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐήτρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus insitatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptum in ius traherent, crimen
 obiiicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἑρῶνμαι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκείραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδύμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηνγήπη δίκην, ἢ λάξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπῷδεσμά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμηνγήπη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τιτὰ τρόπον ὅσον δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζεσθαι, ἐκφύγοιτι τὴν στρατείαν, περιφροῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγίλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρώοντας, καὶ τὴν ἀγίλην διὰ γενναϊότητα ἀθετῶντας. κερπίδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γυλοῦ ἐνέκα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπέδαλλον καὶ πορδαλίον, ἢ ὅπλα πάντων. ἀμροκτεφίς δὲ τὸ ἐρῶναι φῶς, ἢ σκοτίας οὖσης. Σεισθηρία δὲ, ἢ ὥς ἂν τις ἡπειροχλωσύνῃ. παίξιτος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπηνάγησα. ἐκλάξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφοθίς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷον διὰ βέρχων, ἢ βοῦ

καλῶν καὶ συστρίφων, ὃ διὰ τοῦ διακαδοτίζειν παραύλησι. συνεχὲς δὲ τὴν φεμύγα, ἀπὸ πεπισμένης, συντεθλημμένης. ἀναφλᾶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχυρῆς τὸ αἰδέεσθαι τῆς πύσης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσάγειν τι. σκοπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκύπτα ἔργον, τῶν περιουσιῶν γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Λάξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐπισχημαίων μεγάλαις συμφοραῖς θαυμάσιος δὲ ταύτας ἐκδύνται λέγεται τοῦτο, ὥς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' αἰ γίνονται αἱ ἀσφαλὲς θύλεις, ἐν ἧ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σφόδρα λάγυν παγίται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα καυεῖσι πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- ναι' ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνά τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδόναι ἤβλεπεν. Ἐμὲ δέ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκρεκνεφές μετεστεύλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήραος ἐξαέθλος
 ὦν. οἷσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμέριόν τι κακὸν ἔμπεσον, διέκοψε τὴν ἑορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεῖς,
 μάλλον δὲ θεοεσχία σχεθεῖς, ἀπῆγγεν αὐτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῶ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μὴ πῇ ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὄνῃσαν, ἐκείνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκείνων, ἦν δ' ἐγὼ,

victus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damascias, athleta olim & multorum
 victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim desi-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicatus,
 ipse se suspendit. Et, scitote; perierat, nisi superveniens ego,
 ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque gemiculatum
 assiciens, fodiens hominem, tuillans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Διώνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναδλῶντα, καὶ βλεμάζοντα, ἣν τινα πεῶδῃ καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν ἔων. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν θεόν, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἀρτεμὶς γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἐκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέδεσαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμὶς. Πίνωμεν οὖν, ἥ δ' ὅς ὁ Με- 13
γαλῶνυμος, καὶ γὰρ καὶ λαγυνον τουτονὶ παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τὸς μαλακούς καὶ αἰσχρούς οὕτως ἐκωμῶδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανεν τοῦ μὴ προ-
χάρως ἀσχημονεῖν. V.

8 Πολιὰς) Πέπαισται τὸ πολιὰς· οὐθεῖα γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπαχου-
στίον εἶναι. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμικτὰ πιπλάσματα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπιτεῖς) Χα-
μαιπιτεῖς ἐλαίαι, ὡς καλοῦμεν ὀρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contremantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum admittens. Ille quidem & patellaris: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damastus & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa statim inquit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim lagnum hancce effocti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτάς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλιναι
 ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυρνάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
 πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεόν μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄττ' εἰώθαμεν· εὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοينوφλύειν.
 ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμέν
 τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη
 γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γάρ ἐστιν,
 ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμοθιῆς

πίτει. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ αὐτῶν
 ἀπορροῖαι τοῦ δειδρῶ, οὐ σκευάζο-
 νται οὕτως. νευστάς δὲ τοῦ· κλυμ-
 βητάς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 ορκία στίλφιας ἵναισι. πλακύν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκικερδύλμητων,
 ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

εἰσὶν ὡς κρεβύλον ἀναδεδυμένον. ὃ
 ἢ τὴν συνθήκη γορδίη λέγει. παιδο-
 βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πόλοις περιτεθειμέ-
 νην. V.

8 Συνυβλήσομεν } Συνηδυσίσομεν,
 ἀπὸ τοῦ φλυαρεῖσθαι. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis venetium opera
 praeclare erosas) & alius olivas colymbades [natatiles], & lutea
 esla pocula, acuiteflacca, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentam ex intestinis cinnato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim stos ipse & medulla fumus Atticiffationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula sit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore emectus sum;

ἔμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμη; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
της ὡς ἀστόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλωττία τε ἦδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλώττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσσω με, ὥσπερ εἰ τις ὀλκάδας
τριάρμενον ἐν εὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἑκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσας, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζου τοῦ δρόμου τὸ ῥόδιον, φθόνῳ
τῆς εὐνημίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογαῖ) Ἀπὸ τοῦ λίγειν ἱπιθυ-
μεῖ. V.

9 Εὐφοροῦσας) Ἀπὸ τοῦ εὐφορᾶ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσας δὲ, τῇ μετρίῳ τοῖς κύμασι
ἔτι διολισθαίνουσας· ἑκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβόλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ καχυδαίμονι τὰ πρὸς-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς λεφθείτης εἰκότος τῆς τρισα-
μήνου νεῖς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. Δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς λερεῖ-
ται αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eud: me? indistinctionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos fermone usus essem, & nibe vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitiibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενος
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΥΚ. Ἄλῃς, ὦ Λεξίφανες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξέληλυθας,
εὖ ἴσθι, κορυβαυτιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπεὶ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
- 17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον
ἐσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πῆ-
ται ἀποκαπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῶ τοῦ κατου-

ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo statu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibar. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθεν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσούτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δὲν σε θεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινὰ,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὐνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὅς τ' ἀλλήθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάβους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὐσαρκον εἶναι δο-
κοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσίον-

13 Σόπολιν) Εἶθε καὶ τῶν τουτονὶ
Σόπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
ρεῖς καὶ κορυζῶντες, (μικρὸν γὰρ
τοῦτέ γε) ἀλλ' ἀποπληκτους καὶ
λαμφάδεις ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴσασιντο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ ὕπο-
μεταχειρίσιν ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπιβάλλεται ἂν. πῶς
γὰρ ἂν τοσούτου εὐπύρρην ἐλλεβό-

ρου; τίνας Οἰταῖον ὁρίων, τίνας
Ἀντικύρας ὀρεπεδίαν ἐπιδάφιλου-
μέναι τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπότερον, Τίνας καὶ πίπτειν ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιουθεροσμέ-
ρους; οὕτως ἀπάνται καταχάρας κα-
χοδαιμονοῦνται, ὅς μὴ ἂν τινα τοῦ-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνε-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φαῖναι, ἀλλ' οὐδ' ἰγγύς
τούτῃ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihī neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolū habere, neque in virum liberū unquam, & fi-
ducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitāntem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἱασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανῶς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον· χαῖρε, Σώπολι, καὶ τούτονι Λεξιφάνῃ παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῶν ὄντα, λήρῳ θεῖ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώπολι, ἀλλὰ τούτονι Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνώμειν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,

ἵσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσι ἀπὸ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πατήρων μὲν ἀμεινονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστον δέ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαρτυρεῖται. Ἀλλὰ γὰρ γίγνεται γυνὴ ἐπὶ μαρτίᾳ διαβαλλομένη. ἢ φασὶν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα δια-λίσσασθαι. ὕδρι τὸ ἀκκίσεισθαι παρ' αὐτὴν λελίχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ.

G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετὴ σιωπὴν. ἐπί-ταυς δὲ τὰν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ αἰδέ-

σιματάτην, ἀνίσχυτον εἶπε, δια-βάλλων τὴν τῶν λίσσων πλάσιν, καὶ θρησκον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀπτεύουμαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπείγομαι, καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρητάμενον. τὸ γὰρ ὀπτεύουσαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἔτσι προ-φητεύοντες, κηῖται. βραυστήσιν δὲ ἀπὸ τοῦ ταῖς ρίσι καταυλῆσαι, ἵκοι-σιν γὰρ τοῦτο ριναυλοῦντες, ἥτοι διὰ τῶν ριγῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασπρῶ-τιναι καὶ χλῦν. ἀκάθαρτοι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπίσχυσι τῶν καταμνησίων πό-σχουσαι. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
tum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, & ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

θιωπήν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνέι Φροντιοῦμεν
αὐτοῦ. ὀττεύομαι οὖν μὴδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταῖριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκίε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλώτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δῆν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτει.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstropugnacem Her-
culem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem abeo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius incendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopolii, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
insinuat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκίνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χρωτῶν τινι Φάρμακον τοῦτ' ἐκ-
 ρασάμενος ἀπῆειν, ὥς πῶν ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐ-
 τὸς πίβι, ὦ Λεξιφάνες, ὥς ὑγιὲς ἡμῖν καὶ καθαρὸς γέ-
 νοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ
 πείσθητί μοι, καὶ πίβι, καὶ ῥάων ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σὺ τε,
 καὶ Λυκῖνος, πεπίσκοντες ταυτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα
 γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίβι, καὶ μὴ μέλλε, ὥς ἀνθρώπινα ἤδη Φρο-
 νείεις, καὶ λέγεις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πο-
 λὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα εἶκα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν,
 εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam sorte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo potio vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, dein-
 de post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ἔρ, & ἀμυγέ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμνηγέῃ, καὶ λῶσθε, καὶ δῆπουθεν, καὶ
 συνεχές τὸ ἅττα. βίαςαι δ' ἔμῳς, καὶ κάθες εἰς τὴν
 Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας,
 οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ
 σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐ-
 τῶν ἡ γαστήρ. ἀμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν
 ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται
 συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθά-
 ρος οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω
 ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ
 Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΤΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ περ ἡμῖν 22
 προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ
 Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἶπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
 ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκμεῖν.

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν
 τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ
 τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ
 χάσμις διαταγίσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδιῶν παρὰ
 Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρύνισθαι.
 εἰσικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λίξεως ἐπὶ τὸ
 κακίμφατοι αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπρίαν τῶν λίξεων, καὶ τὸ
 μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκῶ-
 σθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀποπιεῦσαι καὶ τὸν ὄγκον ἐπιείγε-
 σθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀπὸ κλίβο-
 μίνος εἰχὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον
 ἵσσεισθαι. V.

πῃ, & λῶσθε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Atta-
 men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum
 enim ἱκταρ ενομυῖσθαι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτά-
 ζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenius-
 que tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quae-
 dam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet,
 cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid
 mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea
 assumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a
 te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexipha-
 nes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudi-

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλαβῶν εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἰοικῶς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἐνδοθεν, πῆλι-
 23 γός τε καὶ εὐθρυπτός ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπαμείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θάρρῳ ἐμιλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεῖροσι ταῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν ταῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & paucillo tempore iriscinae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem- tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισθίειν ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε θελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρὰ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπλου λῖαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
εἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτός, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καίκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρασκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρει-
ληφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῷ περὶ Γαμηλίαν παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, θορυ-
τῆρα τὸ ἄθος ὅτι, τ' ἄλλα δὲ καὶ ὁ
κίγαθῷ, παρεκτείνετο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pt.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
& gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
sectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
omnium scripta calumniaris. Etenim illud quoque non par-
vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρης, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰκῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπειςαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαῖότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμυγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσκειν. οἷον ἐκεῖνα πᾶς οἶει κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὧσου λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναῖκός ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ, ἵπτατο, καὶ τὸ, ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ, καθε-
 σθῆς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαίμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θῃς, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσθ. ἢν δὲ
 λάβῃς αὐθις εἰς τὴν λιχυρίαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χειρὼν γενόμενος.

quos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
 νος, & καθεσθῆς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poetas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiosè dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκίνε, ἡ τί γελῶν ἡμῖν ἀφί-
ξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις. τοῦτ' δὲ πλέον
τοῦ συνήθους εἶναι μοι δοκεῖ, ὅφ' ὅτ' ἄν μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἴ τὸν χέλωτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινῶν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, Φιλασόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, φιλοσοφούντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκείνοι, οἳ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ξυμπεισόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκίνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἐτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστῆκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φβεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηχὸς εἴη τὸν ποσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἁγαν ὕβριστικῶς ἀλλήλους χρωμένων εἰρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμάξων ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τε περιόητοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκούομενοι εἶναι, ἴσχυοντο ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παρεμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείκται πλὴν εἰ ἐπὶ τῷ σπῆματι παρακολουθεῖσαι τοῦ εἰσέχοντος, ὅλας εἴπει ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερβολικῶν. V.

3 Διέφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merite pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosse, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἐναγχοῖς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς Χ τῆς Ἰλιάδος τεῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniciis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque vißima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δὲ, ἥδη ἀκούε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἐκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδεδόκειτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύειν τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγίγνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσπάπτει, ὅς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηκοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐταῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλλος μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλλος δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιοῦτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλειῖσθαι ἤξιον, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιφραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θῆσμαι, εἰ τις ἑωθεν ἐξῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδρῃ τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quandam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quide

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πειάς φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελάω καὶ αὐτὸς, ὦ ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμψυχεύμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναίξῃ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργελία, συνηγορήσους αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαϊκὸς εὐνῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ κακῆϊνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenuē quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia eunuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῖν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δοξάν' καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνους
ὑπὸ τε Στατικῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχος
ἐπὶ Φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι Φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαδύν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαις, ἃς χρή παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακχῶν χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειρασθαι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθύς ἀποκεκόσθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι.

12 Πρίποντα ταῖς μισθοφορίαις.
G.

14 Βάκχος) Βάκχος μίγας,
ἀνίκτος, γυναικώδης. V.

fuisse, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius
apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
causae iam in eo vertebatur, probandumne esset eunuchus,
philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi
demandari postulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inesse philosopho debere,
praesertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei
apud accedentes & discere volentes auctoritatemque prae-
stet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam
statu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos esse
virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & am-
biguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μῆτε περιστεραῖς, μῆτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἰς ὃ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστίθεναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνούχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἄν, ὡς διαφθεῖρων τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότε-
 ρον προκρίβηται πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἰς ὃ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θιμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiicere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὕτως ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ σῶνμα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιο, πάνυ ἀνδρείος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται εἰ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὥς ὁ Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχῳ ἀναφυγῶν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεράς ὀψέως. νῦν δὲ καὶ πάλιν ω-
 11 ὀησαί μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὲ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὥς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσει πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 ὅμοιον οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόφηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἡξίουσαν 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὀρχεῶν· οἱ
 δὲ ἐτι γελοιότερον μεταστειλμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆ-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυῖειν,
 καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
 τατον ἐρεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον 13
 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται.
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὀρχεῶν) Βάλλ' εἰς κόρακας, μιὰρ, εἰ τοῦτο φιλοσο-
 φεῖν ἴστακας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congregari, & inire, & iudicum aliquem, aeta-
 te maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt
 reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὥς Θασί, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὥς οὐδὲν χειρῶν ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὧ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐπεὶ δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην αὖν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

mover, maxime sibi contrarium: isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenser. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihil se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ γραφῇ οὐκ 1
αυτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περὶ οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
τείης, καὶ ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
δασκαλίῃ ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν
ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑαυτέων ἀπηγγέονται·
μόνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκετο, 2
ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
νῦν, ἀμαθίη καὶ ῥαθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κεί-
νοισί τε ἀντίζοα Ορονέουσι, καὶ εὐτ' ἀν' ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραμ. Ἀστρο-
λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνη) Δίγμα. V.
13 Ἐπικυρώσει) Ἐπιτύχωσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehen-
do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀληθῆα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμῶλιον, οὐ δικαίως, ἔμοι δοκέει, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύειν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες
 3 τῶν τεχνῶν, ἐκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφῇ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίῃ δὲ αὐτέεσι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκίσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνιμῶλιον·) Μάταιον. V.¹

5 Ἀφύειν·) Ἀφύειν. V.

7 Πρῶτον·) Πρῶτα τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεῖον οὐκ οὔντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἀρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκληρία. V.

fa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaqueque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors communis. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θάυματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
 βεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τευτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ ζέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὐ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινέονται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέβησαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημεῖα.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδωσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφῶν ἐκδεξάμενοι ἡμερ-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημῆναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
 νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
 ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσθμῆναντο) Ἐσθμειοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero astiorum quoque siderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsorum natura-
 rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accipere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἡέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταβέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεία ζῶα εἶοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κρίον μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κρίον ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. καὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἰρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησθήσαντο.

7 Ἀπὸ τῶν) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes rescuerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατίθεασι, σημῆϊεν τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊόν τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
 σίην εἶρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἑμοὶ δὲ
 δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περί οὐδέν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητεῖην, καὶ ἱρολογίην, οἷη διανοίη ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργια τε ἐποίεετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν·
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εὐῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque fa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὐτὴ Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τάδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φέως. ἦν δὲ κοτὲ Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίθοισιν, ἡ χροῇ μεμι-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἱκελὸς αἰεῖδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἔστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστον·
 εὐτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτέων, κοίῃ ἐκείνου
 αἰοῖσθ', κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὁκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 I I σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστον τούτέων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνθρωπα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης περὶ πολλὸν αἰεῖται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore assimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi p̄m̄en-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosces, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse fecerunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λεες, δι' δὲ ἄρρενες ἔοντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσιν τῷ καί
 μιν διΦυέα γενέσθαι, καὶ ἀμψίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλεστε μὲν θῆλυον, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστῳ περὶ τῇ πατρῷῃ βασιλῇ φιλονεικούν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἑαυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προΦερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτέσῃ λόγον ἐποιή-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φερὴν ἡελίός τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσιν τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγέ-
 ς Ἀναφανδὸν) Φανερῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contententibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & orbitibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videar-
 tur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρο-
 νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
 15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ πάντῃς
 ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογεύουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μελίππιτα) Διάκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρανκελβερία. V.
 11 Ἐπιεικῇ) Μίττια. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non parior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo finum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασίφῃ παρὰ Δαίδαλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτά τοῦ λόγου ἀπίκητο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διατάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτός ἄρμα
 ἠνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάσκει. V.

tasse etiam Pasiphaë, quæ audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes disci-
 plina, alia singuli excogitarunt, alii, quæ ad lunam perti-
 nent, alii, quæ ad Iovem, alii, quæ ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quæ ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon consensu curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὴν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δὲ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίηον, ἕς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνεῖην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτεύουσιν,

4 Πρῆστῆρι) Κεραινῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatius, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentisque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἐωυτοῖσι πάντα ἱκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνεΐης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο· κλέπτῃς δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐδήσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἐρρίψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἑξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρῆτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἡέρος, τάρταρος καλέε-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφανεέοντα. εὐτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέηται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρήτε) Ὀκηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃ αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοις δὲ ἔπεισι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπῶν·

Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.
τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρῇ Θοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιον ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποίοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὥκισον, οὔδε τείχεα περιβάλλοντο, οὔτε Θόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοις οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρβένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ ἀφροδίσίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετὰ ἰστορήσιν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφροδίσίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μετὰ ἰστορήσιν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖσι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον 24 ἢ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανέομενος, ἐβελήσας ἀτρεκές ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶδην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδῇ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμνηε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόβρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον· καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκῆν. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποίησατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρᾳ γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃν ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναῖης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
- 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἄλλὰ μούνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναῖης ἔμμεναι προγενέστε-
- 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν Φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεᾶ· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῶ οὐρανῷ ἡμέων ἔνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπείων πηγμάτων οὐδεμίην ὥρην ἐκείνοι ποιοῦνται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τὰδε κοινωνίῃ· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
- 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
- 14 Ὡρην) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποβίσι, πρηνόα. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescientis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem certum-que fundamentum divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

αἰψυδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐβέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δὶ ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος·
ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων·
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τάδε ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότας ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφετέρην) Ὁδόν. V. 8 Κάρφεια) Κάρφει, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellas quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem corrente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφοῖσι ἀγνοήουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδία καὶ
πρηέα ἡγέϊται. τάδε ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπε-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & exspectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἄμοιρος ἔσσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 Φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίου Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὥντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν Φιλό-
 σοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῃ βιβλίῳ γέγραπταί μοι,
 καὶ δεδῆλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λῇ, καὶ ἡ ὑπαιβρος ἐν τῷ Παρνασσῷ διαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπώδρα τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per

- 2 τὰ ἄβαστα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημῶνα-
κτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφὸν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε δια-
μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναί-
οι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὀρώντες, ἔχοιεν μὴ
πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐ-
τοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προ-
τίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ
τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτήσιν. οὐ
μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ
ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ὤρ-
μησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ
αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν
συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ,
σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu
difficillima. De Demonaste autem iam dicere fas fuerit
duarum rerum causa, ut & ille in memoria versetur,
quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum ho-
minum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam
appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant,
ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo il-
lum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur,
optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem ge-
nere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad
dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum
enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pul-
cherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appu-
lit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio,
neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus
est, & insuper Heracliensi Timocrate, sapienti viro, & liq-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθείς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐδύς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὲν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπепόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖν εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὲν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχεδιάσαι. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & infito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae eum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebeus videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poetis innutritus erat, ac plerisque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτο κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δαίτιος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνεῖαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποθαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μῆτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μῆτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινωπία) Τὸν Διογῆνη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi refe-
 xuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne paucillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολύ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδὲ πώποτε γοῦν ὥφθη κεκραγώς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῶν δέοι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὲ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳ τι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθῃ δέ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare; aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuvava-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conio-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρῶτος, καὶ ἡμέρος, καὶ φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινὰ οὐκ οἰκείον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς αἰεὶ τὸ κωμικὸν ἐκείνο, Τὴν Πειθῶ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut diffidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae *tributa* media. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a folis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν 11
τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
τῶν κρείττονων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
τοῖς πλήθεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ ἀκκεῖνοι τότε, ὅτι
οὔτε θύων ὠφθῇ πώποτε, οὔτε ἐμυήβῃ μόνος ἀπάντων
ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

ret. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
& pura veste indutus cum in concionem prodiisset, par-
tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
sacram Minervae fecisset, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienses,*
si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
mais putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, *Hanc sibi*

ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σοφίᾳ τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Θαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίβους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῶ καὶ ἱλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταθύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.

- 12 Βούλομαι δὲ ἓνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum; quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus asserit prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθραπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐσόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἦκεις; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἥδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐξ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφούν- 14
τας, αὐτὸς πάγωννα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθηήσιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χειρόν δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγε· ἴαν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime decentes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſſet*, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Inſtante vero Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, Demonax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti?* Teſticulis, inquit. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* & iam diſcedens apud ſe ſuaviter fane riſit. Illo vero interrogante, *Quid rideret?* *Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a barba iudicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas*. Sardonio aliquando Athenis floreſcente, ac de ſe laudem commemorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam exploraffe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔφομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὐν ἐκ μέσων τῶν ἀκρωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
 τος αὐτὸν, καὶ πρετείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὃ δὲ σὺν γέλῳ τι
 16 ἥρωτῆσε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητῆς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥσθῃ ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἑρρύη· οἱ μὲν παρόντες
 ἡγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει πέρσμα, καὶ τὸ αἰσχροῦς τινα κατὰ
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τοῦ συλλο- τὰ ἀφροδίσια ἐπεργείσθαι, ἢ σπέρ-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ- μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
sylogismi solutionem dicere illum iubente, Unum, inquit,
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
ex ambiguo, & una minitante, Statim tibi virum monstrabo!
cum risu interrogavit, Virum nempe habes? Cum vero athle-
ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
& sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἵεναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδάμῳς,
ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
γραμμάτιον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα,
ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
ὀλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ-
κεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
θῆνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὠραῖον, Φηλυδρίαν δὲ καὶ
διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνηκὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
λοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντες δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώνα ἀπίσκηψι· καὶ γὰρ δακτύ-
λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus, & patris similis*. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

Lucian. Vol. V.

Q

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατασχῆσαι τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὖροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περειργίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιξε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειργίνε, οὐκ ἀνθρω-
 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα
 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπαδὰς ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, deprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός ἐ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πᾶν, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένων, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσσειε,

cunque vellet: *Noli admirari, inquit; nam & ego artis tuae sum: & si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adflare tanquam consensuro, & coenam parari, accedens, A Polluce, inquit, affero tibi epistolam. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te, inquit, quod non iam ad ipsum abeas. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

- μηδένα πώποτε πεπενηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
 δειάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἷμαι,
 εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
 26 σchein νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὲν
 καὶ κείνων καταγελαῖν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάνυ
 ἀρχαίοις καὶ ξέναις ὀνόμασι χρωμένων. ἐν γοῦν ἐρωτη-
 βέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινα, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
 τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
 27 ὡς ἐπ' Ἀγαρέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
 ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημῶναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
 προσευξάμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, καὶ φὸν ἡγῇ
 τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
 28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινας φιλοσόφους κομιδῇ
 ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
 ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
 κεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem lusus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus utebantur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondentem, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτίθεναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
 τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
 ἐστὶ καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
 Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
 πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
 λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
 λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιούντος, ἐπειδὴ
 τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
 μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
 Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτὲ τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πελ- 31
 λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἦδη δὲ ἀπῆει μετὰ πεμ-
 πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσάμενος, Προσέρ-
 χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
 Ἄλλου δὲ ποτὲ ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
 κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
 Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
 ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

alter horum mulgere hircum, aliter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialecticum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente, magnum eum purgamentum esse; Medius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollonium aliquando philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius, cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστῖαν, καὶ τὰ τοι-
 34 αῦτα μελετᾷ. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησάμενου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὀρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δέ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludunt sacris Barbaros, idque, cum constitueris illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sum. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatiis, parum nimis exigis, quantumcumque

δέδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματῶντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημῶναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πᾶν εὐστό-
 χως παρσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημῶναξ, πόσαι
 μναὶ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ 40
 ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶβε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μκεν) Οὐ γὰρ ἴδρι εὐτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἀδη-
 λον, ποία τιμὴ εἰσεγράφετο αὐτὸν
 φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φρατρίῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκακροτημί-
 νος· οἷον Οὐγέτιων, Φλαβίων Αὐρη-
 λίων, καὶ ἄλλων πλείστον. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπὶ λιστογραφῆθαι εἰς ἂν.

ἀλλ' εἶπαρ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφῃ πολιτείᾳ.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀρίστου περι-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδηλοῦτο, ὅ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημῶναξ ὑπέθετο διορ-
 θούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκόπτων, ὥς
 μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλληνα
 βυυόμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, arque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videtur? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaeſtiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum cremav-
 ero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Impe-
 rator Romana me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα στρονύοντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαβή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγραφῆθαι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημῳνάξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaque, *Hanc quidem*, in-
 quit, *ante te ovīs gestabat, & erat ovīs*. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, *inde tibi rescribam*. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ *sepulcri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαιμονίον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχρούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικόν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγόντα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητῆς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν εἰς ἀκακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστεῖον δὲ καὶ κείνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμονίον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ αὐτοὺς Λάκωνες τελέ-
μνοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστας διό-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰς ἀθλῶν
τοὺς ἀνίσταται, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγουσι, λέων ἐστίν. V.

monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnantes,
& contra legem certaminis loco pancratii mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθρώπου εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δὲ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἡ ξύλοις συντρίψειν, ἡ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τείτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθ-
 ρώπου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἢ
 καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττούσθαι τῷ ὄρα-

πακίζεσθαι ἔστι δι' ἑαυτοῦ, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαλᾶν
 χρίσματος. V.

*appellant. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollieniisque illius traducante, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube*, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,**

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἷε οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τιμηκέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χῳλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χῳλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνέβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνδ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ-
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ

πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελίζει πρὸς
 Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπέεις. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam, Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis favos strui ab apibus? Ad Poecilum cum vidisset statuam manu truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Atheniensibus Cynægirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambulationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetica impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensione confuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se rerum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum refutaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemorabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θεῶν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὧ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν κατέληπτε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇ ἐψηφίσαντο, Μηδαιμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὧ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δοξῆτε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνους ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένης
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πονηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἐλείου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ οὐ, τριούργου ἁμὸν πρᾶγμα θεῶσθαι ;
 ἰλίου βωμὸς οἰκτιρμονας κηρύττει V.
 Ἀθηναίου, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φη-

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius catego-
 rias [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, *Hermine*, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituen-
 do spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*,
 inquit, *o Athenienses*, de his in suffragium ite, quam *Misericor-*
diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elien-*
ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audivi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse*,
sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homerī versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἰοργῶς.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικὸν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνστος, ἄλυ- 63
 στος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξάνίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπῇ δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργρηγρος ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχει παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Therpsitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum vendittrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανεῖς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δέ, ἰδὼν ἤδη
 65 μέτεγνώκοντας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔβ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷός αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυτὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uni caperet, eo-
 que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cūm videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶσις τιςὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 57
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένθησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἑστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἑκαβέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφοράν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσαι καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, *nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit.* Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessius solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes fe-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. **Ε**ΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
 εχεῖς σπουδὰς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
 ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἑρρῦη χάρις.
 ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
 ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν σρον-
 τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσθαι. πάνυ δὲ με
 ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
 λη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἀσθινὲς γὰρ) Ἄγαν, καὶ φυ-
 σικῆς θεωρίας ἐχόμενοι τὸ χαρίεν,
 ἔτι τὰ ἐν γήϊσι πάντα διὰ τὴν τῆς
 ὕλης ἀσθενίαν, οὐκ εἶα τί ἐστιν ὑπε-
 στεγνῇ τὰ ἐν ἡμῖν ἐνδελχεῖς, οὐδὲ τῆς
 τοῦ ἵαντίου ἐπιστάτου ἀνίπαφα,
 ἀλλ' ἡ θατίρου παρουσία ἀσπείρει

τινα ἀνοῖν προμνηῖται τῆς ἀπὸ τοῦ
 ἱτέρου ἐγκόπου ἡδὴ ἐνεργείας, ταύτη
 γὰρ ὅλ', καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέραν
 ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκεί-
 μινον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἄλλο κει-
 μενὸς ἐπαγάγοντος τοῦ ἐπιστάτου,
 τῇ τῶν ἵαντίων καταδοχῇ. V.

Α Μ Ο Ρ Ε Σ.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnefte sodalis, a mane in-
 de implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-
 que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna
 admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. In-
 firmior enim est animus, quam qui perpetuam contentio-
 nem ferre possit: desiderantque ambiciosi labores, gravibus
 parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc
 matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul-
 cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
τὺς εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπασσαι διηγούμενος. καὶ σε
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
γειν εἰκας, εἰ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, θῆλυς ἐφει-
ταί σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἑράκλεια θύον-
τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
προσῆσσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἂν μοι, ὦ Λυκίῃ, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνάς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμῆσεις, ἢ
τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
λελεῖσθαι φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi videret, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
latus adeo scopus inventus es, quod narrare desisti: ac
per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κρίβεις, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Φουῦς Ὑδρας πολυπλακώτερα, μηδ' Ἴολεων βοηθὸν
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννεται πῦρ, οὕτω τις
 ὕγρὸς τοῖς ἔμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὅς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγὼ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἰπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὥς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαιυσ' ο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναῖξιν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρίχομαι.

V. 4 Ἴολεον) Τὴν Ἴολεον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Παι-
 σιφάν, ἐπὶ Ἡλίῳ οὐσα ἐκ μπίδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξίν ἐγκοτος Ἀ-
 φροδίτη γνομίτη, εἴτα δυσώδεις αὐ-
 τὰς ποίησας, ἀπικρίτους αὐτὰς
 ποῖσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἀνάγκα-
 σθ. V.

ribus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna sortitum,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ἑμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δεή-
 σει πρὸς τὸ δυσχρὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
 ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λήρον, εὐδαίμονα
 σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
 γίαν ἐπέκλωσεν, αὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
 ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαιῖστραι μέλουσί σοι,
 καὶ Φαιδρὰ μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
 μένη, διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε-
 μῆν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
 καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
 ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλουκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
 εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἑναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν
 πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν
 ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
 ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
 τρὶ λεπτὸν ἀφιδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθύς
 ὧς Ἄλας.) Πλάτας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
 dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
 aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
 te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam feto
 Deus attribuit, neque mercatorum errores, militareve
 in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
 laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
 ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
 ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
 mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
 Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
 recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
 amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
 ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
 filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρων. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψασον ἀφείσται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὡς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάβους ῥέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναικοὺς ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγείς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὲς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρα
πλάστιγγιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὄν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae sa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

ὅη περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδ᾽ Φέρε.

ΛΤΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν· ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκκωῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνος ὦν,
διττοὺς ἄρυσσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέαν, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικαῖς ἤδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
Φροδίτην βάραβρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν οὖν μαχομένοι· παθοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσποιήσιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγυῆς ὑπό-
γυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στὲ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μτ' ὀλίγον. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνημονευομένην ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἀρυσσαι) Λαμβάνεις, δέχη. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
fodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
mitfit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida, pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus,
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter es-

ἀγωναθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἶπεῖν δυναίμην, ὡς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμοφοῶν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβές ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαι σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰεῖδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ ταχυναντοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπω παρακισμένον. ὡς δ' ἔην, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίχροτα, δίχρη, πλοῖα μονήρι ὅτιν, ἃ καὶ δίχροτα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἑκατέρωθεν πηδάλις ἰσχυτο· ὅπως αὐτοὶ τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπισπλάσω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶ πρόσπλου καὶ ἀπίπλου αὐτῶν σφάλλασι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sum. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἔλεω συνεφάψασθαι τῆς
 ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ
 ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς
 ὄχλος, αἱ συνεχῆς ἡμῶν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διςζεύγυν-
 το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβάς ἐγγυὲς ἐμαυτὸν ἰδρύσατο τοῦ
 κυβερνήτου. καὶ ῥοδίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μαῖς ἐκύμαινον αὔραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας
 κατὰ τῶν κάλων τὰς ἀβόνας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ροί-
 ζῳ δὐπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ
 τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πῶραν. Ἀλλ' ἂ γε μὴν ἐν τῷ με- 7
 ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα συνηέσθῃ,
 καιρὸς αὖ πάνυ μηχανεῖν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφάλον
 16 ἑφάλον) Παραβαλλομένην. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoras-
 sem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditum] turba,
 qui perpetuo mecum versari cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem affe-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quae inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονίας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος αἰψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοὺς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοὰς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως· Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος· εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ὁ Ῥόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάσας; ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεῖς, ἀναγιγ-
 ρας, εἰς ἱστοίαν ἑλθόν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, semonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Οόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι τὰ δὲ πολλὰ καὶ
 αὐτὸς εἰκασία προῦλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλλης 9
 ἔχοντι, καὶ διανοομένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον
 ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρό-
 νου συνήβεις, εὖς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλὰ-
 κίς ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἑνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου
 Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμω-
 τικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα
 δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον
 ἀπλοϊκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστα-
 το, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώ-
 ματι γυμναστικός, οὐ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς πα-
 λαιότρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως
 γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολ-
 λά καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ἡν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ
 ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν
 κόπτω, κόμμις ὁ κεκσμίτος τρι- εὐδότηρας. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarra-
 rent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam
 satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum,
 quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi
 obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec
 tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitan-
 tes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem,
 habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet;
 qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum
 illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam
 ducem veluti se atque antifitem civiliū orationum & fo-
 rensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero
 etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans;
 ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores,
 quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei
 sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἶδ' ὅποια Φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἤξιον με. καὶ γὰρ Φιλοεικούντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἔστιν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φαιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγειρήτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με.

10 κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν τὴν ἡμέραν ἐστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἑώρων δὲ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἐκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπιστέλλοντο. Χαρίκλῆι γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt : tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quattuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uerum autem prior, forte decernetur. Placent ista. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὄρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι παύνηπιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθαλμῶν, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφη, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχερίας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἥρεμα τῇ γῇ
προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεοῦ λιπαρᾷ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, ὀξύ.
δ' οὐχ οἷον τι κίρται. ἀκαρῆς,
ἐπιρρημα, ἐν βραχυᾷ ὄρα, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφᾶ

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
γυμι τὴν ταῦν, ὅτι ἀπὸ γῆς ὡς πί-
λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγινώσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, ut dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteles artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήθειαι παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἄ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτῃ πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρίκλῃς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

12. Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσιαι
προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγο-
νον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐν Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς
κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venerae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύανεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλεως προσείρπυε κίττος· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρηγτο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾷσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὖξων. σφύζων. βράζων. εὐσηματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσῇ) Κλάδοις. V.

ibid. Ὠρίῃ) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγωνα) Ἀκρῆπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς; κατάσχιον, ἱκατέρωθεν βοηθούμενος. ἀμφιλαφῇ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφές, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἴσθι. V.

ras illa densa fructu myrtus suam apud heram vige-
bat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quot-
quot pulchritudinem sortitae sunt. Neque illas longae ae-
tatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis
fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His im-
mixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fru-
ctu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aë-
riæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius
Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitio-
se amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae
pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus,
miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti
a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbro-
riorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi

13 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀβρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὥτως Ἀφροδισιάζοντες. Ἐπεὶ δ' ἰκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεῷ παρῄειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθιδρύται, Παρίας δὲ λίθου θαύδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμίᾳς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γηγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον αὐτῷ καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δέβεις Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστῶς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάδρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinculus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νέως, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 πάτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατοπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατώπτευσεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χари-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληθες· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μὴτ' ἄγαν ἑλλιπτεῖς αὐ-
 τοῖς ὁστέοις προσεσταλμέναι, μῆτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πίεσις· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, *sicet*, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorso concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
natum autem, coxis ipsis utrinque impressatum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
κριβωμένοι ρυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἡβης οὐκ ἂν
ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐν θεαστικῶς ταῦτα
τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θανμά-
ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπι-
λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῇτι κηλὶδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
τὴν ἀμورφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
μὲν οὖν πιθανῇ τάληδες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ἄμην
τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
Φυσικὴν τινα κηλὶδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
usque protensa quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
in coelo Iovi nectat ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
gens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam.
Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
tia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse
poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
dam naevum adpersum ratus, in hoc ipso admirabar Pra-
xitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἤττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοτείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινής κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβαδίζεν αἰ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσεπῶν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σάειν παρ'

Ἀττικοῖς. V.

7 Ἀγιοτείας δόκησιν) Ἀγιοσύνη.
 καθαρίτης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuve-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἰσῶ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλῆϊ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδα καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ, καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἥδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζόμενου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέβη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἥδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισεῖρήνῃ, καὶ στὰς ἀΦανὴς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακώρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἔνδον ὁ και-
 νὸς Ἀγχιόσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτὸν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημόδης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀΦανῇ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακώρου διηγου- 17
 μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἐμφυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἀρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρικλεῖς, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum com-
 pecta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δῆγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδης· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουλήεις, οἷδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δοξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Prodi-
tur Praxitelis Ἐρως ἐν Θεσπιαῖς
εἰσι· quem sculpsit quidem ille,
dicavit autem Glycera meretrix
illic existens, λαβέυσσα δῶρον παρὰ
τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

festi sunt ad videndum Cupidi-
nem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε.
φιλονεικίῃτι. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutimur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλινάμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ἦν βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνήσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἐδόξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλῶντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταῖαισιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρεφῆς καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδύς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερχοῦσι τέτιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς Ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χορὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρίκλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθύς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφίς) Ἑστιγασμίον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati effemus ad testa undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis Heliaeam praefereus. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuisssem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρέψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, εἰ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γησιωτάτη μητὴρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλειά· χάρισται δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξίῳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων Φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωογόνησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμέν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεῖμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exoritur: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelaе adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtionē animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρίσαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γυνῆς τι δοχεῖον ἀποΦήνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρω γένει πόθον ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὁσίον, καταγράφασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίας, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. θυοῖν δ' ὀνομάτοιιν σεβασμίοιιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατὴρ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ἡ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas feminum coniectiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admisisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura manear, & neque muliebne genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους εἰς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμᾶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, θυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς ἓ μίαν κοίτην μία φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρῶντες, οὐθ' ἂν ὀρῶσιν, οὐθ' ἂν πάσχουσιν, ἡδούντο· κατὰ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων σπεύσαντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-

21 κατηλλαξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν εἰς τσοῦτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοιψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluprate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. αἱ δ' ἄβλαιοι
καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένου-
σιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἶνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὗτ'
εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὗτ' ἔχοντες ἐΦ' ὃ μετέ-
βησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμείναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐ-
τοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται,
καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὐ-
τως ἢ μιὰρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφῇ, ἄλ-
λην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι
τῆς οὐδὲ ρῆθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν,
ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐΦ' ὧν ἢ πρό- 22
νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ
γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδέους ὁ
βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς δια-
βέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς
Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 Ἑρκύμεια) Ἑραπίμεια. V. 14 Ἀμίλει) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis in-
venirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pue-
ri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus dupli-
cis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque ha-
beant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute
aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flac-
cescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & conse-
nuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impu-
ra illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impuden-
tes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui
neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa
est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua
nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret,
mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis
vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare nihil
prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτῃ πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὀρεξίν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελαρχῆς βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι
κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ ἀέρια ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογώ-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἀνθρώποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
βισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ὁμφοῖν ἡστοχηῖκατε, Φεύγοντες ἂ διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
in masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi inscendunt? Universum dica-
mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
quaecumque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam istam consuetudi-
nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
confectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
fectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus *paula post superstes* fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστός ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείαν ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ Φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἀν' ὑπαχθῆναι δύναται. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλεῖσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐς οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧ πολὺ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐδὲ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέισθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attorſito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδος τις ἀκινδόντερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δὲ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ἰδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὡς εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλεόν
24 ἐπαινέται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείαις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασα
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμας παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔρῳ ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ᾧ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Οἰλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρατηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Lacti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum satur, medioque in coetu praeulat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis inslar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae sorte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissario-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δικομένην Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτελιχομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πῶγωνος ἐμπίπλοτο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς Φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δῆ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ τὰυτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπιστήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθιμόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικεῖαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δικελίας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτελιχομένης) Ἐποικοδόμῳ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transiisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affectura rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta sunt. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe es-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὥς εἶβε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης. εὐορτήν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἡγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσσησεν, ἐν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήραος ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἢ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιῶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρίλκον, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
 a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturi-
 tas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χυὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφρεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ῥυπῶντες. ἂδ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῶν εἶδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὤτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυσμένης, ἡλέκτρον, φασὶν, ἢ Σιδω-
 νίας ὕελου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴ
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membra in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratensisibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέτες, ἡδὶώ τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ καυφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινή· καὶ Φιλίας μεστίτην τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες αἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραϊνόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἴ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίοσνται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισσαμένους, οὐ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volumus, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβῆς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναί, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδότος χαλασάσης, πλέον, ὥς Φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἤτισουν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περίεργ' ὅτερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὣς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὥς νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισται τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὥς ἂν

*pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
mia voluptate percepta abit: at passo contumeliam ab ini-
tio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
tari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem,
quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
cem mulieres. Age iam, novum seculum; & peregrinarum
voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
eogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: fe-*

δρις· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τὴν τέχνην ἡ
 ἀσπύρων τερπύστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀπὸ τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπεύεται. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικῶντις ἔσται
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσω
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἔωκε δὲ
 μοι καὶ καθαροσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικούς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τὸ ὀφθαλμῶ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφη, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δασκότης καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβάν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 νοῖσιν ὡς ἄνδρες συνῴσαι, εἴη ἢ
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.
 6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἢν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κα-
 μωδίοποιός ἐξέπαιμπυσεν, ὡς ἑταίρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαινόμενος) Ἀγανακτήσας,
 V. Παθαίνεσθαι ἐντὶ τοῦ ἀγανα-
 κτεῖν, καὶ ἐντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμ-
 βάειν. G.

cum invicem, ut viri, coeant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentosum steriliū aen-
 igma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obfoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, seminares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Chari-
 cles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbarur autem mihi piamementis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis
 in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicratide*,

κῆσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρίκλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ παγῶ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἣ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαθῆνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρέψαι, μίᾳς τῶν ἐν Πνυκὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅπως αὐτοὺς κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me federe ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Mario Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, neque concionis in Pnyce melius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exoritur: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia vitae sunt, si quis illis dicendi potestatem permetteret, tanto

τιάταις ἀνθωπισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρῃην ἔρως κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαί-
 2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκίου)
 Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla, propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memoratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem nostram processisse: quando vero istius oratio philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam occasionem arripui. Solus enim amor masculus commune virtutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorum, prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱεὺς εἶπεν ἄνθρωπος, πλεί-
στον αἰψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμεσεν ἑρώτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεὰ τε σκιάοντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλαίμμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάλιθες οὐ προ-
δάσομεν, εἴξαντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσ, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινα κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affecu-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;
cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conee-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
feminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfufum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδουσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδηρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ἔπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθέν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴρ-
γῃται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὸ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἡ' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἡ εὐνοια συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὐρητας
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιθεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαλῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχαλῶν.

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vero

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

ut perrumpenda nunquam custodia vincitum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophiae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ
 ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν.
 ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ
 τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφέν-
 τες ἠκαίρουν, ἐτινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ'
 ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐν-
 τελεστέρων τέχων ἐνδοσὶν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες
 ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον
 ἐζητοῦν, εἰδ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς
 ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλᾶσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πῶς
 εἰσιτοῦντο, καὶ μαλβακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖ-
 στα ὀρύξας καρπὸν ἐσθίουσιν. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις
 μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπῆρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ
 γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ
 οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχυος ἀμείνων. Τί δ' 34
 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

*praeferentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque
 tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem
 non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae
 finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta,
 otii satis nata sunt. melioribus inveniendis; ex ea re pau-
 latim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet
 coniiicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quoti-
 dianae famis remedium quaesivere: tum deprehenſi a prae-
 sente inopia, cum indigentia, quod melius eſſet, eligendi
 facultatem non concederet, fortuita herba veſcebantur,
 cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque
 fructum ederent: ſed haec quidem poſt tempus aliquod mu-
 tis animantibus abiecta ſunt: ſed tritici ſementem. atque
 hordei videbant agricolae curae, quam invenerant, quot-
 annis inſtaurari. Nec adeo inſaniam quiſquam, qui ſpica me-
 liorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio ſtatim*

ποι, νάκη; Θηρία δέιραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρύων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ Φυτῶν αἶα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μῃσιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ οἰκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχνας τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕψης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν ὀρωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωτος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἰδ' ἢ διαδοχὴ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπατεῖται

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum natae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione merfa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igi-
 tur a vetusto tempore masculos amores quisquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὺς μὲν φανέες ἐμελλον ἤξουν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδευαστεῖν συναπμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρητο, τοῦτο ἐπινοήθην αὐτῆς ὡς Φαῦλον εὐθυνεῖ μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῆς ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36
ρίκλεις, ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μικρολόγοι, εἰ δὴλυ, λύσις ἵσταται τοῦ κόσμου· τέ
χωρίς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἐτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χα-
τό γε λοιπὸν ἐφ' ὑμῖν ἀθροῦσι τὸ ρεύμα φορᾷς; M.

Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolefceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία Φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῦν ἐκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρεῖος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσση ἐστίαν τῶν ἰδίων ἐκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato guttore boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque aprī, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penaribus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρώσιν ἄρκοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις περᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοῖνυν, 37.
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μὴδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπιῷ συναριθμει· λογίζου δὲ οὔτε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάντα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσται, ὁδὸν δὲ τὴν ὑδοιὴν ἐπιγόνου πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτα, τί πλὴον ἡύστης ἢ ἀρρινοφορία ἐπαγγίλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδοποιεῖται, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ ζῶου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τοὶ τάξαντα τὴν φύσιν Θεοί. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi. quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amorem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὑβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλούμενον ἄγων ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγυγίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροκρεπὲς θεάμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινῶνκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδῶς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύω, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἀνδριχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labe: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχῃ ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
 στὸν ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὖνοιαν. Γάμους οὖν, 38
 Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις,
 ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
 σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
 δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερά, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
 σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνοῦμεθα. ἀνάγκη γάρ,
 βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιβέῖσα, τοῖς κελευομέ-
 νοις πείθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
 τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρι
 τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἕστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
 ἄπαγε, μὴ μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχε-
 σθαι δύναιτο, ἐξ ἰωβινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτή-
 τοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμωρος,
 ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦ-
 σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas
 libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, ni-
 hili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? dein-
 de quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de
 Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum
 mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento &
 auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim
 grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos
 cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat
 autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt
 mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis
 enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde
 adscitis artificii formam interpolantem? cuius vere turpis
 est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est,
lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνίσταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομῖσιν θηρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἶκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράας δὲ καὶ θεραπευνίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταφαρ-
 μακεύουσαι τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθύς ἀπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῆ τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλῃ τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχειρίσται, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἡ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censerebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis ruficare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ
 μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν.
 ὅποσας δὲ ἄρκειν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
 γαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
 βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσai· σιδηρὰ τε ὄρ-
 γανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλί-
 κων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
 ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μετ-
 αιχιμιὸν ἀφῆσσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων εἰ
 ὅπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπι-
 σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
 τοῦ δοκεῖν γεγυμνωσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 रिμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπι-
 πτωκότων μαζῶν, οὐς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δὲ
 τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐρυ-
 θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis,
 flavo tingunt flore, propriam naturam [nativum colorem]
 damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
 maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
 pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obruso ignis
 ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
 minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
 fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
 usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec flo-
 rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
 & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
 deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
 tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
 cederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
 Quid opus est ditiore harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς
 ᾠφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβέϊ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσοῦς,
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. κάπει-
 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντε
 κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθραί-
 νουσιν ἐπιχρῆστοις Φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πύονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινέῃ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐδὺς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

13 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπιθετα διατὰς διασέρειν τὰς χελιδόνας τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαι δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumptuosaeque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constri-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatam ante,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina,
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑπόπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὲς μὲν νη Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γέγονται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχασθαι δυναμένου τὶ σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥίαν λίγυι. ἔτι καὶ τούτῳ διασώρουσιν ἄοικέ μοι τὰς ἀερολείους τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κακίῃ τῇ Ἀττιδί τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάρην, δὲ ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακιδαίμονα εἶλκεν Ἐλένη τὴν Μεγαλέαν. V.

infelicitèr amanti ad pastorem commissationem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumptuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros diffimulatio. Cum enim ultra modum oppletæ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollitiæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quæ acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἔθνος μιάρν' γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι...
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἀξίον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἐτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem diffidant Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odiſſe cunctos autumo,
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudit toro:
 Venena dehinc, inſidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibe
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρὶς τοῦ κτενὸς
 ἐντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμέφρων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοιτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἀκοντας ἀφίεις, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλαττος ἐγκοιζέται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti ferra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundem
 sit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophiae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινηΐφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδασκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπασαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἐτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστροῦ ἀνάγκη τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίς δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἵππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ Διητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκής οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου καβέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιών-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖξαιτο μὲν οὖν ἑρῶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους θεασαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροισ ἐπιχῶσαι τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίξαντας

6 Ἐπίρριαι) ἄλγυμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum cum illo communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam, sine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum, invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigantem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur, vivere non sustinero: ultimaque mandata iis, qui post illum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monumentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

ὁστιά, μῆδ' ἐπὶ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναται.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωϊκῇ Φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν αἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνέξ' ἐπνευσε.
 Φωκίς ἐκ νηπιῶν ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδην συνῆψε.
 Θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνῆρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἰσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐρινύς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἐκείτ'
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi sancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestes Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vesti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecerunt; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἀφρὸν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαϊς,
 εὐκ' ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
 ἥνικα γοῦν ἐκρίθη πατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
 τὸν ἕτερον εἰς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
 μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροις θέλουσιν, ἐκάτερος ἐν
 πατέρω ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαυθεῖται δὲ τὰς
 ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ὠξιωτέρου.
 μόνον οὐκ ἐραστῆς αὐτ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
 καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χηρῶν κτεινέτω.

3. Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι.
 καὶ ἐπιδείκνυμαι ταῦτόν. ὅταν ἐπὶ
 τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
 μούμενος δῆλος ᾖ γνηθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
 dicit Orestes apud Euripidem, in
 τῇ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spiritum auferebat, corporis curam gerens,

Textu pep̄li firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
 Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
 Mycenae abire alterum, qui literas eo ferret, manere quif-
 que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
 vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
 gniori, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
 tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibi Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπου-
δαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην
ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθέν, ἀμοιβαίους ἔρωτας
ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότε-
ρος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς ταῦ Φιλήσαν-
τος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί
δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ἀνειδίζεις
θείοις νόμοις ὀρισθῆν, ἐκ διαδοχῆς ἐΦ' ἡμᾶς καταβεβη-
κός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας
νεωκοροῦμεν. ὁλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σο-
φῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρον κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι

Τὸν φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pue-
ris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capa-
cem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos
amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius
uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia
amantis, simili ad amarum simulacro reflexo. Quid igitur
velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod
divinis legibus definitum, successione quadam ad nos de-
latum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente,
tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sa-
pientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud vir-
tutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύβιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἑρᾶν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

Ὡδὲ νέων ἑράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσсите, μηδὲ ἀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνούντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puero-
rum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrans voratis,

Erchius ut teneros iussu amare mares,

Sic pueros petito ; virisque implebitis urbem.

Haec cum scianis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedere, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμίᾱς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰοῖμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δεῦ
 φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες.
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειράμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοίην
 ἀπεφίνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὡς ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοὺς δέ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θε-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κερίου. ὅς Θηραμένης) iste vir fuit πατεῦρ

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclem, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum urrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & negligenter, *sd-*
daies, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, tum
maior etiam vis verborum, itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ὡς ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀνήσειν οὐκ εἰκάτε, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μεταξύ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέρικα δια-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀπο-
 Φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅπότεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 Φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμήτειον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἵ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπένσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρι-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβελον αὐ-
 τοῦ ἱκαλεῖτο κίθερος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) * Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ᾧ τὴν νικῶσαν ἃ
 διατητὴς οὕτως ἵκειται. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτης.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηναῖν δὲ παιδεραστία
 κομάντων. ἥτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαιφῶ
 καὶ διαβιβληρίῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conci-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήκει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκένοι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστίασαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδαι
διατριβῇ, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἄμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δέ πῃ
διεκρίθη. σὺ δέ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑώλον ἡμῶν ἐκκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῆνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς Θεῶν,
ἢ αὐτοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν Φέρω ψῆφον;

II Τῇ δὲ πρ.) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliores par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitus
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lufum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Meliriden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωματίον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπές ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλας καὶ περιέργος ἦ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδευαστοῦ καταφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὠόμην, ἐφῆβον παιδὶ συνδιμερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὀμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντος, ἔξον ἀρῦσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεαρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωι, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεασθῇ, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Καταφρυγόμενος) Ὁφρῦσι μετίμωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abeffer, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tanteleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἶτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λεπαιροτέροις μὲν
 ἀσπάζμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἄπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. καὶ
 σφριγώσης γαστρὸς ἀμφιλαφεῖς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχχου ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρω, θερμότερου τινὸς ἄπτεται πράγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προσιμασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὶ, μικρὸ καὶ ἐπάτατε, τὸ αὐτοῦ ἐξήκας.
 ἐξώλης καὶ προσώλης ἀπόλοιτο. M.

Atus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes;
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, pertutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολόσχει δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν
 ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
 των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν ἔρωτικὸς
 γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
 κibiάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
 καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
 λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
 γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
 πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλῆσι κωμαστάς,
 οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστάς νομίζω. τάχα φήσει τις
 αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νῆ τὴν
 Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
 res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
 tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
 tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
 dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga fur-
 rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
 nus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
 ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
 verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
 nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
 aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
 Caidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δέ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἐστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἰτῇ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomneſte, aliud tertiæ orationis quaſi fundamentum iacientem, cuius initium tantum feſto die audire fas eſt, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiffa autem longiore in iis, quæ nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogum Deo accendere: nec iniucundum ſpectaculum, eorum, quæ in Oeta Deo uſu venere, præſentes admonens,

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1910

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπει-
 δῶν ἀποκηρ. vult Iensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
 C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Τὸ τοῦ π. reliquae edd.
 omisso τοῦτο. ead. Ἰασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
 latur P. Ἰασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
 τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
 l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
 ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογήσομαι) ἀπο-
 λύσομαι marg. A. 1 W. Pag. 4. l. 7. Ἦδῃ) Sic I. Pell. Μὴ δὲ
 edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκός) Sic edd. I. Fl.
 H. P. &c. Καθεκός) P. l. 17. Προθυμία) προμηθεῖα Fl. & L.
 Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
 Φιλοκρινούντων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
 λοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
 verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. Ἐν-
 ἔχον) ἐνέχον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
 etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. 1 W. l. 7. Μελλήσας) με-
 λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habe-
 re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα)
 Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male
 Fl. l. 7. Ἐξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat
 Solan. l. 9. Καὶνόν) Ita restitutum ex P. Κοινόν enim edd. aequae
 ac Ex. l. 15. Ὀκτεῖρα) ὀκτηρῶ L. ead. Ἀξίαν οὖσαν) ἀξιούσαν
 marg. A. 1 W. Pag. 9. l. 4. Ὡς) ὡς Fl. l. 8. Ἠττάσθαι)
 Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠττήσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
 edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
 etiam in Fl. l. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
 duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ'
 ᾧ) ἐφ' ᾧ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
 Καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
 edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
 Τφ' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγε-
 Lucian. Vol. V.

σδαι) συνάγεσθαι marg. A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Sic quoque habere Fl. H. & S. norat Solanus. Habent & I. P. Fr. nec dubito, quin reliquae. ead. Γεγένηκας) Recte sic P. S. Γεγένηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. l. 14. Προσδεσπασμένη) Sic dedi ex marg. A. 1 IV. Προσδεσπ. enim edd. priores. Pag. 14. l. 4. Τούτους) Ita Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας) ἀνέληφας male I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxist S. l. 13. Παρητήσω) Sic bene I. Ald. P. H. Παρητήσω male Fl. Pag. 15. l. 3. Μη) Deerat in edd. excepta I. Addidit etiam marg. A. 1. IV. l. 5. Αὐ) πάλιν marg. A. 1 W. l. 13. Τούτω) τοῦτον L. Nil mut. edd. l. 15. Οἶον ὄντα) ὄντινα L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Ερησθέντ') Sic Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Ερησθέντα P. l. 12. Μη) Abeft a Fl. Ceterae habent. l. 13. Δ' οὐ) δὲ οὐ marg. A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι) μὴ I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. & c. l. 12. "Ον) ὅς Ex. Fl. "Ον P. cum edd. Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα) Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονίσαντα enim vulgo edd. l. 14. Τυγχάνοι) Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνοι edd. priores. l. 15. "Ος) Deest in Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον) Sic I. Fl. P. Μείζω marg. A. 1 W. l. 5. Οὐ) οὐ male I. l. 8. 'Εμαυτοῦ) ἐμαυτῶ marg. A. 1 W. l. 16. Πάθους) Sic recte Cod. L. Πατρὸς edd. omnes & cett. Codd. male. Pag. 20. l. 15. "Απερ) ὅσπερ P. Vulgat. servant edd. l. Fl. H. P. & c. Pag. 21. l. 2. Γούν) Sic edd. vet. & recentiores. Γὰρ L. ead. Ποιήσωμεν) Hoc edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν Marc. l. 5. 'Ανέτρεψε) ἀνεπόδισε marg. A. 1 W. l. 13. Εἰ) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit Solan. l. 17. Δίκατα) Deest in P. Adest in edd. Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) γεγεννημ. l. Pell. punctum post πολὺν habet, & πὼς οὖν οὐχ οὕτω. Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ Fl. Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur P. Pag. 24. l. 10. Συγχωρήσωμεν) συγχωρ. Fl. Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit P. l. 11. Νομοθέτης) νόμος marg. A. 1 W. l. 14. Τμάς) Recte sic edd. plurimae & P. Τμῖν male Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιά) Sic Marc. Αἰτία edd. male. Αἰτιάται B. 2. l. 11. Ἄλλὰ τί; ὅτι) ἄλλ' ὅτι Fl. Vulgatam lect. servant ceterae, cum P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) Ex P. est. Nam abest ab edd. Κελεύεις tamen etiam marg. A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα) Sic in marg. Ald. correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. l. 10. Γραφεῖ) Sic sola Fl. Ceterae male γράφειν. l. 14. "Αν) Deerat in S. Aderat in I. P. & c. Pag. 27. l. 2. Προνομία) Sic edd. vet. & recentt. Προνομίαν Vorst. ead. 'Εχεν)

εἶχον *I. male. l. 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. A. 1. Pag. 28. l. 3. Προνομίας)* Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed *προνομίας* marg. *A. 1 W. l. 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἰδε Fl. male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. P. Pag. 29. l. 1. Μῖσος) καὶ μῖσος marg. A. 1 W. l. 4. Ὅτ')* ὧν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I. Fl. B. 2. H. P. S. l. 6. Τοῦ γε)* Sic *I. Fl. B. 2. P. S. &c. Τότε P. & L. & marg. A. 1. ead. Δυνάμενος)* Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l. 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. P. L. & marg. A. 1. l. 14. Προσδεδωκότες)* Sic edd. omnes & Cod. P. *Προσδεδωκτάς Fl. Προσδεδωκότας Gronov. Προσδεδωκότες* marg. *A. 1 W. Pag. 31. l. 5. Ἐτι) εἴτι Fl. male. Ἐτι cert. & P. l. 7. Γὰρ)* Ex *I. & marg. A. 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. l. 16. ἱάσθαι)* Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσται)* Ita restitui ex *I. & L. Ἀναφύσαι* enim male *Fl. Ald. H. B. 2. Fr. P. S. A. ead. Εὐθαλῆς)* Sic recte *Ald. B. 2. H. P. S. & P. Εὐσταλῆς male I. & Fl. l. 14. Διαφορὰν)* Ita restitutum ex Cod. P. & B. 2. ac marg. *A. 1 W. Διαφορὰν* enim cert. male habebant. *Pag. 33. l. 5. Ἐκκείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. l. 11. Τούμμεσιν)* Sic *I. H. P. &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. l. 16. Ἐν)* Sic *P. L. & marg. A. 1 W. Ὅν* edd. *Ὅν. Ex. Fl. & Ald. Pag. 34. l. 15. Γέρονται) γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. ead. Δέ) καὶ Fl. Pag. 35. l. 5. Ὅργη) κατ')* Vid. notas. *l. 8. Οὐδὲν)* Vorst. *οὐδένα. Nihil. mut. edd. l. 11. Μίσει)* Sic etiam esse in *I. Fl. & H. notat Solan. Pag. 37. l. 3. Πώποτε)* Ita etiam exstare in *I. H. B. 2. & Fl. notat Solan. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις)* In *P. erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent I. Ald. & reliquae. l. 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 2. Δυνάστης) Alii *δεσπότης, Coll. Nil mut. I. Fl. H. P. l. 6. Ἐπέστειλαν)* Sic *Fl. H. P. Ald. Ἀπέστειλαν I. Ἐπέστειλαν* etiam Coll. Sed addunt *ταῦτα. l. 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. l. 11. Ὑμῶν)* Sic recte *P. I. H. Fr. Ald. Ἡμῶν male Amfl. & S. Ὑμῶν Fl. ead. Ὅσῳ)* Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag. 39. l. 10. Ἐπισικῇ) ἐπισικῇ τε Coll. l. 13. col. 1. Ἀπατεῖσαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. l. 21. col. 2. Μάγιστρος).* Pars haec posterior Scholii non exstat in *C. Solan. l. 22. col. 1. Ἀλλήθους) Sic restituit Solan. ex G. & C. cum ante editum lege-*

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντί) Pro his verbis ἄλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan. Pag. 40. l. 8.* Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες *Coll. l. 13.* Ἀστασιαστος) Restituit *Solan.* ex *Codd. A. G. L. P.* Ἀπαρρησιαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectio- nem etiam confirmat *marg. A. 1 W. l. 16. col. 1.* Ἀττικὸν δν) τρέπου δν legebatur in editis. Correxit ex collatione *Solanus. ead. col. 2.* Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addi- di; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz. l. 19. col. 2.* Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit *Solan.* ex eodem fonte. *Pag. 41. l. 7.* Προεστώτων) Sic *Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10.* Περιβολῇ) περιβολαῖς *marg. A. 1. l. 13.* Προῦνθουν) Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Προῦνουν *l. 16. col. 1.* Ἐσπείσμην) ὑσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. *l. 17. col. 2.* Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολεκία mendose C. *Pag. 42. l. 2.* Ἐπιπεμψίς) ἐπίπεμψις *marg. A. 1 W. l. 3.* Ἀπειλή) Re- cte sic *P. B. 2. & 1. & S.* Ἀπηλὴ male *l. Ald. Fl. H. l. 5.* Ἐσκο- πούμην) διανοούμην P. Prius servant *l. Fl. H. P.* aliaeque. *l. 6.* Παύσαιτο) πεισαιτο *Vorst.* Nil mut. *l. Fl. B. 2. P. Pag. 43. l. 1.* Ἀποστάσιος) Alii ἀποστασίας *Coll. ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπισκοποῦντο *Coll. l. 13.* Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. *l. 22. col. 1.* Ἐπορίζοτο) ἐπονίζοτο antea legebatur. Merito emendavit *Solan.* *Pag. 44. l. 7.* Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gronov. l. 19. col. 2.* Μεταστειλά- μενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit *Solanus. Pag. 45. l. 8.* Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & *Coll.* notat *Solan. l. 12.* Ριπτούμενον) Alii ῥηνύμενον, *Coll. l. 14.* Τμῶν) Sic recte *P. marg. A. 1. S. & L.* Ἡμῶν male *l. Ald. Fl. H. Pag. 46. l. 3.* Πάνυ πέρρω) πέρρω πάνυ, *Coll. l. 5.* Καταγελά- σασθε) γελάσασθε tantum *Ald. Fl. H. B. 2. P. S.* Καταγελά- σασθε *l.* unde iam καταγελάσασθε fecimus. *ead. Τμῶν* ἡμῶν male rursus *l.* Ceterae recte ὑμῶν. *l. 11.* Ὁμοίως) ὅμως legi iu- bet *Solan. ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξάπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπαντας voluit. *l. 19. col. 2.* Το) πᾶν *Exc. G.* Omittunt C. *l. 21. col. 1.* Ἀνέκειτο) Ed. Cler. ma- le ἀνέκειται. *ead. col. 2.* Πιττακοῦ) Πιπτακοῦ male edit. *Cle- rici. Pag. 47. l. 2.* Ὡς *l.* sola, & *marg. A. 1 W. l. 16. col. 1.* Πρινέως) Πρανέως *Exc. G.* Prienei C. *ibid.* Πλείονες) πλείονες *G.* Πλείονες κακοὶ C. *ibid. l. 17.* Ἐγγύη) ἐγγύα C. *Pag. 48. l. 2.* Eis τὰ τ. é.) Nihil hic mutare *Coll. & edd.* primarias notat *So-*

Ianus. *l. 5. Δὲ, πῖνα*) Et sic eadem edd. *Δέ τινα* P. *Pag. 49. l. 13. Καὶ εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) *κατασκοπούς* marg. *A. 1 W. Pag. 50. l. 13. Περίλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέριλλος* tamen adscriptis margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Περίλαος*) Hic vero nihil adscriptis idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλεῖσιν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μηκήσεται* male *I. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) *καταλούμ.* male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσέσθαι*) Sic *I. H. Fl. P. & c.* *Προσέσθαι* P. L. & marg. *A. 1 W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impreff. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitiori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) *ἀστυξενος* C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. *Παραδόχης τυχόντας* misere in editis. *π. τηρούντας* V. *l. 13. col. 2. Κάτ' πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. *Πολλοὶ ταῖς πατράσιν* G. *Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν* V. Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένῳ* C. recte, & sic dedi pro *ἰδίων ξένῳ*, quod in vulgato erat. *Ἰδίων — ξένῳ* G. *Solan. ibid. l. 18. Ἦθος*) *Ἀν ἔθνος*; *Reitz. ibid. Οἱ μάντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. *Οἱ ἕτεροι* V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Muravit Solanus ex C. item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἄτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γανομένους*) *οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *καχρημένων τῇ κρίσει* est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προδύναι*) *προσδύναι* marg. *A. 1 W. l. 11. Ὅσφ*) Ita restituit. ex L. & marg. *A. 1 W. Ὅσφ* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) *μὴ* marg. *A. 1 W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ* I. & marg. *A. 1 W. ead. Ἐμυσάττετο*) *ἡμυσάττ.* I. Prius servant *H. Ald. P. &c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. L. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἑλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐβών) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰεὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & C. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπερήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπνοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπνοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπνοίας Heinf. l. 9. Εἰς κακίαν) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & C. l. 15. col. 2. Ἐξυφην.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἔξυφαναμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρωσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμνητος marg. A. 1 W. Ἀμύητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἔμμουτοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύσιαν) Μινύσιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18. vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μομπτός) μομπτός P. l. 8. Το) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Ρεῖχ. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Ποικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλίσσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολύσσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀσφαλέστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. i IV.* Δεομένοις edd. priores. *l. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Εὐφυνά) Ita etiam habere *I. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. & c. Pag. 69. l. 4.* Θῶνος) Θόωνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l. 7.* Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vet. *l. 9.* Τυανεῖ) Τειανεῖ *I. sola. ead.* Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.* Ἐπενόει) ἀπενόει *P. ead.* Χρονογράφω) Sic *I. H. P. S. Ald. B. 2.* Χορογράφω *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσὶν) δυοῖν *P. Δυσὶν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *l. 9.* Ἐν) Abest a *Fl.* Adest in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ ἱερὰ) Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Adest in *I. l. 17. col. 1.* Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μεῖζονως) ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A. i.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *l. 9.* Καλκηδόνα) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἑμπόρον) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Πρόσοικον) πρόσοικον *I. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκᾶς) χακλᾶς ridicule *l. l. 15.* Κῆκεῖνοι) Sic dedi ex *I. & marg. A. i.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *ead. Γὰρ* Sic *I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προισσπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vet. *l. 6.* Καὶ μασόλ.) καὶ deest in edd. *Ald. P. S. H.* Adest in marg. *A. i IV. & I. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλεθροῖ. *l. 12.* Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A. i IV. l. 14.* Οὐτός) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. i.* Στύεσθαι edd. omni. Vid. not. *l. 16.* Εὔρητο) εἴρητο *P. A.* Vulgatam servant *I. Fl. Ald. P. H. & c. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖός' ἀγχι) ἠῖός' ἀχρι *I. sola. l. 5.* Τετράκυκλον) τετράκικλον male *I. Pag. 76. l. 3.* Αὐτῇ) Sic Cod. P. recte. Αὐτῇ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλεμβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθεάζοντος) ἐνθεαζόμενοι A. P. L. & marg. *A. i.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δειξομένην) δεξομένην *lenf. Pell.* quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A. i IV.* Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὃ, τι καὶ λέγοι marg. *A. i IV. l. 9.* Προωκομυμένην) Sic *P. R.* sive *B. & Fl.* Προωκοδομημένην edd. cert. *l. 12.* Τῇ) Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis edd. *l. 16.* Πώματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae.* Στόματος *l. & P. Pag. 78. l. 13.* Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προεξυρ.) προεξερ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P. & c.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gesl. *l. 19.*

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Ἀν καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Το ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρώτεροι) νεαλέστεροι Fl. & marg. A. i W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πᾶν) πᾶν P. L. & marg. A. i W. Vulgatam servant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino r recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἀνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. i W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inserui ex marg. A. i W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγραμ. marg. A. i W. l. 13. Πάνυ) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βηρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. i W. Pag. 85. l. 4. Τιάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Εἰκὸς edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτμίδες) κυτῶδες male P. Nihil murabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρχαίου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. i W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inserui ex marg. A. i. Deerat enim in edd. ead. Οἰνήεις) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. i W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνήεις enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Εἰς recte ceterae. ead. Ἡὸκτὼ) Ita reposui ex marg. A. i W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἄμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quaeviserit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήροντες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. i W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστως) καταγελάστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μὲν οὖν) marg. A. i W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. i W. l. 6. Χρησμοδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευρηανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηριανῶ vel Σεβερμανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex correctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*) Διήλθ P. & marg. *A. 1 W. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι*) Restitutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καὶ*) Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 W. Pag. 94. l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead. 'Ενέπλησε*) ἐνέπληξε *I. Pell. l. 6. Ξενίοις*) Recte sic P. ut Iens. voluit, ξενίαις enim edd. *l. 7. 'Εργαζόμενος αὐτῶ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῶ Pell. *Εὐνοὺς ἐργαζόμενος* marg. *A. 1 W.* Editionum αὐτῶ in αὐτῶ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead. 'Αλλὰ*) Ex P. & marg. *A. 1.* Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνὺς δὲ, οἷας*) Ex emendat. Solani. *Συνιὺς δ. ὁ. Fl. Συνίσι P. Συνίσι δὲ, οἷα* edd. ceterae. *Συνιῖς* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα*) μεγάλη Ex. *Fl.* Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος*) Nihil hic mutare *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐτὸς δισδ.) αὐτὸς* deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. 'Ηλιάς*) ἱλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ *I. l. 15. Μελλήσας*) Sic recte *I. &c.* Μελήσας *Fl.* passim. *l. 18. col. 1. Διαβάλλει*) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit Solanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μείζω αἰὲ προσπενόει*) Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον αἰὲ προσενόει. *l. 6. Χρησιμοφόρους*) χρησμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. 'Αερσεκόμης*) ἀκαιρεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg. *A. 1 W. Πυλώνων* edd. vulgo. *l. 16. 'Εν*) Aderat in *I. & marg. A. 1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex P. additum. Deest in edd. *ead. 'Αερσεκόμην*) Sic edd. reliquae. *'Ακαιρεκόμην Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. sola. l. 13. Προσημνησάτο*) προσημήχαν τοῦτο P. *l. 15. Πρόρρησις*) Sic recte P. *H. Fl. B. 2. Πρόρρησις I. male.* Conf. de Sacrif. cap. 12. *Pag. 99. l. 4. 'Επεσθέγγετο*) ἐσθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος*) ἔρως P. *l. 11. 'Ερως*) γάμος marg. *A. 1. l. 12. 'Η*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P. &c. Pag. 100. l. 2. 'Εκείνης*) Ex Mf. Gr. *'Εκείνου* edd. priores. *l. 4. Κόλπου*) Recte edd. Κολπούς P. *l. 6. 'Ἡ*) Nihil hic variare edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. voce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac *ποχ καρβατίνας. ead. Καρβατίνας*) καρβατίδας *Fl.* male. *l. 16. Αὐτῇ*) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῶ I. & P.* cum marg. *A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης*) Sic edd. plurimae. *Δίης I. & marg.*

A. 1. Διδε Schol. *l.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *H. B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *l.* 6. Διδε βληθ.) Διδος μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *l.* 7. Παιδίου) Ita esse in *l.* *Fl.* *H. B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *l.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοικέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead. Ὑμνήσαντας) ἡμνήσ. *l.* male. *Pag.* 102. *l.* 3. Οὗτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *Cod. P.* *l.* 9. Ὑψυχον) ὑψυχοντο male pro ὑψυχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ὑψυχούντο. *l.* 10. Ἀληθῶ) Ex *l.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *l.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος *P.* *l.* 15. Δέσποτα) δέσποτα male *l.* sola. *Pag.* 103. *l.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P. S. B.* 1. & 2. Δυδύμοις male *l.* *Fl.* *H. Fr.* *Ald.* *l.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *l.* 7. Χρησιμοδούντα) χρησιμοδοτούντα *l.* sola. Octo reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *l.* 5. Προσαγαγῆν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *l.* *Fl.* *H. P.* & c. *l.* 10. Ἀναπλεύσας) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H. B.* 2. *S. P.* Ἀποπλεύσας *l.* *l.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore *κ.* edd. priores. *l.* 15. Δέ) Sic omnes praeter *l.* quae γάρ. *l.* 18. Εἰπῆν) Illud εἰπῆν interluit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρητήσατο pro vulgato παρηγήσατο repofuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *l.* 5. Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *l.* quae ἐποικύρους. *l.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *l.* 13. Θεσπίζοι) θεσπίζει *Fl.* *l.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *l.* 5. Κεφαλαιώδως) Ex emendat. Solani. Κεφαλωδῶς *l.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιώδες reliquae. *l.* 17. col. 1. Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Θιασώτης) διασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *l.* 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *l.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H. P.* *Ald.* *Fl.* *B.* 2. *Fr.* *S.* Ὑπὸ ὕδατι *l.* marg. *A.* 1. & *Codd. A. L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *l.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροdon) Defunt haec duo in *P.* πάροdon etiam omittit *Fl.* *l.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl.* *Ald.* *l.* *P. B.* 2. *H.* *l.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *l.* sola. *Pag.* 108. *l.* 4. Δισμυρίαν) δυσμ. *l.* male cum *Ald.* & rel. *l.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *l.* 11. Ἐπὶ ῥέοντων) ἐπεσρέοντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *l.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινδυνῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἐπελθον) Sic *I.* Ἐπελθον rel. Ἐδεθλον male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ἐπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίους) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπίους cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύοιτο) Sic edd. omn.
 Δέδοιτο *P. A.* Δίδοιτο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
 ἰσχυῖ ἀγγινέχυι φάος δὲ *A.* ead. Λείπει φάος) λείπει φάος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P. Fl. B. 2. S.* Ἄλλος *I. Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A. & P.* Ἄλλως marg. *A. i.* Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & P. Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ) Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττίαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. i W. ead. Χρίσθαι) Sic *Fl. & P.* Χρίσθαι *I. & cett.* ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B. 2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *I. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλε-
 σσύντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῷ) Sic pro τῷ, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπανέτε) κατέπανσέ τε *I. sola.* *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένημου ἡ με-
 ταβολὴ *C. Fl. ed. Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλοῦντι
 coniunctum *I.* Sed pro τι in *Cod. P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L. & Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίας) Ῥαδίως
 ἄν margo *A. i W.* *l.* 10. Προβεβιωκῶς) προβεβηκῶς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod. P.* *l.* 16. Βοσπορειανούς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. S. Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I. sola.* *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B. 2. S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὀρμῆς) Sic
 restitutum ex *P. & L. & marg.* *A. i.* ὀργῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυδμένη ἀνεπαυσάμην est in *P. & marg. Ald.* ead. Ἐν
 Νόρτι) Sic fere *I.* cum *Fl. & apertius Ald.* Ceterae ἐνδύοντι
 iunctim. Ἐνδύον *ti* peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καὶνὸν ἐγκεχαρ.)
 καὶνὸν κέχαι ἐγκ. marg. *A. i. & I.* Sed illud κέχαι ignorat
 cett. *l.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl. male.* Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. A. i W. *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S. & A.* Aderat in *B. 2. H. P. Ald. I.*
Fl. & Fr. *l.* 10. Παλιῶδες) Sic *S.* eiusque afflecla *Amst. Πάλως*

marg. *A. i IV. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ*) Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν*) βοηθῶν *A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι*) ἐντυχούσοι male *I. Conf. supra cap. 47.*

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. *ead. Ἐξ ἀρχῆς*) Sic *P. B. 2. Ἐξαρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφόμενος*) ἀφήμενος male *A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον*) Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενος habebant. Sed recte μ delevit Solan. *l. 11. Τὰ ὅμοια*) τὰ ὅμοιον *W. l. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec M. *Pag. 122. l. 1. Δεήσει*) δεήσῃ *W. Nil mut. edd. l. 6. Δὲ*) δ' οὖν *W. l. 8. Μόνου*) *Ex Fl. & M. dedi. Μόνον* edd. vulgo. *l. 14. Ὅλος*) Sic *W. Ὅλος* edd. priores. *Pag. 123. l. 10. Σοι*) Deerat in edd. inserui ex Cod. *W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γογγύησαι*) ἐξίσης ἢ κ. συγγογγύησαι *Fl. At vulgatum servant I. H. P. & c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ*) Ita esse in *I. Fl. H. notat Solanus. Sed & est in aliis. ead. Ἦν*) οὖν *P. male. Ἦν* recte cett. & M. *Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδόν*) Ita correxi ex C. τὸ πιδόν *V. Του πιδόν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῷ*) καὶ ἢ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἢ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid. l. 16. Ταῖν*) Sic recte C. Τοῖν male *V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα*) ἀρσενικῶ ἄρθρα *C. Pag. 126. l. 2. Ρυθμίζοι*) Sic M. & edd. *Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζοι* male *I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν*) λειτουργίαν *Ald. Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. l. 13. Ἐβέλοις*) Nil mutare *I. Fl. notat Solan. Pag. 127. l. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κυρῆτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρῆτας S. habere Solanus notat; sed fallitur, si Salm. ed. putat. Pag. 128. l. 1. Γὰρ*) γὰ *M. & Fl. Vulg. serv. cett. l. 4. Ἐν ὅπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνόπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μὲν*) δὲ *M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. l. 6. Ἐνδίδωσι*) Et sic cum *I. habere Fl. notat Solanus. Sed habent & H. P. & c. l. 7. Αὐτοῖς*) αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' ἂν*) δ' ἂν γὺν ἔτι *W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παῖσαντες*) παῖσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W. Ideo expunxit Solanus. Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. l. 4. *Κομάξας*) Sic *Fl. Κομάσας* cett. & M. l. 12. *Ἀνδρίας*) *ἀνδρείας* W. Prius tenent *l. Fl. P. H. Ald. ead. Γυμνοπαΐδιαι*) *γυμνοποδίας* male edd. priores & M. l. 13. *Ὁμοίος*) *ὁμοιος* Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. *Κυβιστητῆρας*) Sic W. & Homer. *Κυβιστ.* edd. priores. *Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ*) Insertum ex W. Deerat in edd. l. 2. *Ἐδίνον*) Restit. ex Homer. *Ἐδίνον* male edd. Luciani priores. l. 12. *Φησι*) *φασιν* W. l. 13. *Τὰν σίκονα*) Restitui ex W. *Τὰς σίκονας* edd. male. *Pag. 133. l. 1. Τοῦτο*) *τοῦτον* male *l. sola.* l. 8. *Ἵπ' αὐλῶ*) Sic dedi ex W. *Ἐν αὐλῶ* edd. l. 11. *Ἡ λύρα*) Nihil hic mutare edd. & M. notat Solan. *Pag. 135. l. 7. Ἐμπούσαν*) *Ἐμπούσαν* W. l. 16. *Πεποιημένων*) Sic *l. Πεποιημένων* reliquae & M. l. 17. *Τὸ*) *Ἀν τὰ;* Solan. *Pag. 136. l. 1. Ἄρη*) *Ἄρη* *Fl.* Nihil mut. cett. nec M. l. 8. *Γενικῶτ.*) Sic M. & edd. praeter *B. 2.* quae *γενικῶτ.* l. 17. *Παιδῖαν*) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. *Fl. & B. 2.* *Παιδῖαν* habebant edd. ceterae. *Παιδῖαν* P. *Pag. 137. l. 5. Ἡδιστα*) *ἥδιστα* male *l.* l. 9. *Ὅρχημδς*) Sic restitui pro *ὄρχημδς*, quod omnes edd. oblidebat. l. 12. *Ὅρχηστύν τε*) *ὄρχηστὴν τε* male edd. *l. P. &c.* omnes, praeter *S. & Amst.* quae recte *ὄρχηστύν τε*, quod confirmant Codd. M. P. *l. Pag. 138. l. 4. Ὅρχεῦνται*) *ὄρχοῦνται* P. l. 15. *Ὀκνεῖ*) *ὀκνεῖ* W. male. *Pag. 139. l. 2. Τότε*) Hoc inferui ex W. Deerat enim in edd. l. 6. *Αὐτοῦ*) Sic recte *Fl. H. P. Αὐτοῦ* male *l. l. 9. Τραγικῇ &c.*) *τραγικῇ & κωμωδικῇ* *Fl.* Nil variant cett. nec M. l. 10. *Τρίτης*) Ex P. restitui. *Τρίτη* edd. male. l. 12. *Τὴν κωμωδ.*) Articulus abest a W. l. 14. *Διὰ τοῦτο*) *διατοῦτο* uno verbo *Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτον*) Sic *l. Ald. H. Fl. P. Πρώτον* *l. Pell. l. 4. Ἡσκημένος*) *ἑσχηματισμένος* *l. Pell. Pag. 141. l. 8. Αὐτῇ*) Nil mutant edd. vert. *ead. Νενόμικεν*) Hoc ex W. restituit Solan. *Νενόμικεν* edd. priores. l. 15. *Κινούμενον*) *κινόμενον* *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. *Ἐπετάραττον*) Nihil mutare M. S. *l. H. Fl. & P.* notat Solanus. *Pag. 142. l. 7. Τοῦ*) Abest a *Fl.* l. 9. *Προστέθεικεν*) *προστέθηκεν* *Fl.* l. 11. *Ἀμαθίας*) Sic esse in *l. Fl. H.* notat Solan. Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forsan quaeſivit, num quae *ἀμαθείας* haberent, ut mox. *ead. Παράσχομαι*) M. recte cum edd. Sed *l.* male *παράσχομαι.* l. 16. *Πολυμαθείας*) Sic iam edd. *l. Fl. H. P. &c.* *Πολυμαθείας* W. *Pag. 143. l. 8. Γενικῶτῆρας*) Sic edd. pleraeque & M. *Γενικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θεμέλιοι*) *θεμέλια* L. Prius habent edd. l. 16. *Ὅσπερ*) L. recte. *Ὅσπερ* edd. cum Codd. M. P. male, si sequens *τοῦτο* spectes. *Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν*) *τερμ.* male *l.* Recte ceterae per

S. cum Cod. M. l. 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάατρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ὦν) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucyd. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα Ἡφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not.
 l. 15. col. 2. Παγίω στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι ed.
 Cler. Παγίω στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. ibid. l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
 ead. col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστι) ἔστι M. prave.
 Solan. ibid. Ἄλῃς) Ex hic ita mutavi: antea enim legebatur
 ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. l. 1. Αἰρήρ-
 θιον) Edd. priores αἰρή. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πίθος vult Graev. ead. Εὐεργέτιν) Sic recte M. I.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. re-
 cte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 ριον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. ead. Πελοπίας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιά P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένουσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένουσιν P. male. ead.
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προηρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεώς)
 καὶ Ὀδυσσεώς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγνος) Τηλέγνος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ Ἥλις)
 καὶ ἡδὲ ἰς ἀφορμὰς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλός) Recte ὕφαλός minore
 u Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλός, vid. nott. Pag. 153. l. 4.
 Ἀνάδυσιν) Sic edd. verr. S. & A. vero ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & c.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l. 9.* 'Ερυθρίας) 'Ερυθρίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P. l. 11.* 'Οσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M. l. 12.* Καίνει) Κεῖναι *W.* male. *l. 16.* 'Αντιπάρου) 'Αντιγόνου marg. *A. 1 W. Pag.* 155. *l. 5.* 'Εαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* 'Εαυτῶν male *I. Fl. H. Pag.* 156. *l. 6.* λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l. 8.* Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male, vid. not. *l. 13.* Γοητευμένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut Iens. recte coniecit. Γοητευμένοις enim edd. priores & *M. l. 14.* Τερτίσμασι) τερτίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M. l. 15.* Κοσμίσθαι) κοσμίται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l. 13.* Τποδεδοικῶτα) ὑποδεδυκῶτα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P. Pag.* 158. *l. 4.* Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2. l. 6.* Βασιλίδης) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. βασιλίσκος adscriptit Solanus. *l. 9.* Συνίαναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l. 10.* Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliiſque. Quid tum? *Pag.* 159. *l. 4.* Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P. l. 6.* Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἶδε *I. Oἶδεν M. l. 9.* 'Αριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l. 16.* 'Ο αὐτὸς) Illud ὁ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. *ead.* Ὑποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l. 6.* Ἰσχωρ) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c. Pag.* 161. *l. 2.* Ἐκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* 'Εκαστον Graev. *Pag.* 162. *l. 10.* Μὲν γὰρ) Hanc esse edd. leſionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l. 12.* 'Ορχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l. 14.* Τρίτον) Marciλ. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l. 16.* Αὐτὴ) αὕτη *W. Pag.* 163. *l. 2.* Τπισσχοιμένων) ὑπισσχοιμένων *I. Ald. & H.* At prius recte cett. *l. 14.* Εὐχρεῖς) εὐχρεῖς Pell. *Pag.* 164. *l. 4.* Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l. 9.* Μὲν τὸ μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l. 12.* Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l. 11.* Γὰρ οὕτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M. l. 15.* Ἐπιτηρεῖ) ἔπειτ. Iens. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M. Pag.* 166. *l. 8.* Φηῖσαι) φᾶσθαι *W.* Περφῖσθαι *P. L.* Φεῖσαι *I. Fl. Ald. H. &c. l. 11.* Ἰδης) εἰδῆς *W. Pag.* 167. *l. 3.* Ἀθήσεις) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* Ἀσκήσει Palm. At vulgatam nostram recte tumentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M. l. 13.* Τὸ) τῷ καὶ *W. Pag.* 168. *l. 2.* Τῶν ἄλλων) Desunt haec duo verba in *W. l. 13.* Ἐπιδείκνυται) ἐπιδείκνεται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l. 17. col. 2.* Μετείληπται) παρείληπται *C. Pag.* 169.

l. 5. τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. l. 6. αὐτῇ) αὐτῇ W. l. 9. Ἀμαθεῖς) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλίπες) ἑλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant l. Fl. l. 15. Παιδείαν) Sic recte Fl. H. P. & M. Παιδῖαν l. Pag. 170. l. 2. αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. priores. Correxerit Solan. l. 7. αὐτοῦς) Hoc iam bene H. Fl. P. αὐτοῦς l. l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excerpta Fl. quae σαυτὸν. Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι) εἰ τινι Fl. & M. Ceterae vulgatam bene servant. l. 19. col. 1. Νέων) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγῶσθ) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. l. 5. Παραστήσάμενος) παραιτησάμενος L. Nihil mutant l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος) Sic l. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὁρχηστομαν.) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχηστομανήσονται edd. priores. Pag. 174. l. 1. Οὐτι) Sic edd. & M. Sed οὐτε in Homero effe, ait Solanus. vid. notas. l. 3. Νῆος) Ita habere l. cum Fl. notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

I N L E X I P H A N E M.

Pag. 175. l. 4. Κομίδῃ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. l. 7. Κυψελόβυστα) Sic edd. omnes. Κυψελούστα Mf. RG. l. 10. col. 2. Γίνεται) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid.* l. 12. τοῦ αὐτοῦ) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. l. 13. col. 1. Λόγων) λόγων in ed. Cler. mutavit Solanus. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοὶ mutarat idem. At in eo non obsecundavi. Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τίς χρεῖται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῷ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid.* l. 19. Ὡτων) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid.* l. 20. Κεραμεῶν) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμῶς. Pag. 176. l. 1. Νεοχμῶν) νεοχμῶν S. male. Recte aliae νεοχμ. l. 3. τῷ) τῷ Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελογίσω. Ἀνελογίσω M. *ibid.* l. 18. Χαμαί) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inseruit Solan. *ibid.* l. 20. Κυψελίς) κυψελή M. *ibid.* l. 21. Ὡ) ὦ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος) Sic edd. & M. Ἐνάρχος l. vel saltem dubie. l. 6. Λυκκίῳ) Λυκκίῳ W. l. 9. Στλεγγίδα) στλεγγεῖδα l. At vulgatam servant cett. & M. l. 12. Τί) Male omis- sum in l. l. 13. Ἐλινύσεις) ἐλινύσεις M. & Fl. l. 15. col. 2.

Ἐχρῶντο) ἔχρητο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρομενος) κοχρησθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed conicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσώνια) φως. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Τπεζύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso υπερεχθησαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγου κοιτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβιλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. Fl. H. M. &c. *ead.* Λαχανουσάμ.) λίχν. Fl. *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρην, male. *l.* 9. Ἀπολουόμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxerit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λεκυθόποιος est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατροῖον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) δερित्रαχήλιον V. aliunde huc translatum. Solan. *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. Solan. Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κενάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ delevit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρως) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρέξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurf. *l.* 6. Λογάνιον) Vorst. λαγάνιον. *l.* 13. *col.* 2. Λογάνιον) λογάνιον legebatur per ἁμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. Solan. *l.* 18. *col.* 1. Γρυποπώλην) Forfan γρυποπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γο. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. Solan. *ibid.* Ἡ Ἰτύχη) Sic praeceunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forfan ψιττὸν, h. e. ταχῶς Vorst. Ψύττα Fl. & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. Solan. *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & μοχδὶ omissum: quod praeceunte Solano correxi. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τί — ἔχον) τὸ & ἔχον ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κῆτταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτριδῖω*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτριδῖω*; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbaris non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνην*) *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάνην* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τοῖς τοῖς*. Paulo post *τιθέντες* in *τεθέντες* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege *ἀποστάσεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *οὐτῷ* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τῷ*. *l. 36. col. 1. Ἑρώτα*) Lege *ἑρώτα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδραγάρια μάνεις*) Ἀ—τάρια μάνεις V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. lac. Gronov. *ἀ. μάνης* M. *ead. col. 2. Παραποκομμενῶς*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρήσθαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψήμεθα*) *ἐψήμεθα* Exc. *Ἐψήμεθα* L. *l. 5. Μέσσην πόλον*) *μέσσην τὴν πόλον* W. non comparat articuli. in edd. *l. 7. Ὡς τιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μικέτι*) *μικέτι* τι W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) *κανδόπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῆσω*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλειφῆσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσσην*) *μέσσην καὶ κοίλων* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) *παιγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθηκε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τέθηκε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Καταιονθέντες*) *κατειονθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλος enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) *νῆπτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τούς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem *τοῦ ἡ—ον* inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμποσίω*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὥς* editum

erat; sed ὅς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἄνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως ευρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλους editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδοῦ- τωτῇ) Sic restitutum ex W. Ὀδοῦτῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ- στίλατο) ἐμυστήλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχνη καὶ ὕψια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχνη καὶ ὕψια W. l. 10. Ὑὸς) υἱὸς l. υἱὸς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώνων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανόν) οὐρανόν in impress. sine sensu. Ἐρανόν V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττεύται) μελιττεύται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* l. 24. Μῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; quī & ἄπρ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) ἂ φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγήνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστιλλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφόδωρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικῆς) Βοιωτικῆς M. l. 22. col. 1. Αὐτῇ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινες M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδος, quod idem delevit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in editis. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμφορόντα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξεργα-

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικίων) κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz.* *ibid.* l. 33. Τας δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz.* *ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεία bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικίων) Sic marg. *A. i W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικίων correxerat Solanus. l. 4. Βαρχαρίδι) Sic W. & marg. *A. i.* Καρχαρίδι edd. l. 5. Εισκύλισε) εἰσεκύκλησεν W. l. 6. Κατήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. i.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρίκνουτο) ἑρίκνουτο ex marg. *A. i W.* W. & Fl. Ἐρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠτοκάξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικίων) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz.* *ead.* Ποτηροπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικίον & ποτηριοπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλυσέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχοος) χρυσοχοον ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) λήρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικίλον inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐτίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφείοις) σκιραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαφικίδalos) ἐγκαμ-φικίδalos W. l. 7. Αὐλούμνος) αὐλομνοί Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπός. W. l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. °) Aberat ab editis, & κωδωνίζον, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φασί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πόσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Ποσθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδιον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχίλων, quod in editis erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέβδλλον) ὑπέ-

ἄβυλλον M. *ead. col. 2. Μεγάλας*) μὲν tantum conspiciebatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2. Ἐκδύντων*) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύντων. Item μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1. Φῶς*) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26. Παιζοτος*) παιζοτα antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid. Κατὰ*) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα*) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2. Κηδεύοι*) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3. ἦ*) ἦν marg. A. 1. male. *l. 7. Πιττῶν*) Sic dedit ex *l. Fl. & M. Πυττῶν* edd. cett. *l. 12. Ἀπηγχώνισα*) ἀπηγχόνισα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14. Ἐπινύσσων*) ἐπινύσσων W. *l. 17. Δισπίσσα*) δίσσπα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2. Σχινωτρ.*) σχεινοτο. W. *l. 3. Παιῶν*) παιῶδη W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Μιν ἰῶν*) Sic edd. & M. Μὴ ἰῶν melius marg. A. 1. W. *l. 6. Σκοπάδειον*) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπάδιον. *l. 7. Δαμασίας*) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13. Πίνωμεν*) Ex emendatione Solani. Πίναμεν edd. priores. *l. 14. Παρνηβιότ.*) Sic recte M. & H. B. 2. P. *Fl. Παρνηβικ.* *l. male. l. 15. ἤμιν*) ἡμῖν male *l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκταν*) σχινωτρώκτραν & μίρτονα edd. male. *l. 22. col. 2. Δρυπέταις*) δρυπάταις ed. Cler. male. Ἔσκε λέγειν ἄς λέγομεν δρυπέταις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1. Θριπιδεστάτοις*) Sic *l. H. Fl. P. &c. Θριπιδέτοις* W. *l. 3. Εὐπυνδάκωτα*) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυδάκωτα P. *l. 6. Καρηβαρεῖν*) καρριβαρεῖν edd. priores. *l. 8. Συνυθλήσομεν*) συνυθλησόμενοι W. (solus. omisso οἶα. *l. 9. Ἐνοιοολύειν*) Sic edd. praeter *l.* quae νοιοοφλήειν. *l. 12. Ἐρεσχαλεῖν*) ἐρεσχαλεῖν *Fl. & W. ead. Λαλσδιγάνη*) λαλσδιγάνη W. & *Fl. l. 16. col. 2. Χορδῶν*) Sic V. Χορδῶν C. Abb. Χορδῶν M. & B. *ibid. Παιδοβοσκὸν*) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20. Συνηθ.*) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρίσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 2. Κροβυλαῖδη*) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεῖδη enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1. Χειροσθῶν*) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7. Εἰρχάσω*) Sic edd. vet. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα*) τὸ πλεῖ, καὶ γαί, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1. Εὐφῶ*) φεῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20. Διολισδαίν.*) διολισδαίν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2. Ὅτι*) Non aderat in edit. addidit Solan. *l. 22. col. 1. Φασι*) Sic dedit ex C. Abb. Φαει V. *Pag. 194. d. 10. Ἠλέων*) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἡλέγουν male *Fl.* Pag. 195. l. 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B. & S. & P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem excerptis. l. 6. Οἰκεῖον) Ita recte *P.* cum *Fl. B. 2. & M.* Εἰκεῖον male *I.* cum *H & Ald. 1.* in cuius marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. l. 11. Ἀγνοούντων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλευόμενον. Adest in cett. & *M.* Pag. 196. l. 10. Περσενωμένους) Legendum πεσόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισθογνομεῖν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογνομονεῖν. l. 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινόμενου. Correxit Solan. Pag. 197. l. 1. Σιωπῆν) Deest in *Fl.* l. 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* l. 4. Οὐν) γουν *W.* l. 10. δὲ) δαῖ *W.* Pag. 198. l. 7. Ῥῶν) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. l. 10. Πῶμα) πῶμα *W.* & *Fl.* l. 11. Φροτοῖς) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* norat Solan. (At *S.* habet φροτοῖς.) l. 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἐγγαστρί βυθον exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. Pag. 199. l. 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* l. 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. ead. Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. l. 13. Προσδοπ.) Sic *W.* Προδ. sine augmento edd. priores. l. 17. col. 2. Φροεῖν) Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* l. 18 Τῷ ἄποπν.) τῷ ἄποπν. *M.* l. 19. col. 1. Διατανύσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid.* l. 20. Σιληπορδεῖν) σιληπ. *M.* Pag. 200. l. 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* l. 15. Χείρου) χείρουτος marg. *A. 1 W.* l. 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* Pag. 201. l. 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* norat. Solan. l. 12. Οἶσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B. 1. 2. P. & S.* ἴσθαι male *I. & H.* cum *P. & Exc.* l. 14. Προπαρσκεινασμ.) Ita *M. & B. 2.* recte. Πρόπαρσσχ. cett. Pag. 203. l. 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντόμενος *W.* l. 4. Μετοικικᾷ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adest in reliquis. l. 7. Δωσιιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιιάδα edd. priores & *M.* l. 10. Ἀριστα) καὶ ἀριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. l. 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πῶθων. Pag. 205. l. 16. col. 2. Παρακολουθήσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθήσαν. Pag. 206. l. 2. Ἐπικουροῖς) Ἐπικουρίους *W.* l. 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* l. 6. Ἰερήιον) Sic *P.* ἱο-

la. ἱερεῖον cett. & M. l. 7. Μύριαι) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδ' ἐν ἡν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθεγξάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελευτῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν si ne commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπειμ.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπειμ. l. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μετ' ὀφθαλμοῖς. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ζῶων W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετρακμήνος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅ—τι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore α Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adsunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῇ τῆς μοιχῆς) τῇ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκλήματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπιεῖν) Sic W. & Fl. Ὀπίεῖν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτίων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτίου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθῆνης) Ex emend. Iensii. Ἀληθῆνις enim edd. priores & M. l. 7. Διονεκτίον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀρίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλίων) βασιλείων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχωσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευόμενοιςιν) μαρτενύμενοι edd. priores male. (μαντευόμενοις S.) ead. Κατηγορεύουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

L. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δοκέει* male *Fl.*
L. 5. 'Αφύιν) *ἀδικίην* W. solus. *L. 7. Σοφὴ*) *σοφίην* *Fl.* Nihil mut.
 edd. nec M. *L. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter *Fl.* quae *οικιά-*
σεως. Οικήσιως M. *L. 13. 'Ων*) Sic restitui ex W. Οὐν edd. prio-
 res hic & supra. *L. 15. 'Αλλοτε*) *ἄλλω τε* *Fl.* Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* *'Αλλη μορφῇ*) *ἄλλην*
μορφήν *Fl.* sola. *L. 17. col. 1. 'Αδικίην*) Corrupta haud dubie
 vox. *Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων*) *αὐτῶν* edd. priores. *L. 7.*
'Επιτελεύουσιν) *ἐπιτελεύουσιν* *I.* male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. *ead.* *'Εν δὲ*) Constans edd. lectio. *L. 9. 'Ων*) οὐν edd. prio-
 res. *L. 13. Μηνέων*) Sic *Fl. P.* & M. *Μηνῶν* male cett. edd.
Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) *εὐπαθέων* *Fl. W.* & marg. *A. 1 IV.*
L. 4. Οικεῖα) *οικία* M. *ead. Ζῶα*) Lacuna inter *οικεῖα* & *ζῶα* est
 in *Fl.* *L. 7. Τίον*) *τίω* M. & Coll. *ead.* *'Ιρᾶ*) *ἱερᾶ* edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *L. 9. 'Αλλοι δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat *Solan. l. 13. Ναὶ μὲν*) Et sic edd. cum M.
L. 14. 'Ηριού) Sic *I. H. P.* & c. *'Ιερῆς* *Fl.* & M. *L. 15. 'Ιρώτατον*)
Ἰα M. Sed emendatum. *'Ιρώτατον* edd. priores. *Pag. 219. l. 4.*
Τουτέου) *τούτου* edd. priores. Et mox *τούτους* pro *τούτους*.
L. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. *Πρὸς* *Angl. P.* & *L. l. 8. 'Απίκετο*)
ἀφίκετο ante legebatur. *L. 12. Προήνεγκεν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκεν *I.* *Προηλ. B. 2. l. 13. 'Προλογίην*) *ἱερολογίην* edd.
 priores. Et mox *ἱερᾶ*, quod similiter mutavi. *Pag. 220. l. 3.*
'Ορφέως) *'Ορφέος* W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
L. 7. 'Εν) Deerat in edd. addidit *Solan. ead.* *'Ικελος*) Sic W. *Ε-*
κελος edd. *L. 9. Καὶ τῶν ἑκάστον*) Constans edd. lectio & M. In
I. comma est post *τῶν*. *L. 12. 'Επαίουσιν*) Ita bene *Fl. H. P.* &
 M. *'Επαύουσιν* *I.* *Pag. 221. l. 4. Πατρώη*) *πατρώω* *Fl.* Nil mut.
 cett. nec M. *L. 5. 'Ελλησιν*) *'Ελλεσις* misere *I.* sola. *L. 6. Ξυνὴν*)
κοινὸν *Vorff.* Nil mut. edd. nec M. *L. 9. 'Υπέδειξεν*) *ἐπέδειξεν*
W. Nil vulgatam mutant *I. Fl. H. P.* *L. 11. 'Ανατολέων*) *ἀν-*
τολ. W. *L. 13. 'Αντιδρομέουσι*) Hoc *Solan.* ex W. substituit
 pro vulgato *διαδρομ.* *L. 15. 'Ανατ.*) *ἀντ.* W. *Pag. 222. l. 2.*
'Ιππον) *ὡς ἵππον* W. *L. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *L. 10. 'Εαυτοῦ*)
ἑαυτοῦ *I.* hic & alibi. *'Εαυτοῦ* male *S.* *Εωτοῦ* *Fl.* *L. 11. Χρεό-*
μενος) *χρεώματος* *Heinf.* *ead.* *'Επιεικτὰ*) *ἐπιϊκτὰ* *Pell.* pro *ἐπι-*
κτὰ *Ionice.* *ead.* *Πόλον*) *πολλὸν* W. *L. 12. 'Αληθῆνις*) *αληθείης*
Fl. *L. 13. 'Αβύσσαν*) *ἄβυσσον* *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.
L. 15. Αὐτέω) Sic *Exc.* *Αὐτέων* *L.* *Αὐτῶ* edd. priores. *L. 16. Φρε-*
νοβλαβεῖα) Sic dedit *Solan.* pro vulgato *φρενοβλαβῆν*. *L. 17.*
'Επιεικτα) *ἐπιεικτὰ* *Exc. G.* Lege *ἐπιεικτὰ*. *Solan. Pag. 223. l. 6.*
Αὐτέων) *αὐτῶν* edd. priores. *L. 8. Δρόμου*) Sic W. *P.* *Δρόμους*

edd. Δρῆμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεος reliqq. ead. Δυνάμειος) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμιος cett. l. 9. Διστάξατο) συντάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέφ bis. l. 14. Θεοφιλέας) Θεοφιλέας male l. l. 15. Ἐγένοντο) γέγοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκκα) εἰκα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὀρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Νοθήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνοθήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέφ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimæ. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιν) μαντηῖσιν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφορδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. Ἰερώτατον edd. l. 10. Ἡ) οἱ W. l. 12. Νεκύν) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὀρην) ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλορομένων) κλορομένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidam excepta. l. 15. Χρομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιξόμενα) ἀφισόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοούσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγούται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Τάρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις δ. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. ἤξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταὐτὸ) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινοπία) Σινοπία male *I.* Pag. 236. *I.* 1. Καταλή.) καταλει. male *P.* *I.* 2. Ἐμελε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edidimus. Pag. 237. *I.* 4. Πολλοῖς) πολλῖς male *I.* sola. *I.* 6. Μέλτοι) Μέλτοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10. *I.* 10. Ἀναλαβὼν) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *I.* 12. Ἡ) Deest haec particula in *Fl.* Pag. 238. *I.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd. Ποιοῖτο *P.* Ποιοῖτο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *I.* 7. Προσβλῶν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vettedd. —ων habent. *I.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L.* & *I.* Αὐτῷ male *Ex. Fl. H. P. S.* Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *I.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic dedit Solan. ex Angl. *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλην edd. priores. *I.* 9. Ἐπὶ τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *I.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.* &c. *I.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *I.* 18. Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῶν esset in editis. *ead.* col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cuius, Solanus. Pag. 241. *I.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *I.* 11. Ὠραίων) Ὠραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) θηλυθρ. male *B.* 2. *I.* 15. Ὀνόρχτον) Ὀνόχρατον *B.* 2. sola. *I.* 16. Ἀρκεσίλαον) Ἀρκησίλαον male *P.* sola. Pag. 242. *I.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I.* 5. Αὐτοῦ *P.* Pag. 243. *I.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solanus. *I.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *I.* 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Conitans edd. lectio. Pag. 244. *I.* 14. Ἀπαιδύτους) Ita edd. omnes. Pag. 245. *I.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Iens.* & *B.* 2. Ὁ Δημ. edd. cett. male. *I.* 17. Ῥηγίλαον) Ut Marcib. voluit, edidit. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *I.* 9. Κάτα) Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κάτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *I.* 14. Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *I.* 15. Ἐφ' ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247. *I.* 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὕ, & iterum Schol. 8; quod ego pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. Solanus. *I.* 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt. Solan. *I.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. *V.* Licet φρατρία & φρατριῶν edit. Cler. Et melius cum *P.* scribitur. Solan. (ἀπ' αἰῶα — φρατρία; ut mox πολιτσία; Reitz.) *ibid.* *I.* 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίον edita: quae tamen non mutassem, si mea solius auctoritate haec edere suscepissem. Reitz. *I.* 22. col. 2. Καθερῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρῶς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. Reitz. *I.* 23. col. 1. Καὶ πάσαις) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. *l.* 1. *Χάρων*) Mallem *Κέρβερος*, Solanus recte adscripsit. *l.* 8. *Ἀντί*) Sic edd. *Ἐπὶ τῇ βακτ.* coniiicit Palm. *Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ.* Vorst. & Marcil. *Ἄνευ* melius Solanus. *l.* 20. *col.* 1. *Ἵπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. *τὸ ἄρα βδον* dedi, pro vulgato *τὸν ῥάβδον*. *Reitz. ead. col.* 2. *Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag.* 250. *l.* 5. *Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *I. H. Fl. P. l.* 15. *Ἀδρυγτος*) Sic edd. constanter. *l.* 16. *col.* 2. *Τὰς* τοὺς male edit. Cler. *ibid. l.* 17. *Μαδᾶν*) *μαδδᾶν* C. *Pga.* 251. *l.* 17. *col.* 2. *Πρὸς* ἑς legebatur in editis, muravit Solan. non addens unde habeat: *ναυμαχίᾳ* vero ego dedi pro edito *ναυμαχιᾷ*. *Reitz. Pag.* 252. *l.* 1. *Διὰ στόματος καὶ*) Ex *Fl.* sic dedimus. *Καὶ διὰ στόμ.* edd. cett. *l.* 12. *Τὸν*) Et sic habere cum *I.* etiam *Fl. B. 2. H.* &c. notat Solanus. *Pag.* 254. *l.* 7. *Ἐπικουρεῖν*) *ἐπικουρεῖν Fl.*

I N A M O R E S.

Pag. 256. *l.* 2. *ΛΥΚΙΝΟΣ*) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *I.* *Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. l.* 3. *Παιδιᾶς*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S.* & *P.* *Παιδείας I. l.* 4. *Ἐσθινού*) Sic bene edd. *O.* & *M.* *Ἡσθινού* male *I. l.* 10. *Διηγνημάτων*) *λόγων* edd. priores. Sed *διηγ.* exhibemus e Codd. *Angl. L. O. P. W. l.* 11. *Κατεύφρανε*) Sic *P. B. 2. Fr. Fl.* & *M.* *Κατεύφρανε* *I.* *Κατέφραγκε* *O. l.* 12. *col.* 1. *Ἀσθενῆς*) Ante ad verbum ἑρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l.* 15. *Ἵποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxerit Solan. *ead. col.* 2. *Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & *M.* *Σώζεται* enim vulgo male. *l.* 17. *col.* 1. *Ἐπεισόδου*) Ex *M.* sic restituit Solan. nam *ἐπικαδδου* absurde editum ante. *ead. col.* 2. *Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato *ἐπιόντος*. *l.* 18. *col.* 1. *Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgarum ante; sed mutavit Solan. *Pag.* 257. *l.* 1. *Ἀριστείδης*) *Ἀριστείδης ἐνέμιζον I. Pell. ead. Μιλησιακοῖς* *Μιλησιακῆς* male *I. l.* 3. *Εὐρέθη*) *εὐρέθης* marg. *A. 1 W. l.* 4. *Εἰ περιττά με*) *εἰ μὴ* Marc. & mox delet *με*. Nil mutant vulgatam edd. nec *O.* & *M.* ἢ *γεροτολογεῖν*, ἢ ἢ *περ ὕμνολογεῖν* marg. *A. 1. l.* 5. *Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. *A. 1. l.* 13. *Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἅπασαν *O.* Nihil mut. *M. B. 2. I. P.* &c. *Pag.* 258. *l.* 1. *Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. 1. l.* 2. *Τοὺς προτέρους*) Sic edd. *Τῶν*

πρωτέρων M. & O. l. 15. τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 IV. τὸ κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. τούτων) Sic O. B. 2. P. aliaque. Τούτο Fl. τούτων l. 5. Άλλας) Sic Coll. Et edd. praeter l. & Ald. quae Άλλας cum Cod. M. Άλλας O. l. 7. Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a recentiore manu. ead. καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adest in edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδονῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. male. Δὲ autem abesset etiam in W. notat Solan. l. 13. καὶ) Deest in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιῶδω iunctim l. male. l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuerur M. ead. Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμβου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. &c. l. 17. Πλάνας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260. l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὄς) Deest in M. O. Adeft in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσις. l. 18. Παραταθεῖσαι) Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως) ἰσορρόπτ. O. Vulgatam exprefsit M. B. 2. l. P. &c. Pag. 261. l. 4. Τι) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l. Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιᾶς) ἐστὶ οὐ παλιμὲν marg. A. 1 W. ead. Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συντὼν O. W. Fl. l. Vulgata compareret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοις) ἀμιλλωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. καὶ) Abesset ab O. adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) Deerant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianae conveniret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐπηχουμ.) Duo haec verba in edd. deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δόχη) Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμής.) ὑποτιμ. M. O. & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος W. l. Fl. l. 5. τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead. Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10. Περαινῖν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐτρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Comma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. &c. Διπρότων male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβινοὶ male W. post Λιβυνοί. Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. priores & M. ead. Ὀρικῶ) ὀραικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμῳ A. L. P. W. *ead.* Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. *l.* 10. Προσεστειλ.) προσ-
 στείλ. edd. priores. *l.* 11. Πιμπλ.) πιμπλ. male W. *l.* 14. Αὐ-
 τῷ Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ
 cent. edd. & M. male. *l.* 15. Παιδιάς) παιδείας W. male.
 Pag. 264. *l.* 4. Χαίροντες) εὐκάζοντες marg. A. 1. *l.* 5. Εὐδαίμ.)
 εὐγαιμ. *l.* male. *l.* 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιπλάμενος W.
l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους *l.* male. *l.* 15. Προ-
 σέρρησαν) προπροσέρρ. male B. *ead.* Διαφόρου) Solan. ita res-
 tit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. *l.* 16. col. 1.
 Ἡλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. *Reiz.*
l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba
 non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. *l.* 10. Ἀ-
 πλαικν) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. *l.* 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλος—
 ἐπτοεῖτο W. *l.* 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae
 recte. Πόρρωθεν male *l.* Pag. 266. *l.* 1. Ὅποια) Ita dedi ex M.
 & edd. vert. Οὐν ποία enim erat in P. *ead.* Φιλῶ) Sic M. Fl. *l.*
 P. Φιλῶ B. 2. *l.* 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano reddi-
 tum. Ἐμὲ edd. priores. *l.* 6. Ἐγείρῃτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγεί-
 ρηται *l.* Fl. V. 2. S. *l.* 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst.
 & M. a recent. manu. *l.* 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptu-
 ra Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl.
 & *l.* *l.* 14. Αὐτοῖς) αὐτοῖς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam
 tenent *l.* P. &c. Pag. 267. *l.* 9. Ἐπεργόμην) Sic marg. A. 1. f.
 ἐπεργόμην W. Ἐπεργόμην edd. priores. *l.* 11. Τὸ Ἀφρ. ιδ. π. i.)
 τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. *l.* 13. Εὐχερίας) Sic etiam esse in *l.* V. 2. B. 2.
 & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. Pag. 268. *l.* 2. Συνήθεις)
 συνήθεις *l.* sola. *l.* 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. *l.* 10. Ἀντι-
 καταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. *l.* 11. Ἀφροδ.) Hic
 pergit Cod. Bar. *l.* 12. Τὸ γὰρ αἰθριον οὐκ) Pro his omnibus
 αἰ Ox. *ead.* Eis) ἦν marg. A. 1. *l.* 14. Ἀ) Duobus versibus
 omisiss καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat
 Solan. non addens quò pertineat. *l.* 16. Πυκνὸκ.) πυκνωκ. *l.*
 sola. Pag. 269. *l.* 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1. W. *l.* 4.
 Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes
 male. *l.* 5. Ἀνιμέμικτο) ἀνιμέμικτο male *l.* *l.* 6. Κυπαρίττων)
 κυπαρίττης W. male. *l.* 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter
l. quae κηττός. *l.* 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε
 ab edd. & M. *ead.* Κατήρητο) κατηρτοῦντο O. Nil mutant
 edd. *l.* P. B. 2. &c. nec M. *ead.* Βότρυσι) Defunt seqq. in Cod.
 Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. *l.* 13. Ἦν) ἦσαν *l.*
 Pell. *ead.* Ταῖς) Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & *l.* *l.* 14. Κλε

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I.* *l.* 15. col. 1. Σφριγῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *l.* 17. col. 2. Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aequae ac particula το. Supple-
vit utrumque Solan. *Pag.* 270. *l.* 1. °A) Constanter legi notat
Solan. In marg. *A.* 1. ἄς adscriptum est. *l.* 8. Λεληθότος) Ma-
le *Ampl.* λεληθότος. *l.* 12. Ἐμβόσας) ἐμβαθόσας *W.* Nil mut.
Fl. *l.* *P.* &c. *l.* 16. Ἀμφίθυρος) ἀμφίθυρος male *Fl.* & *I.* ead. Αὐ-
τῆς) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed
non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag.* 271. *l.* 4. Ὀλην)
Sic *P.* *P.* *B.* 2. *Fr.* *S.* Deest in *I.* *Ald.* *Fl.* *l.* 6. Εἶναι πεπιστ.)
ἔμπειστ. sine εἶναι *W.* *l.* 10. Ὀση) Hic rursus pergere Mf.
Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. *l.* 11. Ἀμφίλαφεις) ἀμφι-
λαμφεις male *I.* *l.* 12. Ἀγκάλισμα) Sic recte *O.* *B.* 2. *M.* *Ald.*
P. *S.* Ἀγκάλισμα *l.* *Fl.* *l.* 13. Ἐλλειπείς) ἐλλειπεῖς *W.* *l.* 15.
Πιόττητα) Sic restitui ex *B.* 2. *B.* 1. & *S.* Ποιόττητα enim *I.* &
cett. cum *Ox.* & *M.* *Pag.* 272. *l.* 2. Τοιοῦτος ἀρε) Ab his ver-
bis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in *Ox.* *l.* 7. Πά-
θος) Hoc reposui ex *L.* *P.* *W.* Πένθος edd. omn. habebant. *l.* 12.
Πάθος) Sic iam edd. ead. Οὐδέ) οὐδὲν marg. *A.* 1. *l.* 15. Κηλί-
δα) Accentum sic inveni in edd. *Pag.* 273. *l.* 1. Ὑπέκρυψεν)
Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L.* & *W.* *l.* 6. Ἐνδιατρίβ. τῷ γ.) ἐν τῷ γ. δ.
W. *l.* 7. Δυσισδαίμονος) δυσισδαίμ. male *I.* *Fl.* *Ald.* Sed emen-
datum in marg. huius. *l.* 17. col. 1. Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in *C.*
Pag. 274. *l.* 1. Ἀπαριθμήσας) Nil mutant *M.* *Fl.* *I.* *Ald.* *B.* 2. *S.*
P. Ἐπαριθμήσας marg. *A.* 1. *l.* 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Et sic est in Hf-
dem. Forſan ἐπεσκόπει. *l.* 6. Οἶδ') Sic *L.* *P.* Οἶδ' cum accen-
tu *l.* *Fl.* *S.* *H.* *l.* 7. Κατηφεῖ) Mallem κατήφει α κατηφέω.
l. 14. Ἐπενόηθσαν) Repositum ex *W.* Ἀπενόηθσαν edd. prio-
res. *l.* 15. Μαστροπός) Sic etiam recte esse in *Fl.* & *M.* nota-
bat Solan. *Pag.* 275. *l.* 5. Ἡ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat So-
lan. Sed cum *I.* etiam sic *P.* *S.* *Ald.* *H.* &c. ead. Διηγούμεναι)
διηγώμαι marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 276. *l.* 1. Θεσπιαῖς) Sic edd.
Θεσπιαῖς *W.* & Schol. ead. Ὑπὸ) ἀπὸ *W.* Sed vulgata est po-
rior. *l.* 2. Ἐναργής) Recte sic *M.* *B.* 2. *l.* *Fl.* *P.* Ἐναργῆς male
S. & *A.* *l.* 5. Ὀλην) ὄλου marg. *A.* 1. *l.* 7. Εἶναι τὸ δῆλον) μη-
δὲν τῷ δῆλοι marg. *A.* 1. *l.* 10. Ἐχέσθαι) ἔχουσιν *W.* *l.* 14. Τῇ
δὲ) τῷ δὲ male *S.* *Pag.* 277. *l.* 2. Ὀχλος) Deest in *W.* *l.* 5.
Ἄττ') ἄν *W.* Vulgatam servant *l.* *Fl.* *P.* *B.* 2. *S.* ead. Ἦν) ἦ
marg. *A.* 1. *W.* Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf.
dici, quam ἦ, nimis notum. *l.* 12. Ὑπερηχούσι) Sic *W.* Ex. *Fl.*
l. Ὑπερηχούσι *P.* *P.* *S.* *l.* 16. Εὐθύς) εὐθὺς male *I.* *Fl.* *Pag.* 278.
l. 10. Πρωτόριζον) Sic *P.* aliaque recte. Πρωτόριζον male *I.*

Pag. 279. *l.* 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. *l.* B. 2. P. &c. *l.* 6. Δοχείον) ἀργεῖον W. P. L. *ead.* Οὐ) Deest in W. Adest in M. & edd. *l.* 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. *l.* P. *l.* 10. Διὰ τοῦθ') Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. *l.* 14. Μένουσιν) Recte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν male *l.* Fl. *Pag.* 280. *l.* 2. Ἐπειθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. *l.* 6. Ἐτεμον) ἐτεμιν W. *l.* 7. Παρνήμ.) παρνώμ. W. Augmentum agnoscunt *l.* Fl. P. S. *l.* 10. Αὐτοὺς) ἰσως αὐτοῖ L. *l.* 12. Σπείραντες) σπείροντες W. *l.* 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cert. male. *l.* 14. Ἡ) Sic bene Fr. Fl. P. ἢ *l.* male. *ead.* Σιδήρῳ) σιδήρου marg. A. 1. *Pag.* 281. *l.* 4. Ὁ γεγέννηται) ὃ τε γέννεται *l.* Ὁ γεγέννηται cert. & M. Sed v. medium duplicavi, monente Solano. *l.* 5. Ἐν νεότητι) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male *Fl.* *l.* 6. Μαράνθει) μαραινέειν W. *l.* 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. *l.* 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. *l.* 11. Εἰδ') Omittit has particulas *l.* & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. *l.* 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμῶν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. *Pag.* 282. *l.* 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. 2. *l.* P. *ead.* Ὀρνείς) Sic M. Fl. *l.* P. &c. Ὀρνῖς O. Ὀρνῖς male B. 2. *l.* 14. Καθ' ἑνα) καθ' ἓνα male *l.* *l.* 15. Ἔσται) ἔσθ' O. Vulgata est in *l.* P. V. 2. B. 2. & M. Sed supra est s. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. *Pag.* 283. *l.* 1. Καὶ) Abest a W. *l.* 3. Φανακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male *l.* Fl. V. 2. B. 2. P. S. *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce *l.* Fl. Ald. Vulgatae adstipulantur cert. item P. & M. *l.* 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 13. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. 1. W. *l.* 14. Τὸν) τὸ *l.* Pell. *Pag.* 284. *l.* 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσουσιν edd. Luciani priores male. *l.* 4. Ἀγομμένοισιν) Sic Homer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουσιν male *l.* *l.* 5. Θεῶν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορώσι) εισορώσι *Fl.* *l.* *l.* 14. Ἡκρωτηρίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκρωτηρίαζε *l.* S. H. *Pag.* 285. *l.* 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξωρχοῦντο marg. A. 1. W. *l.* 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπατο W. *l.* 5. Τὸν) τὴν *l.* Tὸν cert. & M. *l.* 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέπειαν) εὐγένειαν O. *l.* 12. Ἑμετέραν) ἡμετέραν marg. A. 1. *Pag.* 286. *l.* 3. Εἶθε) εἴτε γε O. Nihil mut. *l.* P. B. 2. M. *l.* 5. Διηνεκὲς) διεινecὲς *l.* Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. *l.* 6. Ἠγομεν) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. *l.* B. 2. P. *l.* 9. Γυνῇ) O. male ξυνῇ. *l.* 10. Τοῦ) Deest artic. in O. *l.* 12.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν ε. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνοις) Sic recte M. B. 2. S. ἱακίνοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφυρογτες) Sic etiam esse in Fl. notar Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν G. W. l. 5. Μόνοι) μόνι I. male. l. 8. Γυναικῖοι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικῖαι Vorst. l. 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνο) ἐκείνη W. Pag. 289. l. 11. Δύνεται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. l. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—ώμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὀμιλησάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὀμιλεῖτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνείδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καί) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐόκει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίω) καθαρσίον I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμὸν τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφν edd. priores. l. 15. col. 1. Τρυβήν) Ἐxc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλανίς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλανίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ παιθου) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλεῖον δὲ παιθῷ I. & V. 2. Περικλεῖος δὲ παιθῷ L. S. A. Περικλεῖον δὲ παιθῷ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐν) ἐν marg. A. 1 W. l. 9. Ἐόκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτόν) Sic P. I. S. Αὐτόν Ex. Fl. P. H. ead. Ὀπῶσαι πρ.) ὀπῶσαι αἰ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρὸν) μελοποιὸν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενοήθησαν) ἀπενοήθησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. *W. ead. Γὰρ ἀρ.) δ' ἂν marg. A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενος marg. A. 1. l. 3. Ὀροδάμενων) ὀροδάφνων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. & c. l. 8. Ἀπειλήμμ.) Sic S. Ἀπειλήμμ. cett. l. 10. Εἵξαντες) νικηθέντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Διδόν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοδὸν ceterae edd. omni. l. 14. Παραυτικά) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. Pag. 295. l. 5. Ἠυκαίρουν) Sic edd. Εὐκαίρουν P. l. 6. Ἐντελεστέρων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13. Ἐρρίφθη) Sic edd. Ἐρρίφθη L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Ad est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιών) Ex I. & V. 2. Πάλαι edd. cett. In W. πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὠκίσαντο) ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic I. Pell. Λύσεως edd. Sed pro μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgaram hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl. ead. Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui ex I. l. 11. Ἐνεύσχαλ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S. & c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένω) ὑπεσταλμένω τε W. l. 11. Μίσσην) Sic Fl. H. P. S. Μίστην I. an μεστήν I. voluit? l. 12. Ἰδίω) ἡδῶν I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς κοινῆς P. Τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. & c. Pag. 299. l. 18. col. 2. Ἄλλ.) M. Cod. ἀλλ' οὐδ' ἐν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαιρὰς δεῖξαι χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1. Παιδοπ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. delevit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Luciani. & M. ead. Ἐπαινήσεις) Ex eod. nam ἐπαινήσεις edd. Luciani priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπὲρ) Ita dedi ex marg. A. 1. l. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1. l. 8. Αὐχένα) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡμῖν male I. & V. 2. l. 9. Πιθαρχεῖν) πιθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὠραιζομένης) Sic edd. & P. Ὠραιζομένης Ed. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2. Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Προΐας)*

Sic L. & marg. *A. 1. IV.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυνδωνίστων) Hoc dedi ex *I. V.* 2. ex marg. *A. 1. IV.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυνδων... edd. cett. omnes. *I. 5.* Καταφ—εύουσαι) καταφ—εύσαι W. *I. 9.* Ἀνδῆ) ἀνιδῆ Fl. *I. 17.* Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν Fr. Vulgatam firmat M. Fl. H. *I. 8c. Pag. 303. I. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male Fl. *I. 8.* Ἐφελκυσμέναι) ἐφελκυσμ. W. *I. 13.* Τεγμυνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. I. 15.* Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τί δει) Incipit rursus O. *I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡοτημένους vero M. & O. *Pag. 304. I. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic M. O. B. 2. H. P. Fr. S. Περικαρπεῖς Fl. *I. ead.* Καί) Abest a Fl. *I. 7.* Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περισφυρὰ M. erafo gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρὰ O. *ead.* Κάπειδ' ἄν) κἀπειδ' ἄν *I. κα' πειδ' ἄν* tribus verbis Fl. Nihil vulgatam mutant O. B. 2. Fr. P. &c. *I. 11.* Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. *I. 13.* Ἐξοδοι) Sic M. B. 2. P. H. &c. Ἐξοδι *I. Ἐξοδος* O. *ead.* Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *I. 17. col. 1.* Τοὺς θεατᾶς) τὰς θεατᾶς Exc. G. *Pag. 305. I. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐδὺ) εὐδύς O. Vulgaræ faver M. & edd. vett. *I. 5.* Νη Δία) Restitui ex G. & M. Καὶ ἡδεῖα edd. *I. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in O. atque M. notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. I. 15.* Προμνηθεῖ) τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *I. B. 2. &c. & M. I. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. Solan. *ead. col. 2.* Κωμάσας) Donec melius quid suggerant Codd. lege κωμάσας. Solan. *I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In Exc. G. legitur ἁωριλίου. In V. ἁωριλίου. In M. ἁωρολείους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἁωρολείους, de qua voce consule Suidam. Solan. *Pag. 306. I. 3.* Γίνετ') γένετ' male S. Deficit rursus O. fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδ' ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ' ἔν male aliae & Grot. *I. 4.* Ὁ μισεῖν) ὁδε μισ. *I.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. Solani. Ex quibus depravata & male divisa restituiimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic M. & edd. plurimæ. Λάθριοι *I. Fl. marg. A. 1.* Μάλ' ἄθλιος Grot. *ead.* Τὰς) ἀρ' marg. *A. 1. I. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1. IV. I. 9.* Φαρμακείαι) φαρμακίαι *I. I. 13.* Ὀρθριος) ὄρθιος male *I. & Fl.* Ceteræ ὄρθριος cum Cod. P. *I. 15.* Καὶ χιτανίσκον) Vid. nott. Solani. Ego καὶ alterum addo ex Gr. *I. 16.* Ἐπωμῆαις) Ex A. W. P. L. Ἐ—οις edd. *Pag. 307. I. 1.* Κάτω) Deest in Fl. *ead.* Ἀπαντῶντων) Restitut. ex W. L. marg. *A. 1.* Gr. Ἀπάντων edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψῆχειν) καταψῆχειν W. Καταψύχειν FL. l. 9. Φοιτᾷ) Bene P. S. Φυτᾶν male I. FL. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λύβρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλων) ἀποπάλων minus recte FL. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονιεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιηφούσα) ἐπιηφούση W. & Ex. FL. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. FL. H. P. S. l. 12. Τίσι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Λαλῶντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλῶντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. FL. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μασίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparat coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐπὶ μέλει) ἐπιμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτήμ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. FL. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους I. FL. ead. Ὑφαῖς) ὕφας FL. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant FL. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. FL. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὁ.) Haec omnia omissa in FL. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. FL. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἅμα) ὅς οὐχ ἅμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρῶντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἰνεκα) εἰνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀπεθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἑκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου FL. I. M. l. 12. Δί) Δία FL. ead. Ἐρρομένης) ἐσκαμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic FL. P. &c. recte. Πολλὴν I. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κδθ.) Desunt haec tria in FL. l. 7. Προμῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὡς in editis. Inferuit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πιτάκια W. male. Τὰ πινία FL. B. 2. l. 11. Παιδία) Sic I. FL. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ἢ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδραστοῦ) παιδραστῶν W. Cod. FL. ed. FL. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 5. Παρῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρείκον, quod & in marg. A. 1 W. adscriptum. l. 7. Αἰ) ἡ I. male. Αἰ cert. & M. Marg. A. 1. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. cad. Αἰσθητῶν) ἐσθαι-
 ῶν L. cad. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λα-
 θραίως Ex. Fl. λάθριος marg. A. 1. l. 11. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλα-
 φέσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι)
 Sic Fr. H. P. & c. Κομψύμασι male I. Fl. cad. Ποιμαινέτω-
 σαν) Ita dedi ex P. Ποιμαινέσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ)
 εἴπερ τις marg. A. 1. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7.
 Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd.
 l. 9. Μεσίτις) Hoc praeruli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores.
 l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P.
 l. 14. Φήσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφόμενοι) ἀφόμενος W.
 l. 5. Ὑφάπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. le-
 ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo poruit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *Δραπέυειν προσταττωμένος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνῖαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. IENS. Supplevimus ex Ms. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gelfneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Ms. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ἐργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ἐργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ἐργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκους ἐργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ἐργίζεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐλπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, τὴν δὲ σωτήρα ἀναγχοῦς &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσφωρόμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro Mā δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νῆ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Πραவிdebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei*, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira, & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c. Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα προστιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemnī, articulo sumuntur. IENS. Προσφωρόμην δὲ καὶ — συντίθεται) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντίθεναι, quod unde habeat, non video; συντίθεναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyerus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἥδην legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειον, μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειον μὰ Δι') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probo, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN. *ibid. Mā δὴ)* Alii aliter: ego ἥδην legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἥδην) Μὰ Δι' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἥδην ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναῖος μὲν ἔ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *autlorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. Ἐκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἑκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἐνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Πητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. α. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καινόν) Ira L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogae exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, *si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus*. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, *Quod si, ut es, cessabis*, relinquit intelligendum, ut *es cessator*. Sallust. Jug. 66, 2, *Igitur Vagenfes, quo Metellus praesidium imposuerat*, i. e. in quod oppidum Vagenesium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν εὖσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud *ἀξίαν οὖσαν* varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: *ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ αἰχλαπῶς ἐχούσῃ χρηστὴ γὰρ ἦν*. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furentem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλπη λέγουσι. πλὴν ἐγὼ γε ὡς ἂν οἷός τε ᾖ, δικαιολογησάμην πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitare obruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, quae de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ᾖ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τί quidem occurrit; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μένον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τελευτὰ ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὅπως ἔγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὅπως ἔγχεις, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibique commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. Λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit lensf. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio proculdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεμυγῶτα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψῆσθαι, — i. e. oleum ad unguendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλεῖπει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquit, unde sepeliatur. Long. Paft. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρῆσασθαι καταφορᾶς ὀχήματι τράγῳ, ubi χρῆσασθαι est, quod vel quia utitur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δῆρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σθετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perfaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεισθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Par. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsā difficultatem vidit Solanus noster, cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ ὁραπείας ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsā, ibi διήλλαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *transiens* Macedoniam. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδραπημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεδραπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpres, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεδ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἔτι προσδεδραπημένη potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνείληφας) Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνέληφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum εἰ ante ἀποκρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari initio, certum est; quare vides, non ubique valere omnino, praecipue. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Aὔ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Welfelinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos reverti rursus, vel iterum reverti, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri poruit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed contra, rursus significare contendit contra Budaëum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὐθις ἀνήσει θυμὸς ἀγένηωρ, quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ἡμῖαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐπαγχοῖς) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\iota\varsigma$ & $\pi\rho\omega\eta\eta$ effertur τὸ ἐναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἐναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς θραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἐνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θραπείας ἐκείνης οὐδ' ἐνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, ut abigat eum, qui iure possit lactari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. 'Ελαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικάως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit lactari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. 'Εφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάως δικάϊοις. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeso δικάως delectari poreft, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικάϊοις locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ϵ & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικάως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si exstent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνει) P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae μείζον, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζον, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζον Mercerus ad Aristæen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶν βελτίω — ἄγρᾳ legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου XI, καλλίω XIV, μείζω. Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evekturum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πῶσα γὰρ οἶσθ' ἐπαθεῖν με; πῶσα καμῆν παρὼντα; ὑπερετῶντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδότος τοῦ καλοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, secuti sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τοῦτων) Videretur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντιέταξόμενος) Et sic habere cum l. etiam B. 2. H. & Fl. notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mort. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξόμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) *Noûs* cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducit. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν, quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliorese esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimis, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) *Lege de ingratiss filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur*. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vit. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, δὲ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὅδε demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi si praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad δ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάσασθαι ἀδελφόν βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζη, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντες tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapsi. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούην, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως πολυταῖς ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίϋστεθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellipsi. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo pro non modo non* dici non posse, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτίας ἀμέμενος, ἀποκρηυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu sua diviserat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιᾶ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non potest. Legendum necessario, ut Marcilius suadet, & nos correximus, αἰτιᾶ. B. 2. αἰτιάται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιᾶ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαίτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαίτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαίτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὐτω pro οὐ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fa-teor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύης) P. solus hanc vocem exhibet omni-no necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφε &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque interpretes, *Iam si cui pi-fflori praecipiat pater, Haec pingē, fili, non illa &c.* Paulo post, ἀρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus, citante consult.* Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accumbebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scribere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Alii*. quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione vocolae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδίσθαι in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἢ τέχνη. Verum non plane ne. esarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἢ τέχνη. construendoque, immunis illa ars compulsionis paternae expertus est. Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκάλου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in rem manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀποθέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine ferius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας) Non bene ista continuatur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας, οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si delera unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας. Οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον x. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infitior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. Ὅτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτῆσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτῆσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Το δουλεύειν) Etſi primo intuitu multum adblan-
ditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam ta-
men edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ
iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri ne-
ceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τοῦ mutaſſent iidem
Codices. REITZ.

ibid. Το πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσδεωκότες) Neceſſa-
rio legendum προσδεωκότες. GRON. In nota Gronov. antea
editum erat, eum velle προσιδεωκότες; quod tamen cum ope-
rarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in eius
nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non diſplicere eius conie-
cturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γάρ) Ed. l. ſola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλιςκόμενα) De corporibus intel-
lige, non de morbis. Ἀλιςκόμενα quod attinet, vide infra c.
28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente,
legas, ἀναφύσεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους
καρπῆς, proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copioſus: non
ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὴν νόσου διαφορὰν
pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diverſitatis morbi, quia
diverſi longe ſunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσε-
ται praeter Mſ. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus
principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, confe-
rat ſupra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mſ. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri
διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer ſupra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. ſupr. Quom. Hiſt. c. 1.
SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσον) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an ſic ſatis
etiam conſulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid
difficultatis obverſetur Solano; niſi forte ex priſtina verſione
ſenſum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Grae-
cam vulgatam male ſe habere exiſtimarit. At melior illa certe
eſt lectione Codicis P. modo recte conſtruas. Τὸν μέσον enim
ſignif. ſpatium medium, ſive intervallum, quod intercedit; adeoque
& diſcrimen, quod intereſt inter res vel homines, ut hic: cu-
ius ſignificationis exempla Lexicographis notata non repe-
tam, neque conſtructionem indicabo ex verſione Geſneri iam
fatis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐστὶ, καὶ ὄν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὄν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκέπται. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Ms. optime. ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὄν. Reliquae ὄν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὄν adspirare, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὄν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέαι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσοῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris sit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μὴδ' ἦν ἐμχυτὸν ἑταῖρα τάξιν λιπών. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς muras? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, morose interrogas: ibid. 1096, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἰδὼ, πῶς πολιτεύσεις; cetera tero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21. Οὐ γὰρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτεω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὀλομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item θρηνησεί pro θρηνησῇ, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lectr. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vidē. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει reicerem pro ὑπομιμνήσκει, ab medio ὑπομιμνήσκει deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκω hic verior, quam ὑπομιμνήσκει; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διαταίγη καὶ βεῖς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripsit. Fingit autem, aurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro ὑμῶν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῶν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῶν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii affectores. IENS. Τιμῶν) Erfi Salm. ed. ἡμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem appareret, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῶν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videretur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πύρροισι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperitiaeque participes, de Diis non modo usitarum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρόδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elfn. ad Apocal. III, 21, quem adhibere non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμωρόφισι τοῦ θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῶ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυ-
πτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδείς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδείς, qui Οὐδείς Atticos, Οὐθείς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιόν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον οὐδείς ἀπεκάλεσε. Ubi in posterio-
rioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallet *τὰ αὐτά*. Coll. ταῦτα συν-
επαίν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum An-
glicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, ci-
vitas erat sine seditionibus, hoc est, civitas erat tranquilla & pa-
cata, sedatis omnibus turbis, diffidiis, & tumultibus. Laudat
illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui
non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed
maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi
adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρήσιαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD.
Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omni-
bus est, ἀπαρρήσιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspicor, Lucianum scripsisse
προεφεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem
ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam,
multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecu-
niam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum in-
stitutionibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ
ἐφεστώτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem sperne-
rem, quod Iens. affert, προεφεστῶτων; sed quia constans est
vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens.
scribat προεφεστῶτων & ἐφεστώτων penultima correpta, non
video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in
l. 10 iam deleverat, & supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam cum contrarium sit, ex ἐσσηκότες & ἐρσηκότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἐσηκότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστωτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστώτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiastes monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiastae ista interpretatio passiva; si haec de se audiri noluisse Phalarin, hic locum habere posset; si ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro vocari positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. nominari. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητουν ἔτι κἀγὼ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητουν ἔτι κἀγὼ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis hypothetae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro inepto, deliro, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eisd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γυνώμας. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus iam indicavi*. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. KEITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenfes, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi, consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperiatis*. IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adſcripſit γυμνόν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes, *nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem*. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem ſuſtinere. Opinor, mentem Luciani fuiſſe, potius autem nudam iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνόν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque nudus caedem ſuſtinerem commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic iugulum ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque nudum iugulum praebere, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt, totus homo ob id ſit nudus: ſic nudam cervicem praebere nota locutio. Et quamvis nudum bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans? REITZ. Laudo non mutatam conſtantem lectionem, nec immutatam verſionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe ſumtum e libro putabam γυμνόν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoënfis exemplaris margine, quo in interpretando uſus ſum, annotatum obſervabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλαſιν, εὐθύνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare eſſe peccare, novi. Hic non valde peccatum a me eſſe, aequi homines, ſpero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εὐῶσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι

Θεινόμεν. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quintum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctorem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. I. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλευσατε ἂν) Benedict. infelicitur verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obfopoeus, *haec — suasisseis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅστ' ἐφύβησε ταλάφρονά περ πολέμισσιν, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρνιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἱλίον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, *εἰσανέβησαν* esse, *intro adscendissent*, s. *scandissent muros*, quia *εἰ μὴ* sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, εὐχ ἂν — ἐβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non; *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαβε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἰσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τε ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἠγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιησομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγέλασσεσθε) Sic ed. *Iuni.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγέλασσεσθε* habet. In reliquis simpliciter *γέλασσεσθε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιος) Lege ὅμως. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Ἀδρους) Vide *Plut. περὶ τοῦ Εἰ. 200.* Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν εἰ in *Iuni.* est ὡς εἰ. quod videtur ex ὥστε εἰ. formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. *Graev.* *Hemsterh.* consulendum *Duker.* ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur ὅσον καὶ λοιδορήσασθαι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellexo μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis.* Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholias*te illud ὅσῳ habent, non video, cur dubitarit *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1 huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκλύπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis.* *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab ὅσῳ incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciiis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur ideniidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod ideniidem succrescit, evellere, & profecto exiuvare cum *Iolao*, se confirmatum imperium habituri sumus. Apparet, nihil minus hic, quam φέρειν, congruere. Neque vero, qui ideniidem contumaces ἐκλύπτει καὶ ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θριζέειν, demetere? Id certe optime responderet τοῖς, ἐκλύπτειν & ἐπικαίειν. De *Iolao*, qui *Hydrae* Ler-

naeae ἀναφνομένας κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit Δερίζειν, *demetere*. Equidem levioze mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κήρως ἔβαν θανάτω φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφένουσαι, nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρῖν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Parif. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖν ἐστὶν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰσάδει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης· quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer I Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *afferre*, ut ap. Long. Paft. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδομεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. I. l. 5. Παρὰ δ' ἄτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτά σοφῶν ἔρεω κατ' ἕπος πόλιν, οὐνομα, φωνή.
 Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
 Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γνῶθι σεαυτὸν·
 Ὅς δὲ Κόρινθον ἔτατο, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·
 Πιττακὸς, οὐδ' ἐν ἄγαν, δὲ ἐν γένος ἐκ Μιτυλήνης.

Τέρμα δ' ὄρᾱν βιότοις, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 τοὺς πλεονας κακίους δὲ, βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς
 Ἐγγυὴν φεύγειν δὲ, Θάλῃς ὁ Μιλήσιος ἦν δα.

Haec addere vitium fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλομένην ἄν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, assermat illud βουλομένην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδικῶς σὺζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολαζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρειν) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρειν τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρῴκλῃν προσεγενέσθαι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec iustificant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Baf. μήποτε — προσενέχεται τὴν παρθενὸν Θηριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Περίλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Geßner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex *Περίλαος* contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Ctesiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen *Περίλλου*, sed *Περίλαου* ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. *Περίλλος δὲ τέχνη χαλκουργός* habet. Ita ut verisimile sit, *Περίλλος* ad Latinum idioma conformatum esse, dum *Περίλαος* genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστιθέναι) Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. BOURD. *Προστιθέναι* — πῦρ δὲ ὑποκαίειν καλεῖσθαι) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Ἀυτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λεπτὸς διαίτῃν & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησθαι intelligere queas, ita alibi καλεῖσθαι omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura congeffit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. Τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hist. I pr. Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεισθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id est, delentum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Καταυλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par.* ed. quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus. Iterum usur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. Καταυλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum filuisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῶ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, in *ele-ganti delubro*; sed in *loco templi conspicuo*. Sic in Navig. ἐν καλῶ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῶ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibiq. & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωρεῖς) Vide Thucyd. SOLAN.

ibid. Προσέσθαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι. & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione δ' Ἀπὸλλων. Pro Phalaride *secundo* etiam *primum* dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciatur. Idem cre-

do innuit, quod Livius diserte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἥδη ἀνατεθέντα συ· α', τὸ μὲν δὲ τὴν ἀρχὴν τ. α. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισθὸν τῆς εὐσεβείας* erronee vides veri *praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4 Προσπόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδίᾳ) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδίᾳ*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὲν δὲ τοῖς πεπονημένοις φάσκουσι πάντες πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθὴ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ δ' ἐπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro *μὴ δ'* meliori ordine & *μὴ* antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a *χρὴ*, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, *ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθὴ λέγουσιν*, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accredamus, (incertum enim est, num vera dicant) *nedum* ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ δ' ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς δ' ἐπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus*. Certe haec lectio & vorum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis $\alphaὐτοὺς$. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Ἄ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus poster; cumque lens. indicet $\mu\eta$ & legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque asseclam *Amst.* male dedisse $\mu\eta$ α . REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quod nonnullas τ' $\alpha\lambda\lambda\alpha$ circumflectere. Quod non imitatur, quia id in $\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma$ & $\alpha\lambda\lambda\alpha$ non fit, nec igitur per accessionem particulae $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. I. rectius τ' $\alpha\lambda\lambda\alpha$ habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργούμεν) $\text{Πυθῶνά τε πετρίσσαν}$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὀμηρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. I. c. $\text{Πυθῶνά τε πετρίσσαν}$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα}$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, $\alpha\sigma\pi\alpha\rho\tau\alpha$ καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paraf.* & *Rhetor.* *Discal.* natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλληνιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro $\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλληνιν probum est, ita iam adiecto $\alpha\lambda\lambda\omicron\iota\varsigma$ carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num $\text{τοῖς ἄλλοις Ἑλληνιν ἀγαθὰ}$ in eo legatur, an $\text{τοῖς Ἑλληνιν ἀγαθὰ}$ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tanti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse faterur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοι abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεται c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησιν. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησιν optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεόν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbataprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεόν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν θεόν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεναλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκλ. c. 4, quamvis ibi ἑλ. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν θεόν) Probe notanda haec phrasiss. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποίσομεν) P. H. B. 2. Αἱ ποίσομεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πάποτε) Etsi confundi solet cum μηδέποτε, plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖα καὶρῶ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πάποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἀν' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτὸν quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτὸν ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γυναικ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὡ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγενῆσθαι Ἐπικουραίους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἰοεὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ εἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ἂν τῷ γράφῃ κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Sideiae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitain non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN. *ead. l. 5. Καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ*) *Ἐπινοία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπινοία*. Lexicographi tamen eam obtrufere, quasi prox, five proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπινοία*. MARCIL. *Ἐπινοίας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπινοίας*. SOLAN. *Ἐπινοίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαγγανίας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *ev kakia*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐτοῦ σίου βουστρίας) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — θεάτρῳ ὑπὲρ πύθκ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀρρίανδρος γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion: MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Τηλλιβόρου) Hulus an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνον) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Προδότην) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σμερνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαιούς, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς περὶ πῆμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥς τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἔχθρους ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Aſin. Aſt. 3, Sc. Agedum. Ar. Het., ἀσπρεῖτα, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Aſt. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis formam sis illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν Πάλλαι ποτηρῶν τοιούτος μάγος καὶ γόης ἐγίνετο. Vid. Erasmus ad proverbum, ne in Lampyrum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατύεσθαι*.
VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνιδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παις ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil
ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne com-
parandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγος οὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse discas. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινόησάν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσαν ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς
κράσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostm: ut de Salta-
tione c. 31, πᾶν ὅτι ποικιλωτέραι αὐται &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὁρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ
ἐναντιωτάτῃ τῆς βολῆσεως σοικυῖαν, rescribe βουλῆσεως. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολῆ-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam; qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me faver. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ εἶχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsäner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δ' ἐπέειχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, pondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέποντες ἡμᾶς. Nec iuvant Elsänerum exempla, quae affert. in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpretes, ut licebat ex stipula coniecere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpretes Graeci anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικού σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῦσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχυῶν) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, αἰτία effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλαμ. A. P. & L. Reliqui Δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Misθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, EtyM. GUYET. Recte Guyerus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocaturos. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυν) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam εὐφυν requiritur ab recto
εὐφυνς, si paradigma grammatica spectes, ut ἀληθεία ἀληθῆς
& εὐφυν Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae εα purum tam
in α quam η contrahi monet, sic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. Θῶνος & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶ-
νος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένῳ) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo equiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
ter, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Mf. Reg. 301 r. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
θεοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἐπενοῖς) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthagini iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan *χρησιμογράφῳ*, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum *λογογράφῳ*, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi *καὶ ſυγγραφεὶς καὶ λογογράφους*. Vel *χρησιμογράφῳ*, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατίοντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατίοντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Miſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtoph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχῆς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἢ τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πάντας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & univerſos interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. *Amsl.* (ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, univerſos *Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείρτες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξηρμημέναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetm* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diff. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαιμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente: GUYET.

Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνῖν τούτων) Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonaët. COGN. Δυνῖν edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνῖν ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυοῖν. Vorst. in B. 2. etiam δυοῖν adleverat, frustra. Quid in *Iuni.* fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυῖν & δυοῖν inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuninae, quas tamen δυῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuisse in *I.* Sed Solanum correxisse δυῖν, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυῖν rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Basf.* ubi δυῖν σταδίων. Et δυῖν νεοῖν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialect. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφούς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. "Οπερ μείζονας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid fuggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscripsit Solan. vid. infra in Δελ. c. 2, Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικούν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens viderur: quare πρόσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τους πολλούς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτούντα) Quamvis plaudo significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum plaudo; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐπεκρῶται. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχθα κροτέοντες, est vacuos currus quatientes, cum strepitu. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαρτυρούμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinians, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαρτία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖά τ' ἀληθῆα κοσκινόμαρτις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτειςιν) Praesens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Ienſ. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Comment. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἄπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Paſt. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἄπεισι τοῖς Μνησυναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & veniet Mithy-nnaeis hostis sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibit vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγωμεν, ἢ μένομεν; pro φεύζομεν &c. In verbis autem contractis num praefens ſit, an fut. 2, vid. Kuſter. ad Ariſtroph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κάκεινοι) Sic ed. I. Reliquae ἐκείνοι. Sed malletm γούν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δυχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσισπένπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεισπένπεται, *potra* inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμευκον) Qualem reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibuſque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμευκον) Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt aſſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paulo poſt omittitur ante ἀρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροῖ) *Pestis, perniciēs, exitium.* An inſelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate edd. aut Codd. etſi adiectivum ὀλέθριοι ſic uſitatus, & pluralis ſubſtantivi ὀλεθροῖ alibi pondum a me obſervatus eſt. REITZ. Sic iterum ſubſt. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Ion. Trag. c. 43, Pſeudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non ſit movendum. IDEM in *Addend.*

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abeſt, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis eſt ap. Ariſtroph. Vesp. 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adiectivum quoque. Poſteſt ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεύς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aequae ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὔτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσσαι. Vocem στύεσσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσσαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lyfistrata, eundem fere, quem alibi per οἷστρω φέρεσσαι, aut simile quid, effert. V. 'Or. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νίγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσσαι in versione servari. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposuimus edd. vet. lectionem στύεσσαι, quam agnoscit etiam Ms. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εύρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. 'Αλεξανδρος, vel ἀλεξητήρ *auxiliator*, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητήρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, sribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque 'Αβωνουτεῖχος. *Ausoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est Α, tres decades Α &c. 'Αλεξητήρ nomen retinendum fuit in versione. Meruebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce 'Αλεξητήρ. GESN.

ead. l. 3. 'Εκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) ανδρὸς describitur.

A. 1.	4) 96}	24
Λ. 30.	8}	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	oo.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem erymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* 1 *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius; *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Paft. IV, p. 106 ed. Moll. Παρακελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἰγὰς ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως καὶ κείνας λέγων ὅψεσθαι τὸν δεσπότην ἀκριβέμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποτιμηπλάμενος) De his impostorum & agyrтарum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. picta, ποικίλη. Κατάγραφος idem; quod κατάγραπτος. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος; alioqui ἄνδρος corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim ἄνδρος mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in ἄνδρος, ideoque prius verum esse existimo. Nam si ἄνδρος hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo; qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὰ) P. non ut in reliquis αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συλλεβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεάζοντες. BOURD.

Pag. 77. 1. Δειχομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειχομένην ἐναργῆ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῆ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειχομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦδεν (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεόν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis anibus in urbem veniret. IENS. Δειχομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειχομένην dixisset; non modo quia palam additur, quo significatur, Deum ante non conspiciuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, eum appariturum. Tum etiam propter singularem verbi δεικνυμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba ἐδείξε τὸν Δία: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειχομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. γ, 700, Πηλεΐδης — δῖκεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro data dextra recipere, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸν καὶ δεικνύμενος, ait, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, eos autem dextra prehensens &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam recipiendi notionem iam praefero, relecto § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπυσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. & qui eam rem fuse profecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφηκοδομημένην) Ceteri Codd. προφηκονουμημένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προφορομ. In P. & Cod. B. mendose προφορουμημ. In rel. προφοδομημένμ. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epiet. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθῇ) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inferuimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vit. auct. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πόματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δῖ', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervénisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam aludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque veroprobari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit aedículas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est α γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo, alterum in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihil faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὁρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνο distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoniam ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Τοχ. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdū* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Paft. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui vidēri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum vellet, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγκοφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt — *cor esset exentum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπων. καὶ ταῦτα καὶ διδασκόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *αἰνός & πένομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilior est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσηχῶντο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. Past. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παύσιντες. REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποις) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochum vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilochio* praedicari eadem videas in Εκκλ. c. 12, oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub signem Φιλοφ. c. 38, in Dial. Mort. III, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilochi meminerunt & alii, Plut. 999, 2, & 771; Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῶ (sic enim emendandus ex Nostro aliisque Xiphil. pro vitioso Μαλλῶ) πῶς τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὁνειράτων. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτρ. p. 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochi* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, nepos, non *filius*, innui videtur. Ἐναγούς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱός ὄν, Ἐκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Cels. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochi* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Amphilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. Ἐπειδ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaëus, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Ἐκπεσὼν — ἀφικέμενος — ἀπ᾽ ἡλλὰξ) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δὺ ὀβολούς) Cf. iterum infr. Ἐκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ.

ibid. Ἐκείθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diss. III de Us. ant. numif. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 301 f. In impress. aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ quasi inserui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεισημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrobi. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Philaφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένη) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabatur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγραμ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudoprophetae ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπαγεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic ὑπὲρ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἡ ὕς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχῶσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πῖθκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μαστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης βρυττίας) Saltem debuerant editores facere βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταν duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Infulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Beritienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, ἐκκευστὴν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βρυττίας καὶ ἀσ-

Φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρυττίας v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. FL. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρήττιοι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ Διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim anti- quis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) Celsi libri contra magos. GUYET. Perici hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΤΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSri Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κελσός, καὶ οὐ τὰ Ὠριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρησεν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: redderetur igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Ms. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine expriment. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accesserat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρησά) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχματο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi diximus, etiam monet, εὐχόμεν aequè dici atque ηὐχόμεν. (Immo frequentius) & sic εὐχορτο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maittair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ην magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytimides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Ms. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἄκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κυτμίδα*, hoc est *ἀκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, ad dolorem laterum. GRAEV. Benedi-ctus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *urfino adipe*: etsi enim dicebatur *ἀρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omisio literae *ταν*, ipse Lucianus in *Demonaste* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἀρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὀνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In Amoris, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταύρος ἀγελαρχῆς βοῦσιν ἐπιθόρνυται, καὶ κρὶς ὅλην τὴν ποίμνην ἀρρένος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συνὼν μὲν εὐνὰς μεταδιώκευσι κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἀρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἀρκτίου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique *urfinum adipem* ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elfner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν* vertit, & *dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 pr. *ἔσται πάντα*, ἣν δ' *ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum danivus accesserit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, *τὰς κατὰ κοινὸν ἐσπεμένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elfner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολῶ) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολούς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι τὰν χειρῶν*. Ubi post *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait *τὸ θεῖον ἀμφοτέρω*, at contra paulo supra, *δύο ὀφθαλμούς*. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον* &c. Exempla ex Luciano antiquioribus similia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. *Ἔρσιος* ait, *δὲ λέγουσι συμπεπρεσβεύεσθαι καὶ Φοινίκα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμων ὅσοι θεοὶ εἰς ἑνὶ Ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ τῷ Κούρω κριθέντε δύο καὶ πενήκοντα*. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντ'*, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo *ἰόντι* positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiastae observationem, de qua Clarkius taceret; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, *τὸ δὲ βάτην*, ad Aiacem & Ulysssem solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiastae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiit, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πενήκοντα Βήτην*, *iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant*, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine *πενήκοντα* spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa*, *tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non inverse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — *Κεῖμαρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες* — *συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰθηῖς) *Ointheins*. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰτ', Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δ' ὀβολῶ, μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ὃ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τούτου' *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c.* quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN. *eod. l. 14. Ἀνὰ*) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀναήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέρορες. V. Suid. in ἀνέφορον sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀναήφορες scriptum sit in optimis; ut Ένυπ. c. 7, Έμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Όρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέρορες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀναήφορες aptissimum foret; quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἴτα ἀνεγύχων θάραξαι, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio, *absentem laedit, qui cum ebrio litigat*. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

eod. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

eod. l. 10. Μολυβδαῖνας) In omnibus legitur μολυβδαῖνας quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαῖνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδαῖνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; unitur quippe Homer. II. Ω, 80, Ἥ δὲ, μολυβδαῖνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μαλυβδῖνῃ, ὀρμίζῃ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. *Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἶδόντι* Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congesti ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. *Μάλβαξ* forte est ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: *σίπυδρον* fictum puto ex *σίπυς*, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in *κυμίνεω* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. *Μειζόνως*) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irsonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectantium aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin, brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreretur, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, distasse, & revera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίαι. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανὸς δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπεὶ δὲ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecisset legato, caesis legionibus, Syrii defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur Severianus & Priscus. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῶς) Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21 &c. Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet v consonantem litteram ignorant Graeci, saepe per Y exprimunt. Saepius per B: eandem non raro etiam per diphthongum ου. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντονίνον ἀρχαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλολογαῖσον πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consulererur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisset oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτίνεσσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur στρατεία, corrupte, nisi quod *l. στρατεία* habet. SOLAN.

ibid. Ὁθρυάδου) Idem est, qui in Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, delebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξου) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in Δικ. c. 1, & Orig. c. Cels. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. Ἀστρ. c. 23, & Δικ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, Βραγχιδαίων ἀδύτοιςι πελάζειο &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. Βραγχιδαίς, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refluuisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Cels. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei* Apollinis, ut Plinius habet c. 29. Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur Straboni l. XI, p. 518, & μαρτυροῦν Διδύμων τοῦ ἐν Βραγχιδαίς, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit προφῆτιδα. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme *Delphicus Apollo*. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphilocho, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Paus. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμῶν vocat. Agnoscit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiusdem Amphilocho oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Paus. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὄν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed supersticiosum. Ρουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpretes. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaci* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambiziose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφείς τὴν ἐγχεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit relinquo exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phrasin suam exierit noster auctor in principio Macrobiolum, (c. 7) ὃν ἕνα ἢ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη οἰς τὴν τελευτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte, magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξει* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξει*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξει* legitur. SOLAN. *Πράξει*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκίμησθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀληπιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitioni hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra Ἐπισκ. c. 22, infra ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀσι) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasseprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτοὺς) *De suis rebus futuris*. GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀεικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum ξενίαις, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis *laetitia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodeas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότεον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in *Heautontimorumenos* A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ exercerent in *exsercarent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ exercerent sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, adtipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄλλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄλλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile patiatur. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Καὶρ' Ἰθάκῃ μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίαις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὖνους, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Συγίνσι) Forſan *συγίσι*. GUYET. Συγίνσι δὲ οἷας) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent *συγίνσι δὲ οἷα*, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celsum, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, lectori, quid sub imperatore Philosopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more resignanti istud tribuere, aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. Cassium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus Cassius. . . . V. Volcat. Cass. I & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis, sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio scriptam.) In *Fl.* est *συγίσις*, quod ad nostram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiarus est in parenthesi illa notae Solanianae, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in eius nott. Mss. inveni. REITZ. Omnes, quantum scio, legunt *συγίνσι δὲ οἷα εἰκός — τὰς πίστεις πυνθάνεσθαι*, & *συγίνσι* imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic *οἷα* & *τὰς πίστεις* non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum *συγίνσι δὲ οἷας — τὰς πίστεις*. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo Solano. GERN.

ead. l. 2. Πίστεις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμνημι μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τέλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequae familiares esse ac Latinis, vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲ ἐράσσης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτηόν. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν p. 86, ἤριζον ἐπὶ ἐρωτικῇν. L. III, 113, gulfus, φιλήματα φίλσιν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαιχούσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectr. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensu, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri*. Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8º, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιατρίπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἠλιὰς ἀκτίς) Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Sepruagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae texui non inferuit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

munum paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac dedit Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ος καί)" Ος καρ. habet V. Unde coniicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) ignotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. *μείζον ἀνὲ προσενέει*. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκερσεκόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. T, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, *πυλῶων*. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῶ χρησμῶ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. *Τῶν χρησίων* marg. l. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in *χρησμῶ*, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἔθος τὴ ἀρχαίον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, *sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit*. Itaque tamen *χρησμῶ* hic idem valebit, quod *εἰς χρησίδον*, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὁ-λεως συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad *risecndos oculos adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil dari video, si & hic οὐδὲν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiu-
vare, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένως αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκερσεκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκερσεκόμαν. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκερσεκ. legere, in Iuntina notarit; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκερσεκ. habere, cum Cod. ἀκερσε. iam cum ceter. edd. habeat. Cumque de *Flor.* quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. *Hag.* inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκερσε. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia prif-
cas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. proficitur. SOLAN. Videretur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum-fatis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελουμένων. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Ca-
saub. Capit. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odii & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congegit Iac. Elfn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. *Ἐξω Χριστιανούς*) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diss. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. *Πουτιλλία*) Fictum nomen putarim, quo superstiosam feminam denotet: certe illud *τις* vix paritur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Ellner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poeticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας. Sic eis & κατ' ὀφθαλμοῦς vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpretes legisse videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιληματα τε ἐγίγνετο cum re-ctius Mf. ἐκείνης ἀνδρός, sc. Ρουτιλλίας. GRAEV. 'Εκείνης) Auditoritatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κομπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Past. I, pag. 27 ed. Iung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόης ἐπήχυσεν. Iterum *ibid. pag. 34. 'Εμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rursum apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, five IX, 566, Πρὸ χυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus refecrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, viles crepidas. Catull. GUYET: Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάμνην) Vide Aristoph. 'Ιππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

cad. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

cad. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἀλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, διὸς φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctum: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἀλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, διὸς φρενὲς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐπὶ τεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

cad. l. 4. Διὸς) Et si eodem redit, legasne διὸς, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

cad. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

cad. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &c

novus versus ab 'Ες Διδς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μογάλου* ante *βληθεῖσα* inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi sensum idem iam optime fecisse, in Lectr. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διδς εἰσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διδς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a *καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 25, ubi *καὶ πεδῖον δ' ἐποίησαν* legitur, Solanus particulam *δὲ* expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Et si me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissem, quia illic ter brevi intervallo *δὲ* recurrebat. Et *ἐποίητο* passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi *δεδεγμένους* est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Et si vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, *ἀσπάζασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ*. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἡύχουν) Si ab *εὐχόμεαι* formatum esset hoc verbum, *ἡύχοντο* ex marg. Ald. recepissem, quia activum *εὐχῶ* non est in usu, nec *εὐχέω* satis probatum: sed cum sit ab *αὐχέω*, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. J. Reliquae *ἀληθῶς*. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Μοχ ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὃς Ἀσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐκ ἔστι.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquid alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctā illa distinctio iam comparebat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοδοῦντα) *Ed. I. χρησμοδοτοῦντα*: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοδοῦντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Λεπίδω) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θυρίαις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid. Ἐπὶ σοῦ*) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὲρ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praeposicio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provento ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisset, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco conicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clyfma adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένον. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγρεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysmā* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγρεσθαι, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysmā* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant; etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amst.* male διεφθάρθαι, quod in marg. cortexit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muro, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μῖα δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δέ, in γὰρ mutat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δέ quoque usurpat, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κερμεῖα κῆται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae.*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τὸτε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias, quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. κεφαλαιῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plur. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνῶμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοφ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequenti ſκύλλη, quam pro ſκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope laedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. Πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα Πάροδον, in eiufdem vero loci impreſſo poſteriorius vocabulum omittitur. In P. non eſt καὶ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν Πάροδος; Aut ipſe Rutilianus Πάροδος; Adituſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At Πάροδος, eſſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censet Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλλίανδον τὸν γαμβρόν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν, lege πρόσδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὁδὸν malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλίανδον εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρυσὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀχμάζοντος duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ πάροδον, conspicitur τὸ εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγήν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum lenso eiectum vel, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere; ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columinae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, assert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσόδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefligiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάρ-
εσον* eiicere, quam nimis arguari, malo. Si vero probare possem, id *introducētem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianum. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετής) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διηπ.* Vorst. Consentiunt Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Eik. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γεγομένων) Facebant iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi *tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit*: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κρίσου χρησὸν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλὸν ἐπιρρέοντων) Cod. Angl. πολλὰν ἐπὶ πολ-
λοῦ ἐπεσερέοντων. BOURD. Πολλὰν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσερέοντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. πα-
ρακινδύνων τὸ ἑδεσθόν. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. I. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχουμαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in men-
Lucian. Vol. V, E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγῃ) Verbum σαλάγῃ alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliori plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitrichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγῆν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. Αὐ σαλαγῇ, ταρασσῇ exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίτες) Ὠπίτες. GUYET. Notaverat quidem SOLAN. Ὠπίτες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ἐλάγις. GUYET.

ead. l. 13. Λύοιντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ἐκτὸς sunt quaestiones, sive *peñiones oraculorum octo.* GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῇ καὶ ἀσθημα. Μορφεὺ βαργούλα ισχὶ ἀγχινέχιφι φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίῃν uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omissis εἰς σκίῃν, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omisum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Mori marusá* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carpine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως, Angl. ἄλλφ. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud *προφανῶς* referendum est ad *κατασημναμένου*. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitatus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ᾧ, τι ἥκει) Frequentius ἐφ' ᾧ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermor. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινος — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsnr. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήθει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδι) Certe *κυτμίδι* recipiendum, ut conveniat cum *δρσιν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρόσον*. Aut *δρσιν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρσιν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Λητοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρσιν τε καὶ Ἦοὺς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρισδαί) *Χρῖσδαι*. GUYET. Recte Guyetus contradictionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρῖσαι*, aequae ac *χρῖσαν* & *χρῖσεν*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηκεῖ) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμένον τουτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γυγνόμενον* & *γυόμενον*, *merces*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer *Thi Magistr.* SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδ' ἐν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμένος* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλῆσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238; Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθε. SOLAN.

ead. l. 14. Δῆγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympof. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι fimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογῆτο) Remiferat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divifione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ μοι εἶδέναι καὶ τὰ ὕπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ συμβουλευμένα) Erasmus, *pogans, se clam esse, quae suscipiam Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano fuiffem.* Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina infpicit. Nam Graeca si fequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae fuaserim Rutiliano.* GRON.

ibid. Πάνυ μοι) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἶδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῤαδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obftet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino-celebris esse inceperit: Lucianus carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua mukum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἑμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo paret, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόντον ἐγενόμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόντον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόντον, in aliis πόντον ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαῖον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

. ead. l. 13. Ἐφ' ὅπου) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταβήμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισθ' ἀπὸ πηλαινῶν) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpretes. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quas notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν ἰσθμὸν μακρὰ, πλείων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνοους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davif. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. ed. I. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀρμῆς. SOLAN.

ibid. Ἐν δέορτι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκώτην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύμενην, οὐκ ἐν δέορτι θρασυόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐν δέορτι θρασυόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐν δέορτι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. Ald. nempe οὐκ ἐν δέορτι θρασυόμενος, supple καίρῳ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in traiiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium falso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐν δέορτι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐν δέορτι κάχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectr. hic notare; qui in I. ἐν δέορτι tantum linea transversa separare fatis habuit, & Fl. nihil ab ea abire, in marg. eiusd. I. indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέορτι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est

que locutio s. ellipsis τοῦ καιρῶ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superflue est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. Diss. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νημισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΟΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi viderur, occasione cufus. Vid. Aur. Vi&. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichiton exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laures, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν σταμμάτων GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῶ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Ms. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferrī solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod lens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιάδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurienfis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιάδης unus scriba dederit πολιάδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtica idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολίς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολίς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιάδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῶ. GUYET. αὐτῶ) Nempe subillius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho-
nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I. & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοὶ τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γὰρ τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἵσque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniat. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. λυρεῖς ἔχων, &c. similia, quae vid. collecta apud Maithairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχουσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

IN DE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii conjectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accideret cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. te ipsum oblitus es, ut Belgice dicimus, sive te ipsum fecellisti, vel, si mavis, imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem. Vel potius, nesciebas ipse, quid faceres: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λαμβάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγρότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λίσσεις ἀπολούμενος, imprudens peribis, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σάυτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαβόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάβομεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ εἰσὶν ἀνθρώπων. Aelian. 2, 38, γυναικας μὴ ὁμιλεῖν οἶνον. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, rebus novis studere. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ αὖν ἀρκέει μούνον λόγον εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλέειν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallet tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθσαι καταυλούμενος) 'Αφόμενος, ὃ Λυκίης, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθσαι καταυλούμενος, Πηλυδρίαν ἀνθρώπων ὄρων. Vertit Obsoepoeus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sapientias excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λαστήν καὶ κατακλίναντες εὐωχίσομεν αἰεὶ, καταφασκόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus φασκόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit α καταυλόμαι, —οῦμαι; neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥόδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssē spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallet ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἦ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλητάς enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὅποτε οὖν σπουδάσεις περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δέας ὀρχηστῶν δὲ αὐτὰς τὸ ἐπίπαν, φανερόσ' ἐστ' &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀννομα. Νῆμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit interpretes, *legibus contentanea*. L. Bös. Recte Bös νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμοι ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, ex lege interpositorum *tibicinum*; an νόμοι αὐλητῶν coniungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Λυδὴ τις) Haec voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μῦνον) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνον. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύς) Vid. Hom. Odyss. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὄλος. SOLAN. Etsi vulgatum ὄλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὄλος damni, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 25. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς γὰρ σαυτοῦ κύνη) Vertunt: Παπαί, Ἐταρον, quam asperum capiem

sum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. asperare arma, pro famiare. Melius sane verteretur, quam canem mordacem. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, *novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus.* GRAEV. *ibid. Κάρχαρον*) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κάρχαρον Ms. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὸν φιλόσοφον διατίθεται, διὰ τὸ ἐλογητικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτιμίου) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἐπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprimere hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem; exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πόπον-δε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἑμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἔνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit Iens. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὄγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχυρὰ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ὅς' ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγονήης

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti, inerte, & sine sententia. Vertendum, siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses.* Mox sequente pag. de histrione, *οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*, est, indecore se frangenti, non, ut vertunt, in nulum usum fracto. Paulo post *μὴ ὤραισιν ἀρα ἰκοίμην*, est male peream, ut supra notavi: interpres invenuste, *nunquam ego venustatem consequar.* Nam quamvis venustas interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

cad. l. 8. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πύργῳ) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

cad. l. 12. Ὀλέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

cad. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ ἀδιδί, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὤραισιν ἀρα ἰκοίμην) An sic? *μὴ ὤραισιν ἀρέσκοιμι.* Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VL SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. *Μὴ ὤραισιν ἰκοισθε*, ait, *Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαϊκῶς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο. ὡς ἐν τῷ Ἡρατ καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μὴ ὤραισιν ἰκοίμην, εἴ τι τοιούτων ἀνασχοίμην καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς μὴ ὤραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκείνος* at in ipso Aristoph. legitur, Ἄλλὰ μὴ ὤρας ἰκοισθ' , quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Pater saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὤρας pro ὤραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

cad. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδη ἔλεω) Interpres, *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
 νος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expref-
 sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
 audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
 diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούσῃς
 τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD.
 Sic Long. Past. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
 ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
 per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
 profert frater cariss. in Belg. Graeciss. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
 Long. Past. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ,
 καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
 iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
 l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεύσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὅπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνὶ πλῆ-
 σιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνὶ πλῆος & hic recipien-
 dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πύλιν vocat Calli-
 mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμπρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. II. BOURD. Homer. loco mo-
 do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
 το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
 san. BOURD. V. Thes. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
 Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
 eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
 bar, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exes-
 tides citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
 daemonia.* Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare
 Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curati*. Denique
 meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
 l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
 ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
 40: Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
 ἄγαλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
 ὀνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθέναι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπα-

χάριος αὐταῖς κατέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχουμαι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transitulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. I. C. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. & L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδιδόνειν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis imperienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφῆβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN: Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπὸ χειρὶσάμενοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari desissent. Annotavit pater, ἀπὸ χειρὶζειν, τὸ πικτεῦειν καὶ παγκρατιάζειν ἀνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Πάσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκομάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκομάζειν & κομάζειν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κομάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: "Εἴθε δ' αὖθ' ἑτέρωθεν νόοι κόμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοῦτο μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hefychium κομάειν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κομάεσθε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κομάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, disce ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericā saltatione
Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
euniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρία) Et si ἀνδρία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admo-
nitionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδία δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσας) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ Γυμνοπαῖδια δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσας, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hefychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai ἐπὶ δὲ παιδῶ, inquit, ἔντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδια ἀγομένης ὁ χοροποῖς ἐστίνων εἰς ἀγῶνα
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
Γυμνοπῶδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit, Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσηγησάμενον τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονίῳ*. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοπαιδία*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meurfianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία* substituit. *Γυμνοπαιδία* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. *Γυμνοπαιδίων τε οὐσῶν (ἑ. οὐσης) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακτοῦ χοροῦ ἐνδον ὅ:τος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuſtrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδικὴ*, inquit, *παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὄρχήσει*. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plura. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοπαιδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαινομενίδας* ludibrii causa appellabant Lacaeas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacadaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀμοίως) Graev. in nota *ὁμοίως* legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμῆρος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίδι) *Ἀσπίς* Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβιστοτήρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κοῦροι δ' ὀρχησθήσας ἐδίδεον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίδεον*. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cypreo Achillis Il. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hefych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θροισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν καμμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias portiorum fortunae. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἀχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeiis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα· οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπάρχοντο δὲ ἀριστοί, προκρίθέντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero electi. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis electi erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtrunare de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plurarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimoniis irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilius secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale indicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.)* REITZ.

ead. l. 6. Διηγεῖ) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ἐρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπὸ) W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπὸ αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῇ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βαμοῖς χορεύοντα

ὅμοι βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύργῃ δις. Iterum ibid. c. 5, 9, προηὶ τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὲ ὄντων ὀργάνων. Noster infra hac Differt. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitringa, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursus tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχοῦντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis *accommodare*, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. § 14, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συντάττον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μέτρον τῶν ἐδόμενων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurf. Orch. SOLAN. Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἐδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρικὴ. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες αὐτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutans Solem*, tacite sese *sublevantes*, sive *sensim proficientes*. Σχῆμα enim vel σχηματισμὸν erat saltationis genus, quo quis nunc proficiebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαιῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρῶγμα κάλλιστον διαφθείρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινῶντος, αὐτὰ τὰ σπῆλη χορεύοντο. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μησοῦμοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) *Ex arboris quassum vertit* interpres: *malleum arboris motus, cum ventis agitur.* GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μύθος) *Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τὸν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diverſus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιῆσαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος.* Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυνῶν κινήσεως, Διδ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam.* Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπευ τὰς φαρμακὰς βοτάνας &c. ὅπου τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. Τέχνην πεποιῖνται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῶν προκοπήρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis sature alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum.* GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βριμω, ὀβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμαι, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Dehis Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD. Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Obſopoeus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-
bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nem, Martem a Ianone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis Daetylīs, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald. Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congestit. SOLAN.

ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκηότα, exercentem. GUYET. Πεποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. SOLAN. Sive πεποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιημένων masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Daetylorum, illud opus exercentium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werken* ergens *van maken*, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior I. Elsnero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaris id eo significatu afferunt. At sine auctorit. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο ταῦτα, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.

Pag. 136. l. 1. Ἄρν) Quia utrumque bonum, unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nobis, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρν editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθέν & Δημοσθέην supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi: BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περί, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακά) Copiose Long. ποιμὴν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βαρχικά) V. Meurs. Orch. Platoni βαρχεῖα dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γεν— prave. Sic iterum c. 34 Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δὲ ἐστὶν ὃ, γένος δὲ, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quæ generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γενικώτ. legas, possis intelligere eas, quæ viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικωνίδα, καὶ Ἑμμελείαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικωνίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabarur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περί ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικωνίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta ficinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. præceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, hæc Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variant. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarar. At in Junt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδῖαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. παιδῶν legens vertit, fere bis idem, & *institutio* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Dissert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κῆρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχημος, pro vulgato ὄρχημους, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχημους. SOLAN.

ibid. Ὅρχημος) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημῳ καὶ αἰοδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὅρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis affuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδῇν Τροχάμενοι τέπνοντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὅρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis insipienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοιδ.) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοιδέα πῶς ἀπαλοῖσι Ὅρχευνται, καὶ βωμὸν ἔρυσθενίος Κρονίαντος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Oblopoëus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῆδες ἀπαλοι cum rebus ferru:

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίνη, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
singuntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem
violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπα οἱ λειμῶ-
νες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδῆτι βαδίζειν. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3.
SOLAN.

ibid. Ὁρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed.
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Possit etiam sine praepositione dici:
fed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίζαν-
τα εἰς τοῦ ἐλπίνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόν-
τ' ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vi-
de etiam Πητ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἔτι τε ὀρ-
χεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐεχία λυσίτελεν ἡγούμενος
τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὥς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511; & 5 ed.
Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀ-
δρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
mor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ
ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσεται SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ὀταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis
deest ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SO-
LAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κομικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγε-
το σίκυρρις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile pater, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum;
quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credere *ἔστι* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus *αὐλητὰς κυκλικούς*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibere credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium *Ἀπαιδ.* c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερόν θέαμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam *ἑσχηματισμένος*. At forsitan Lucianus dederit *πύξημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. Εμβάταις ὑψηλοῖς ὑποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐπικείμενος*, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνόμενος*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infringens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν* est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλᾶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κακλασμένον* *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περιάδιν* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβοῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoe-
dias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνῃς τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelliget? malim, *soli vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vo-
cem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic me-
diam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico auctori nihil neque ad laudem neque ad turpi-
tudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pro-
nuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἁμαθές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπτοῦ αὐτῇ νετέμικεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*vide-
licet lampadum & iibicinarum & coquorum personas*) supine sane,
inmo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δά-
δων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *καράτων*, *καράων*, sed si-
ne exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae
& aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Ser-
vorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducun-
tur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάος* Herodoto sunt
quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero
sunt Phryges. Nam teste Suida *Τιβία* erat *Φρυγία ὅλη*. Univer-
sa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum
Davum formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non
lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Pal-
merii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσων*. pag.
767 ed. Olear. de vulpe: *χρήται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωνος διακόνει
τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῶν Δάων*. Quibus
hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Stra-
bon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen
Δαί ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δά-
κοις* derivare, qui *Δάοι* sint dicti antiquitus. REITZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ νετέμικεν) *Ἀπ' αὐτῆς νετέμικεν*; GUYET. Ne-

ρόμικον W. recte, ut cap. 35. In impressis *ρονήμικον*. SOLAN.

ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέτας, καὶ Τιβίοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυραῖντοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδε ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέταις Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δάος, Γέτας. Synesius, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρταρον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφάνηκεν ἐχθρῆς; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κεχρηδὸς δὲ ὡς ἐκείνα, ἀλλὰ συμμεμυκδὸς, ποτὶς hians ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τιμ. c. 14 inter servorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ἀνήσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ἀνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Geias* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. *Ald.* Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis differuerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλώτεροι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐπαγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsan & hic πολυμαθείας quoque, non πυλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὁ-ψιμαθῆ) Ὁ-ψιμαθεῖς, feri studiorum. Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθείς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutatur B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermod. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, nec minus de se exhibens reverentiae. Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas literas praefigere neglexerint. Dicere debuit, praecipue circa Augusti tempus. BOURD. Vide Caëub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potente floruit Pylades, de quo tum alia Macrob. Sat. 2, 7, tum illud, Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Ἀνδρῶν non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hesychium iubet videre Vorfius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congeffisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαῦστριδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπνεύσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὲ Θερμαῦστριζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραι το βρέμουνσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρις etiam legendum, non Θερμαστρις, apud Hesych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligemissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θερμαῦστριζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, representabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hesych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam assui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφέστηκεν) Significatio haec, pro abhorrere, alien-

num esse, probatur a Dukero ad Thucydid. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. τὰ τ' ἔορτα) Hom. II. A, 70, δὲ ἥδ' ἢ τὰ τ' ἔορτα, τὰ
 τ' ἑσθόμενα, προτ' ἔορτα. M. etiam τ' ἔορτα. SOLAN. Itaque ex
 Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔορτα per dialy-
 sin magis Homericum, quam ὄρτα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
 deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid*
voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat? SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
 seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-*
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est,
καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed
 cum Luciano etiam in Thucydidē mallem legere αὐτά. Nam
 & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
 repetuntur: *γῶναι τε τὰ δέορτα, καὶ ἑρμηνεύσαι αὐτά.* REITZ.
ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
 did. II, 60: *καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὑργίζεσθαι, δὲ οὐδ' ἐνδὲς ἡσ-*
σαν οἶμαι εἶναι γῶναι τε τὰ δέορτα, καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα κ.
 τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονάς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀπτοῦς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
 Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
 re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
 stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
 Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πῆσαι τῶν ἀε-
τῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
 Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
 Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πῆσαι τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
 sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρνακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An
 a Noë habet? GUYET. De qua fusius Eur. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸς) A Tiranibus puerilibus do-
 nis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
 ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
 dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
 blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
 Phurnutus f. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
 ed. Galei, de Baccho f. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Ofiris. Sic igitur Phurnutus, *Μυθολογείται ὅτι διασπασθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας* — ὅτι οἱ γεωργοὶ — *συνέχσαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ.* GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Laſtant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiaſt. ad ll. B, Caſal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Oik. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 ſecuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίſτ. Ita mox pag. ſeq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίſτ.

ead. l. 13. Ἐριν V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipſum Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον Et *Halirrhothium*, de quo ad Pauſan. Haec omiſit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago iudicata eſt: quamquam corruptus eſt Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεῦ ξενίας) Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleuſine ſepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Faſt. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνος V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Theſei is filius, cuius fabula mihi ignota eſt. V. Pauſ. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem ſententia eſſe, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commiſſam, quam reliqui, in quibus eſt Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipſius Demophoonte. Aliam Acamantis hiſtoriam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam viciffim ad Demophoontem refert Plut. in Theſeo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munium clam educatum ab Aethra matre Theſei &c. Utraque res aptiſſimum ſaltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quaerivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. I. Arnrtz. ad Aur. Viſt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὅς ἄρα παραγενομένην ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτηſιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et ſic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diverſi ſunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλεῖδων κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noſter, cum ad Athenienſium res geſtas referat. SOLAN.

ead. l. 16. καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως (πόρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transiūs.* Legendum cenſeo, καὶ Μίνως πλόος, & *Minois deſiderium, ſeu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, Scyl- lam Minois amore captam patriam ei prodidiſſe. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et ſatorum exortus.* Nimirum ex ſatis ſerpentum dentibus homines proſilierant armati. GRAEV. Vinc. Obſopoeus *Spartanorum retributio*, per- ridicule. Benediſtus, *ſatorum ortus*, paulo melius. Scripſit qui- dem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notiſſima. Sed tamen cum ita ſit περιεργος, ut ſupra notaverit καὶ Ἀλκάρροδιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam ſive omittant, ſive ita interpretentur, tantundem eſt. Ne ſimus er- go poſthac fruſtrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Laſtant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεſθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπιſμένους &c. *pag. 26 A.* & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπιοι, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ſerente. SOLAN. Vix operae fuiſſet annotare, σπαρτῶν habere pleraſque edd. quia quo antiquiores, eo ſaepius nomina propria literis unciali- bus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα ſic ſcri- prum tamen fraudi fuit interpreti priſco, vertenti *ſatorum or- tus*, pro *Spartanorum*, hoc certe diſcutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *ſatorum* illorum *ortus* eandem rem ſignificaret, quippe *Spartanorum* nomen in- de natum eſt; ſed quia reliqua nomina propria praecedunt ac ſequuntur, etiam hoc fuit conſervandum; quod etiam patet ex teſtimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non eſt, & alias a nobis quoque oſtenſum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πή- χεις*, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe poſt liberorum & uxoris fata ſibi ipſi mortem conſciſcentis. V. Ovid. *Met. VI.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει ſτογῇ) Cic. *Tuſc. D. III, 26,* & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luſtu ſi- lentium.* Ad quem vid. Daviſ. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἠλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Πρωσιδῶνα ἐλθεῖν Ἠλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa.* Adde IV Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπορρηδριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μηκέτι λημαλείους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus ramen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσσω. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθίοιται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπυ) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paul. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀπρίον W. & Fl. (L etiam inserit ἀπρίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iun.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀπρίον; ita ut credas, & δέρας & ἀπρίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀπρίου dare voluerit, aut revera der iste liber. Quod ramen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀπρίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρῶν. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντρυόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλην) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltēs dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννησιν) P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praestat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννησιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεσιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημένον) In M. Fl. & l. προσημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημένον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡ οικεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Κασσιόπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Κασιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Κασιόπ. forſan fruſtra. Eſt enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Κασιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio auſto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Κασιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Κασιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Κασιόπεια: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laſt. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glaucō inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανάσις δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῃ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανδὲς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis annem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαυκὸν, τὴν Πολυίδου μαρτικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephgatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαυκὸν) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαρτικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Ταλῶ) V. Φίλοφ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quæ Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & itionem*. nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althææe flammis absensibus arsit, Sic tuus ardeat stipitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὗτω δάλον τινα αὐτοῖς ἐπανατεῖναισθαι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inseram. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quæ Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἰκισιν*. Adde Apollodor. III, 7, 5. *Sed is* 1, 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν ἦνεσσι Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδουσι) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quæ tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Et si *Salm.* lectio ἀνάδουσι bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emersione, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκησιν) Vide Thucydidem sine lib. II, Philostr. VII Vir. Apollon. Tyan. Meminit & Basilus in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἔχινάδας εὐρὺν ἔτι τῆς πλανῆς ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoracione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκησιν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ποδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκηστιν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νείων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιᾶ νηϊ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεὺς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλευσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra *quingenta exfulibus* Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi *quingenta animae* vocantur, numero valde rotundo & inexacto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, *quingenta navium classē*. Dūdum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πενήκοντα νέων στόλον, quinquaginta iuvenum navalem expeditionem, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ περιεχόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Ἄλλον — τρόπον) Quam hic ἄλλον τρόπον navis appellat Noster, ea est εὐκαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἰαχὴν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλάλητο, τὰ ῥ' ἀνὰ μίσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἤρμοσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Ἀάληθραν κίσσαι ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαοντικῶν ἀπο βροτησίαν εἰσεῖν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: Μοχ, ubi visla gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens utcla carinae Vocibus his instare duai &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter pariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exsilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστατημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμετρος βροθείς. Ad quae sic Fabric. Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt. Non addidisset, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσαί) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μερίζοντον) *Luctumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orpheus est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτί δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισίας ἀφαιλετὸ με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. xv. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μερίζοντον) Μερίζοντον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντίπατρον) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro,

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. ἑαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἀναγκάιον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forſan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obſopoeus in Latina versione fecit, vertens, quod & rhetores ſaſſitare conſueverunt. Sed apertius potuiſſet reddere, quod & rhetoribus neceſſarium. Nam ſi priore modo redditur, ſonat ac ſi ὥσπερ, non ὅπερ legeretur: REITZ. Ὡςπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησίδης) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Celf. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clío p. 11 f. apud quem pro λαλιότος, quod in reliquis eſt, legitur φανεύτος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφὸν) Tangit vetus oraculum, quod quidem ſic apud Plut. Καὶ κωφὸν ſυνίημι, καὶ οὐ λαλιότος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chryſoſtomo in Babyła, & a Luciano in Iove conſurato. Exſtat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Baſil. p. 9, ubi haec legas: ἢ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἔγωγε Ἰάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφὸν ſυνίημι, καὶ οὐ φανεύτος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλιότος) Operae pretium videtur exiſtimaviſſe Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noſter Attice potius λαλοῦντος dicere ſolet: ſed quia Herodoti leſtio illius menti obverſabatur, Ionica dialecto hic uſus videtur, licet λαλιότος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenſet, non meminuit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philoſtr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Veſpaſ. c. 13, & Noſter Διμῶν. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscriptum. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torisit, ut bono inde iensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe *γοντευομένων* pro vulgato *γοντευομένοις*. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, sed plane nescio quod *ἀνακόλουθον* dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiaquo & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. *γοντευομένοις*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legisset hic *μὴ δέον*. Sed temere. Et illi non haecenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδέσθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἰμαί, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio acquissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem aequissimam postulavit. Sic Aeschines *κατὰ Κτησιφ. δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν*, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦσι) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamills, scabilla, scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Callig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Leshonax Mirylenaeus vocavit eos *χειροσόφους*, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικὸς &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tatius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριξ μὲν γενεῇ, γένος δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valsius. Addo Chrysost. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχον. REITZ.*

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν, ἐτύγχανε συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmurienfi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) *συνεῖναι*. GRON.

ibid. Συνίεναι) W. recte. Reliqui *συνεῖναι*. SOI AN. *Συνίεναι*) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi *συνεῖναι* quoque edd. priores pro *συνίεναι*. Sed recte *συνίεναι* ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo *συνεῖναι* legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videmus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Έρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obfopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim *at haec*. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Junct.

pro οἷδε vulgato legit οἷδε. M. οἷδεν. Legendum οἷ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἑκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forſan fatius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἷ δὲ — σται, aequae, inquam, in εἰωθε, quam in ἡ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedicis, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respodeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: *Novit enim* (n. ὑπεκρίσας) *se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis.* Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exferatur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστέων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστέωσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparisone aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ira W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Πορτίου θηρὸς χρωτὶ μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πολιέσσιν ἐμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polypi, Theognis:*
LA CROZE.

ead. l. 6. Ἰσχυον) Illud ἔχον, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυετίας* citat, (teste Sylburgo in notr. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκον, ὃς ποτὶ Πέτρῃ Τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀσπρῶτη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνδὲς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt. Eκάστος non est quispiam.* Legendum ἐνδὲς ἑκάστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, *cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit.* Ἐκάστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσφόους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonacti cuidam (scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἱνωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. Δημων. c. 3. Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλιναγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἡθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφῆδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι. MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τίνος καὶ περιττότερόν τι θεανισυομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπίων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνιττεται) Ceterum quendam audiri magis etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πᾶνδ' ἡμῖν ἐμφανίζον σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι θεανισυομένου) Magnificentius quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίον γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίνειν ἂν ἐγὼ γε εἶναι) Interpres absurdissime, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & artissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymniciis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixero. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυνᾷ) Alibi erat εὐφυνῇ. Sed hic iam recte & constanter εὐφυνᾷ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανὼνα) Confer infra de Mort. Pe-regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀρτιοχεῖς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meursi, Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino εὐτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An οἶος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed vita coniectura Gesneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆρ ἐν πομπαῖς ἦθεσιν.

pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, *o quam ille*,
(pro qualis, vel quantus) *est Astyanax!* scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

cad. l. 4. Κατανία) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

cad. l. 5. Προβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est *impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλεν το
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
Ξενικῶ μὲν Ἑλληνικῶ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

cad. l. 8. Τῆς θυμελῆς) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

cad. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpres. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse καλῶν nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις
καλῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At καλῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorio-
so* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

cad. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

cad. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris ocula-
tus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὥτα εἰ-

πρὶν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221. SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχειρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Ienſ. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὦ Ζεῦ, ο Ἰuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὦ γᾶ, o terra, virtum in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ὁσολοίκισις dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Nyrp. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχροντα ἢ πρόχρονα) Obscure interpretes, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpretes vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyestae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δὲ ἀμφοισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον εὐμορφον σύμμετρον αὐτὸ ἐαυτῷ ὁμοίως ἀσυκοφάντητον ἀνεπίληπτόν· μηδ' αὖτως ἐλλιπές· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνδυμήσεις. ὁξὺν τὴν παιδείαν. βαθύν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνδυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituantur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνδυμήσεις ὁξὺν. τὴν παιδείαν βαθύν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verito τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυνός, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἑλλόγμοι καὶ ἀνδρείας. Comiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὁξὺν τὰς ἐνδυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὁξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυνᾶ, καὶ ξονετὸν, καὶ ὁξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστεχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνιέναι ὁξὺς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὁξὺς τὴν βίαν ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὁξὺς τὰ ὄτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὁξείς τὰ ὄτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode afferendus hic est locus Aeliani contra temptationem eruditissimi Kuhmii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ἔξω γινέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ἔξω. ἔξω βλέπειν enim *esse*, quod Horatius *dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ἔξω βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi velleret, γινέσθαι ἔξω βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ἔξω βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ἔξω ἐπινοῆσαι, συνέειναι, dicitur; quod idem ac ἔξω τὴν βλάβην, ἐπινοίαν, συνέσιν ut ἔξω τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν βίαν &c. quae vidimus. Profusita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἀνρῶι διαδράκας ἡλίοδ' περ, οὐ τε καὶ ἔξωτάτων πέλεται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensis interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *sunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτριζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὴν ὥς περ κατόπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere, auctoritatum.* quae satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptor: em, ut dictionis suavitatem assequi Latine lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαλόντι proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nitium εὐφρασιώτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαίσι, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. ταύτῃ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. καταβὰς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Αἰας μαστιγώφορος, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elfner. ad Ep. ad Gal. 2, 21, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνωσμένον poni. Nam cum καταγνωσκομαι proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriolem; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mikiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατεγνώσκον — γραμματικῶν ψυχολογίαν, damnabam &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet improbavam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimonijs indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγνωσκοῦντες τινος ἀνανδρίαν esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἑ. μ. κατεγνωσμένον, sanquam qui se vere (iuste) insanium iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐδὲς τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantiibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, fau-

tortamen maxime accedit, sed generalius sumitur. Συστασιώτης ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro στάσεις fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iurum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedictus. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παροιστάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine efferratur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In *l. παροιστάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 39*, & passim apud Nostrum. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτε* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casu, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. Οὔτε) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτε* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτε*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτε* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτε* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπεδῶτες) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. καὶ ἀνδρῶν ὕμματα δέλγει) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΑΞΙΦ) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνείδιον legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶνν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio- num ἀδονίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath.* 168, 18.) De hoc opuſculo ego non tam magni- fice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula con- geſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐ- τοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſiceta prorſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athe- naei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lu- bet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perle- gere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, A- thenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo- que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Pla- tonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola per- ſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro con- ficta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut A- thenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredererne verſionem huius Dialogi, an deprecari- potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſ- ſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poë- tica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a commu- ni ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi vo- luerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hem- ſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſt- quam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehendun- tur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiffe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpre- retur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimal- chionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſto- las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſ- dam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμδρ*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμδρ* putare illum voluisse dicere. Nempe *αυ* ea aetas sono ad e inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακίζηλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμδρ*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακίζηλα*. Quin sunt *ἡπαξ λογιμένα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis If. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui καλοῦμαι. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozele & antiquarii istius Lexiphantis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνει τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάνοι πυροί. Leg. Scholiast. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἢ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce potuisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. audior voce una, nempe κομίδῃ· per νεοχμὸν autem intelligit νεοστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτηγγραφός. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mf. Regius habet κυψελούστα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὕτων ῥυπος λέγεται· dicitur etiam τὸ ὁστρακεῖον ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κακρῦσθαι τὴν ὕλην, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτηγένητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυψέλῃ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὔτε Κύψελος τις οὔτε Περικλῆς. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδύκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δρματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλη Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis; qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Cassaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδῶ) Antique dictum pro χαμαί, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυψελίς) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonastis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προόμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσσπον Χρὴ θέμεν τιλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippias c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χροῖμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' δς) Pro ἔφθ δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurret in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινυόμεθα) Περιέλωμεν, γυμνασόμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλίουκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctiōne usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρσσαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῃ θέρσσαι, *cuius est, sicubi possumus aricari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Perfii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασάνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομμάτιον, diminutum a φάσσαν, τὸ λινόν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσώνια. Etym. φάσσαν, σινδών. φασσώνιον λινόν τι ἥτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἴστίον τῆς νεῆς &c. ἢ προσώπου τι ἐμαγυῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὑράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα; σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμμα, καὶ ἡ σμμηματοδοκίς, σμμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτρον κομίζειν, δὲς τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχεις) Quia ante ἔχεις distinctionis nota nulla in I. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχεις ad ὀβολά. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκη) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἑλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ἀκμήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. Bourd. Leor. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem *εὐλογίαν*, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniuntur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Αὐτὸ ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. Bourd. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. Bourd.

ibid. Οὐκ εὐπόρος) Ἀδυνάτως. Bourd.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimaachus vocavit σφειγκτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. Bourd.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον δὲ κρατοῦσιν οἱ καθοζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούτα ὑποζυγούτα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀπὸ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. Bourd. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, currui non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζον) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολιάζον Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κεκμηκός. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἄδοντας, quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit.* Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκας. Pisid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστήν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διερὰ. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπέρανω εἶναι τῶν διερῶν. Ἀνδρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixerere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum conflare. Τὰ καύματα, uredines, des jarsures.* GUYET.

ead. l. 2. Ἀρόματα) Τὰ ἀρότρω ἐξεργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD. Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est *infigere*, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST. *ibid. Σκανδικών) Hefych. Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον.* Aristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET. *ead. l. 4. Βράκάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα.* GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis ἔδρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *astrivi summum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirate invenio. Suidas autem in *λεκιθώπολις ὄσπριον* bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, *curriculo puerum ablegabo.* Emen-
da, *curriculo ad puerum ibo.* GUYET.

ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem, legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλία non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. *Λεκιθώπλιδα*, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *onorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.

ead. l. 2. Λεκιθώπλιδα) Τὰ ἀλληλεσμένα ἢ βεβεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ. BOURD. Forte *λεκιθώπλιδα*. Hefych. *Λεκίς, παροψίς.* GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Leциthopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *onorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γρυ-

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκόπωλην occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) um Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quæsiuit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη) Τὰς βάρπας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθυί ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisiuilias, quæ γρυμαῖαι ἢ γρυμαίαι. De qua dictio- ne Casaubon. ad Arhen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυ hilum, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἦδ' ἡ δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, & καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέληνη) Locus hic, ut alii multi in cacoze- lo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέληνη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἄλλήλοις ἐποιώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem atten- te perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοι- ρὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium mul- titudinem denotans, quam res communes, sive viles, de qui- bus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, qui- dam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέληνη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 3, & X, 11, emendat in γέληνη mutans. Sed repugnant libri & M. Ex- stat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέ- λην reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον alii ta- men πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quæ Gallis tarteleas. BOURD. Πυριάτον τὸ Hesych. πυριάτης, coctum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpres. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυράιτη ibi legitur, & Scholiast. Biset. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem signifi- cet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐσθδὸν γάλα· sive generaliter τὸ πυρίεσθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

χι, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμνα. Hanc dictionem varie Grammatici eferunt, γήτεια, γήθνα, γήτεια. De quibus Hes. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. Hesych. φύσκη, κοι-
λία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. 1. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχην, τὸ ὑπὲρ τοῦ τραχήλου, τοῦ
βοῦς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βοῦς τὸ
κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀπ λαγάνιον, seu λαγόνειον; Hesych. λα-
γόνεια, λαγοῦ κρέα. GUYET. Lege λαγόνειον, i. e. λαγῶν
κρέα. VORST. Hesychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὲρ τῶν τρά-
χηλον χάλασμα. Suidas, Λαγάνιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ
καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. 1. 7. Φώκτας) Ἀ φώγω, i. e. φρώγω, seu φώζω. GUYET.

ead. 1. 8. Ἄβατον ἱποίπτας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo
ἄχρηστος & ἀφθρητος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum
gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat.
Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccessible, sed quam non opus fuit sa-
cere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ce-
terum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucia-
nus, ut absurdam Atticisimi affectationem notaret, ac deinde
Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, princi-
petne nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Grae-
cum. GESN.

ead. 1. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est;
Strabo, idem quod ἄλλος apud Eust. cuius fem. ἄλλis. Hesych.
δενδῖλλον cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxisset
Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & se-
quentibus id videre. De γρύ conf. Suid. qui eandem rationem
affert; sed & addit, alios γρύ a porcorum voce derivare. At
ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπαις, quorum al-
terutrum in γρυτῆπαις vel γρυτῶπαις mutandum foret, si
γρυτῶπαις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. 1. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omissum: nam in altero
V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra
haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύ-
ματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hesych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. aut. Epist. Saturn. 2. c. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Ιστ. α., c. 35. Vorstius coniciit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Κυ. 565 A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὁτοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hesychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hesych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectum veneni positionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocabundus illisum humo clarum edere sonum coegit.* Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic lusus apud Gallos casse-pot. BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possimus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφῆσω) Vid. Hesychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctioibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνῶμων) Vid. 'Αλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνῶμων

σκιάζει τὸν ἔκτῃ. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μέσην πόλιν) Ἡ πόλις, i. e. περιφέρεια τοῦ ὀρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλιν hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. Λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπαρῶει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τὼν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κάρι, & ἰμάς *logum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καρίμαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθλόωσον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακῶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si φαρμακῶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirare. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπνεσθήμενοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπνεσθήμεναι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραῖς χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόντοι. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se colletant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpreter. BOURD.

ibid. Ἀντίβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιέλαμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κορυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κορυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretaeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κορυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπιπλάται κεγχαρμίδων, ἢ ἀλευρων, ἐπὶ δὲ τῶν ισχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴ δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσούτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον δὲ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσίοντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίαισιν αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπώσσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλείστον οἰκίσαντες (videatur leg. ὀκείλαντες vel ὠδίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφῶδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοντο) ἀποστρέφεισθαι, (f. ἀναστρέφεισθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσίοντι, ποτὲ δὲ τῷ στήρῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. Corycus (saccum, δῦλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pello-*

re, passis manibus, interdum averse, tergum obiciunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χειρμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plut.
in Thef. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέ-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus.
REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχον) Τῷ τοῦ ἀράξοτος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβέντες) Ἀλληλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρῇ πυέλῳ βαπτι-
σθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυόμην) Ἐκτενίζομην. Hanc lineam profert & in-
terpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κηπίον.
Duae fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species,
σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiast. Aristoph. ad aves
Hefych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique sic reperi accen-
tum servatum in hoc verbo, qui poterat abici, ideo & hic &
alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio
sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ferunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος seu κηπίον tonsurae species. GUYET.
Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc ap-
paret, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus es-
se, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum
est, loca veterum proferente Spanhemio Diss. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonsura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui regere illas partes
possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus sit Scholiastes Aristoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus est Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν τῶνα, menti barbam, Hef. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τους ζέρμους ἔτραγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν νῆστιν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἑμιστίλατο) Ἑμιστίλατο legendum videtur a μυστίλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i. & v. inverso ordine, quam apud Nostrum, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *rapis canalis*, secundum Pollucem &c. prius vero *capnium minuta dissēlio*: dein vero faterur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστιλᾶσθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλᾶσθαι & μιστυλλᾶσθαι. Sed μεμιστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κοῦλαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διαλεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστιλᾶσθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυηροῦ ζομοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφῆσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδῖαι) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδῖαι, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδῖαι, δίφρος ταπεινὸς ἐν οἷ ἀκλόουβοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιούσι πλουσίοις, καὶ πεποῖνται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλαᾶσθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκακλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἀντεστεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἢ ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανὸν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hunc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis fane coena conficitur. SOLAN. Συμφορὰν, quae *calamitatem* significat, posuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανὸν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ. *ead.* l. 9. Ὑστα) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons*. GUYET.

ibid. Ἡτριάτᾳ) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριάτᾳ, *τεμάχῳ* Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάτᾳ) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἡτριάτᾳ vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τανάδες υἱός) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβός ἐκ ταγίνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hesyech. Poll. Videtur autem λοβός ἐκ ταγίνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hesyech. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβός, *du foie cuît*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχηλαι ὕσαι) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕσαι spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Ἡαγ*, accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim διχηλαὶ ζῶα. βοῦς. ἑλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδία) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἑδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἑδωδὴ. βρώσεις. ἑδωδιῶν. βρωσίμων. Sed in Suis da ἑδωδιῶν, βρώσιμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάτου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκορδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποιός, ὁ τριμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρύμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκείαι) Aliis καρυκείαι, quod idem est. Inteligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελή. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τριβεσθαι, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθρυμματίς. BOURD. Placentiae genus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικαμππτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττούται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δειδυμέναι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτακεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελάχιον). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de semine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα dermes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δασμοὶ καὶ πλόγματα γυργα-

τάδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμενς ἐγγέλαις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.
ead. l. 6. Ἀπὸδός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altulis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parasitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὅλον ἰπποκλή) Ἐν κλιβάνῳ ὑπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Λειπογενόμενος) Qui ne *marque plus*. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τυπὸν δελφίνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἑλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντες. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύῳ, *cano*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut α ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύῳ, τρύπω, τρύπῃ, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγῇσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶον τι. SOLAN.

ibid. Γηγενή) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ἄπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasmi. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Ex in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορνευτήν*, alii *figulum* faciunt. Confule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχάδῃ) Πλατιά. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθία. BOURD.

Plag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδος, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλλεξίς, τὴν ὅλιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέσσω Πρώτιστον ἦν γὰρ στρογγύλος, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὥτα συντεθλασμένον σφόδρα, Ἐχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλικίον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευὴ, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur, ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλικίον, inviris libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* eius superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in *Animadv.* ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτροπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριον) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hefych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hefych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hefych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίγχεσάμενος) Ἀνελθόν. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφόρημα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζει) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἔπαιζει, i. e. ὀρχεῖται. Hesych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ἰσφὺν) Diceret Petron: *rifu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. Ρικνοῦσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ρικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκρουτο) Ἀν ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ ῥώτου) An inuistis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassim l. πικίλος habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui φιλοι proferunt φιλι. REITZ.

ibid. Ὁκατάξις) Id est, ὁ ὠτοβλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, ὠτοκάξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάξις, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasias athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠκατάξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικῆιον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσώμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἑνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπίδειπτος) *Ad repotia* vertitur. Verte, *post coenam*. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικαιοκλόν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχθρολαττίας) In qua linguis dantur seriae, τὴν ἀργὴν ποιῶσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογεῖν ὡς) Ἡμερολόγιον legendum videtur, vel ἡμερολογεῖν. Sed prius placet. Τὸ ὡς abundare videtur. GUYET.

ibid. Τδρομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμέμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτις) Ὅπτις affus, & visibilis. Locus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene tex-tae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηβρίους ὑφαίνεσθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφώρητα) Μήπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro ἐκῷ, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα, in perniciem abi. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρήστοποιεῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide in-terpr. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζον αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμπος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immo-rari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκαιραφίσις) Τοῖς κυβευτήρισις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σκαιράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψικίδαλος) Κίδαλον, κρόμμυον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (consu-
li potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vo-
cem copiose explicat) I. Clericus ad fragm. Menand. pag.
75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Gram-
matici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκά-
βδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθέν, unde αὐτοκάβδαλον σκά-
φος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD.
'Ἐνδρομις calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρο-
μίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment
Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis
persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis
alium, forte non unum, κακὸς ἦν. Diserte enim Pollux 7, 93,
αἱ ἐνδρομίδες ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ
βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, anno-
tare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei co-
loris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυ-
ναικεῖον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effemina-
tos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος
χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque
manileata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχα-
λος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγέην) Κατὰ τινα τρόπον. De hac voce consule
Grammaticos. BOURD.

ibid. Λαῖξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λαῖξ
ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὲν ὁ τέως αὐλούμενος ἦδη ἔμπεδος ἔστιν) Mi-
cylus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrebat,
iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu,
qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincus sit, ne-
queat recreari tibiae cantu, cum tamen canter vincus quo-
que compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους
βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affir-
mare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum
sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id
expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, haste-
nus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγους βαλλόμενος. BOURD. Verti,
quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi *λαξ πατήσας*. Si quis *αυλούμενος* melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπέδος) *Δεσμῶτο*. BOURD. *Ἐν ταῖς πέδαις*. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) *Ἐξυβρίζοντι*. *Ἀτιμαγέλος* dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἑξοιστρῶν, qui etiam dicitur *ἀτιμαγέλας*, Grammatici: per *καρπῶδεςμα* & *περιδέραιον* intelligit *χειρῶδεςμα* & *τραχηλόδεσμον*. BOURD. *Ἀτιμαγελοῦντι* κυρίως est *solitario*, a grege separato. Theocr. Hic *εἰρωνικῶς* positum est pro *in carcerato*, *vincto*. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) *Lege καρπῶδεςμα*. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro *ἔφη* recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκρονεφεές) *Τὸν ὄρθρον*. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) *Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X.* bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) *Πολλὰ νικήσας*. BOURD.

ead. l. 6. Οἶδα τὸν χαλκοῦν) *Nosti hominem, qui aereus sit in foro*. Guyetus. Recte Guyetus: nam & sic *Alciph.* I, Ep. 30 *ἔ. χρυσοῦν σε στήσαιμεν*, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) *Παραμειῶδες* videtur. GUYET. *Πιττῶν* quid sit, nescio an aliquis doceat: *πιττῶν* *πίεας*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. *Εὐδemos* *ὠκατάξεις*, quasi tu dicas *ovisfractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. *Εὐεν*, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis *μαστῆτι*, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui *πίεσων*, *πίττων*, *πέπτων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea securus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὖων* ad infamem prope artem *dropacitarum* & *glabratorum*, pice & *psilothris* mollium hominum quidquid usquam pilorum est *evellentium*, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *ὠκατάξεις*, aut etiam *ὠτοκάταξεις* huc convenire possit. GESN. An ludit? ut *Aristoph.* *Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὸν πρότερον ὑπεπίττον χρῆνον*, *satius diu ante isthoc oblevi dolium*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) *A troublé la fête*. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχβία σχεβείς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχῇ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλὰξ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόῳ καμφθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. Βαυκαλός idem. Βαυκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ᾧδῆς κοιμίζειν. GUYET. LEOP. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζον) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοροῦδεις εἶεν, ἢ εἰ φόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiaſt. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζον dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium; a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστός, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἑλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Mf. Cod. reperitur δίοσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχεῖν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπίδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρωνα) Tūrem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lyſistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχίνον ἐσθίουσα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candefierent: εἰδῶσι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ὥστε τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύνειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiaſt. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνούντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῦς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παροξύμενον ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπανησας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυρμένος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χεῖρας

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem securus est Iac. Miccyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hesy chius interpretatur βλιμάζοντα, βλιβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς ὀρνίθας ὀνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεῖδῃ) Mf. παιῖδῃ. BOURD.

ibid. Πρόδωνα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοῖ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἑῶν) Ἀν ταὶ μὴν οὖν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus hæud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἑῶν. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμῖς γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐτῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis suis inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσον) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἀγαλμα, εἶτο (ε. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαιτόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congestit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περηβηκός) Ωῖνου παλαιῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι. GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp. v. 835, & Kuster. pott. Mff. At cum illas non possideam, addeere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρὸν οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Par. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπιδεστάτοις) *Sigillis vermiculatis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v. δριπιδεστώτος (leg. δριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βαβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νυστάς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five ἀφ' αὐτῶν πιπτούσας α νυσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβάδας. GUYET.

ead. l. 3. Ὁξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὁξύς λίθος; asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. BOURD. Ἀν ἐμπυνδάκωτα; α πύνδαξ, πυθμένης Hefych. GUYET. Εὐπυνδάκ. praeter Mf. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepinus. P. vero ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κροβυλώσῃ) Ὁ χόρδην τῶν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνοβλήσομεν) Συμφλυαρήσομεν. Consule Grammat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim. c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴῳ φλυαρεῖν; *tenir table*; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρῆζειν ἐν τῇ οἴσοφλυγῃ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λάλης θηγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδύμαι, & γάνος. GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam *λάλης θηγάνη*, nec vidi, qui eam vocem interpreterur. Micyllus, *nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus *λάλης θηγάνη* legendum, solo i in n mutato, quod iam Luciani aetas, nedum posterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρώτι utitur θηγάνη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Firmant, ut video, coniecturam nostram de *λάλης θηγάνη* libri: quo minus illius poenitet. IDEM in *Addend.*

Pag. 193. l. 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. πο-
tarat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de
Salt. § 69, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet.
c. 17. med. χειρίσοφον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam
utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾶ) Τοῦτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius
Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀννυόμην) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Α κατανίφω ducendum videtur. De-
vincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum
in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET.
Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίφων
hoc non a κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui *abluturus*
reddiderunt, sed a κατανίφω, respicique ad Homericum Ne-
stora, eiusque ἔπειαν γράδ' εἰκότα χειμερίσιν· ut neque
Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui *hiber-
nas cana nive conspuit Alpes*, ad quem interpretatio nostra al-
ludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην.
BOURD.

ibid. Ἀκροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνου-
σαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg:
Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεύς) Hom. II. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idæ
montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus,
quam de coelo. Ἰδ' ἦθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λέγων
ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete ob-
servatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navi-
gationis absurdissima & vere κακὸς ἦσαν, ita hoc praefer-
tim: κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine οὔρος & οὔριος
dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit.
Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰσχυάδες, & aliis, in quibus scili-
cet etyma dum spectat, alienam & novam significationem
confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & prae-
termisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen pla-
ne, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p.
855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. 'Ομήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσῳ ξυνόντα) Ita συνείναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι πένιᾳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ σύν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτῃ ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφρονμένους ἐλίσσονται οἶεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut fordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem fuillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, ne gry quidem loquitur, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. Φρεῖ) Ἀν κνῦ; Hefych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττεῦομαι) Statuo, ominor. Hefych. ὅττεσθαι, κληδονίζεσθαι. ὅττεῦοσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ῥιναυστήσιν) Irafci. Martial. *Fumantem nasum vivi tentaveris urfi*. GUYET. Verbum Ῥιναυστήσιν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur ringi dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somniare aliquid lubeat. Certe os contrahunt austera; quae molesta sunt corrugant nares, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an Ῥιναυλήσιν, q. d. naso ut tibia canere, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & uncis naribus indulgentem, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοδῆρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεσχήμενα ἦν τὰ γυναικεῖα. Observat tamen Calaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθῶς ὄνομα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλώσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rheas praec. c. 16, ubi γλώττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔσῃ) Veriebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔσῃ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνῇ) καὶ μυριάκις πίνῃ τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior saelus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μικροτάμενος τὴν Εὐρικλείου μαρτίαν καὶ διάνοιαν εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδύς κομωδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβουθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἄπαξ λεγομένην inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβουθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impossitibus ἐγγαστρίμυθους Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπιδήμ. ἔαφει, καὶ ἐν τοῦ στήθους ὑπερβόρην, ὥστε αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edifferens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κακείσμενοι τοῦ στήματος φθογγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum engastromante confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στεργόμεναι Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρηστέη. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσκαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facietam historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. At c. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrat hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Στορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari.* GUYET.

ibid. Τευτάζουσαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γουν σιληπορδία) Scribendum puto σιληπορδία per unum λ. Sic certe apud Hefychium, Σιληπορδεῖν, & Athenaeum lib. V, Σιληπορδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληπορδία & Σιληπορδεῖν. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φορεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hefych. Σιληπορδεῖν, σιδεροπορδεῖν, στρηνιᾶν, ἀβρύνεσθαι, δρύπτουσαι, χλιδᾶν. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖνται) Ἀπ προοδοποιῖνται; GUYET. Προοδοποιῖνται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προοδοποιῖνται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κᾶν) Leve est, quod monendum habeo. Κᾶν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine iota scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κᾶν τοῖς ὄρεσι, κᾶν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κᾶν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούεσθαι. Idem III, p. 118, ἢν κᾶν ἰφ' αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν fumitur, differentiae causa iota addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις) Sane interpretes, quae a lutifigulis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul nova disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I, credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὲν δὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφιστάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referte fatagit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περιεσθίειν) Interpretantur *depasscere*: neutrum bene percipio. Suspicio *περίπειν* fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris *π* in *σθ* transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — δύς) Xenocrati tristiori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνη δύς τὸν τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animam appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρασκαυασμένος sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Αν θυμάλωπα; i. e. *torrem*. GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

sychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάντα χέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abieci εὔρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εἰκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπέσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεράττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκεῖνα) Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, qualia sunt illa πῶς οἶε &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadverterat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχόμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν: Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξηνοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλὰς γλώτταις μεμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Δωσιδάε ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βομὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Legge Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδριάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse; liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit Salmasius, atque eruditis Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio offensum. LOID.) Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσιάδας scribitur apud Clem. Alex. in Πρωτρ. SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. Λυκόφρονος Ἄλεξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressu integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε ζυμπασόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectr. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse struendam Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. l. 3, 12, Κρατήσας ἢ τοῖς ὅπλοις, pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrium in Afri. cap. 30, Οὐ γὰρ ἦν καταβάς, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

τέον itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elsner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum ἡποφωροῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velir eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντέτακται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wottoni p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Arrian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλείας Δαρείου καθεστηκώς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνον αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τῆς παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡ γὰρ ἀκτὺν ὅτι ἀρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes e senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δρχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sunt, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levibus ludicra petuntur Praemia, sed Turni de viis & sanguine certant*. COGN. Affert eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἱερῆιον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ἱερῆιον porcellum* verterat, dum legit ὑεῖον. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἱερῆιον οὐδὲ βοεῖον Ἀρνεύσθην, ἀ, τε ποσειδῶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ἱερῆιον*, quam *porcellum* reddere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, *ἱερῆιον*, an *ἱερῆιον*, dicam tamen, cur Parisinae foli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βοεῖον; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. L. 7. Μῦραι) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίναι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus inducitur viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίους χρυσούς, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustum assignavit. Crescilius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus, inquit, & Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annum salarium tribuisse*: qui μισθοὶ ἐτήσιοι erant μυρία δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, Μυρία αὐτῶν

efficiunt monetae Romanae quadraginta sester tia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo amplio rem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρία δραχμας, sed μυρία καὶ διαχίλιας continet. Quid igitur statuendum? Ἄν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίας Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρία καὶ διαχίλιας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρία δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diss. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B. J. Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellipsi. *Drachmarum.* REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἢ κείρους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκάπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλην, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρῆν, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλην. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένην, Διοτέλην, & 18, 19, Διογένην, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μὴδὲ τὴν ἀρχὴν θεμελίον εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. Ἰερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιέγραψαντων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θάμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem de *feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαρρηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τις — Εὐνοῦχος) *Phavorinum* hisce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Murerus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonaetis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνοῦχος ὃν μοι-
χείας κλίνεσθαι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπαρ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) Hl Valesius δ μάκαρ ad *Excerpta* e Dione notavit corrigendum εἰ περὶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut citavi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περὶν L. & ed. *Fl.* uti coniecerant Valesius & Brissonium. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνους non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξίος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Vide Suidam, qui Ἐρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνέως τυράννον) In marg. *Ald. 1.* additum erat: *Vid. Suidam. Memini & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνέως δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυράννειον, *Atarnceus est Hermieae tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.*

ead. l. 12. Διαφθεῖραν) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρᾶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὲς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχὲς. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξίων φησὶν) Αἰο leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhethra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρεθὰ ἐν ἀρεθοῖς) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπέμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) Que la cause fut renvoyée en Italie. BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὴν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. A—*as*. (Non est Luciani. *Kustl.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτίων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτίω. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτίοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτίοις scriptum pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθῆν scriptum pag. 984 A. pro ἀληθῆν, ut pag. 990 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτοῦ, pro ἐωυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτίων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτίων ubique correxi in hac Differt. Vid. mox αὐτίων § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτῇ ter quater occurrit, (ut mille alia omitram.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτούς, τούτων, τούτους, τούτοις in compluribus. Verum cum & τούτων, τούτους, αὐτίων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τούτων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in Nostro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor, Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσαι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοῦς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθειγγόμενος, οἷς ἐπ' αὐτοῖς λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσαι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικετο) Recte monuit lensf. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέμενος, ἀπικνέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντεύομαι: sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσαι νεοῖσιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραί εἰσι, τοῦτέσιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσαι δὲ νεοῖσιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τοῦτέσιν πρεσβυτέροις γινομένοις ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittrair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δὲ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνέματα, ὅπως ἐδόκειν, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent. Non attingunt nucleum. Verte, non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent. Ἐδύκουν non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μνῶν) An μνῶν, ut supra? GUYET. Μνῶν scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μνῶν. SOLAN. In omnibus μνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μνῶν recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Α μῆδομαι. GUYET. Non addidissim, nisi ut appareret Scholiastae ἐμψαρήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδ' ἀμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδ' ἀμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλανήτης κινούνται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione haudquaquam dedi; quod Gesn. qui nec simul ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non murassem, si quae litera fuisset muranda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET. Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινούνται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκῆα) Ὀκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκῆα nondum reiicio, quia videtur respicere ad coelestes domus, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus factis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. (ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. (ὡς ἕκαστοι) Illa verbi εὐχῆς vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tueretur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπρις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) An ἦετο, ab ἀείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἄμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἄμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' ὃ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κρισπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) An δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὡς addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. Aristoph. Plut. 736, ὡς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφί-

πετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίεστο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδης ἢ λιθοῖσιν ἢ χροῖῃ μεμιμημένον) Uterque interpres, vel *facto expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiore, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonaeste, & λίθον πλάκας λέϊας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat *en* in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur *εικελος* & *ικελος*, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἵκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpretantur. Mihi N. L. SOLAN. Ms. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἵκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus opte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ πριου τὴν διαίριον φύγην. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 715, — ὃ δὲ οἱ παρελῆξατο λάθρη, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύνοχη παρθένος αἰδοῖν. Item Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἡ οἱ Λακεδαιμόνι ναισταῶση Ἦσκειν εἴρια καλά. — H. Z, 273, 4, — Ἀθηναῖς — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι θυοκλιδεα βούς ἐνὶ νηῶ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — terribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioquin possis aequè construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐοῦτοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V. L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑαυτέου*. Puncta vero diaerefeos, quae in edd. antiqq. in ὕ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτὸν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 19, ubi vet. habent *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρέόμενος) *Ἀν χρέωμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 6. Αὐτέων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλῶν) Nihil mutavi, etsi *βαλῶν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἠγεί-ται*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰρῖν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus; & lectt. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀραων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὸ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὸ καὶ πεπαδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, "Ομηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessell. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam "Ομηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18 SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσοῦν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον "Ομηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν ῥεοῖς πε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανημάτων νοοῦσι χρυσεὰν σειρὰν, ὣν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡε- λίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achilles Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit plucicula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι "Ηφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere aufit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν *ibid.* Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑὼν & ἑοῖσι, pro ὦν & οῖσι, vid. apud Maittair. de Dial. p. 117. Τούτέων autem & αὐ- τίῳ apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. 'Αλλὰ σὺ γ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντησίῃσι) M. Suspiciabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιος) Vide, quae de urbibus auspiciato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόβους ἔργῃ.) Ienius, *εἰργ* — ad *Ἐρμ.* cap. 71. Sed quid de φόβους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Ienius in Hermod. monenti *εἰργ*. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμειψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam cenfeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. *ip.* Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅσρα ἰδὴ νέκυας &c.) Homer. Od. A, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi. in Adag. *Acessaci luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceteraque liberales disciplinas, quarum cultu manescunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirare editum in Alciphro. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἑμοῦ & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, ἀφῆρατ, μηδὲ μῖν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεῖσιν. Nam praestet observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν curam, & ὥραν sive ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittaire. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρομένους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρίοντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praeuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὴν ἀποπροσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρῶς δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Basf. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρίονται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέεται: ut § 3, περιέεται, & ἀπηγείται § 22. IENS. Ἀπιζέ-

μετα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένους & ἐσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοήουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοήουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοήουσι adscriptit περινοήουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἑ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοήουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. (ἤγεται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἠγείται etſi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογείται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses conicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patensem*. (fin. praef. ad vir. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epietetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφύᾳ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφύᾳ. Sic Alciph. II, p. 270. Et Noster supra εὐφύᾳ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτίον Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sosstrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sosstratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrati interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μήκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπνοος εὐνῇ) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φῶς ἡελίου non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπνοος εὐνῇ in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae assuesfacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίπνοος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπνοος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνῇ, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνῇ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεῦνας habet. Latini dixerunt *humidorumisiones*; vide II. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγας) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαίθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster *Mor. cap. 7* ὑπαίθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπνοος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντας) Interpreter, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὄρῃ, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμήσεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολυτελεῖ καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὀρμήσεν) Vertenda sunt: Erat itaque Demonaex genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animam impulit. Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transtulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τὴς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γινέσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρотаτὴν τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἔλειν, malo me vincere contemptu italium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere. Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδ' εἰ τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensl. not. ad Vit. Auct. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ὁρτὴ &c. pro, sed &, vel praeterea. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonaetis; ille superior fuit his impedimentis. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam contemptus hic locum habere: quae enim facile superamus, contemnimus. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Pers. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonaetem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin;

& 'Ορχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. 'Αλεξ. c. 57, & 'Ορχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόνως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἰστομῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaeuus fuit. Vid.
'Ορχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. 'Αλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἀλλ' ὁ
γὰρ Δη. SOLAN.

ead. l. 9. 'Ανίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. 'Ανίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἦξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δρξπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῇ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Ellfner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἀκρῶ,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Ellfner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucyd. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituimus ex Mf. Reg. 3011
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. 'Ες τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτό, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

rum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδίατος ἅπασιν. Vertunt: Non tamen
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ εἰς
τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἡδὴ τὰ πατρια, καὶ τὴν
οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, εἰσάγει
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Rufinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
& edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπέζιτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δῶγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρων.
utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione,
quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοίους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέπω ποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκείον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
datio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae di-
cimus, daer geen saly meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἑλατ-

τον ἔχαιρε συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνους ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἀνέστη
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡδομαι συνὸν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Oblopoceo, qui
largius, propter spem exhibui obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eurpolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nyrp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴν τοῖς χεῖλεσιν &c.) Utitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἄλλοις μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἢ Πειθῶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρεῖττον) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. 'A.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλείοις.) Delendum cenfeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscurat. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admirationem,
de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύον ὥφθι πώποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελευταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forſan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβορίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβορίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μέλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Oblopoceus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verbe, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκαιμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχαίς ἐφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πῶγονα οὐκ ἔχων) Ἀγνεσίας γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γηράσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαίνει) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Muret. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex summis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαίνεσθαι etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἀνδρὰ ἔχεις) Veritur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γὰρ. LA CROZE.

ibid. Ἀνδρὰ ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθενὴν) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νῆγρ. §. 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voila bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὠνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen noluimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὠνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ' Ὠνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam; quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἀρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Artesilas*; nam ἀρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκεῖος & ἀρκεῖος. Quare si *Par.* ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκετος — an Ἀρκεος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φουσ. τ. π. τῶν ἀντιπῶδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπῶδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, vt habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θανμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαῦμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius coniicit, etiam θαῦμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γούν ἀντίθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθηρακόντων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκiais πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῆν ἀραις τοῦ περικόλλοντος, ἢ κινήσοτος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκη; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευάζειν) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστίν. Sed in A. & Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζειν esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτὸς) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Τὸν πατέρα) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium; qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὐκ ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonaxis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιδίον V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτους) Forſan ἀπαιδευτους. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθῆγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβύτων τῶ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαριμα εἶναι, Μὰ τὸν Δι', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὁ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum*. Et apud ipsum Nostrium Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius *avaritiam etiam in mercedibus notavit*. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nora. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσθόμενος) Interpr. ut *regis esset praeceptor*. Pro regis potius repone, *Imperatoris*. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appe-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, & βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRINGO.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce Argonautae. Nam Apollonium & eius discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius Argonautica hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, Non nautas puto vos, sed Argonautas (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, oviculae, & avaritiam inhiantium aureo ipsius vellere philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπύλλεται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὁ, τι μὴ καὶ πρὸς θεὸν ἦν, συμμεισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδύκη) Ῥηγίλαον καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδύκη, legendum esse Ῥηγίλαον. Regilla enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, comicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obisse constar. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπεσῆσαι ἀποθαυῖσαν. ait ibid. 556; Lucian. Vol. V.

& paulo post, παρὴν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος. In-
scriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini an.
1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque edi-
toris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto-
rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἐστιάειν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid.
Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in
Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui
tantae suppetere facultates, suis parentare ad eundem mo-
dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae-
stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide
Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam
idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habe-
mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re
est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe-
so 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter
visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσχεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-
ctus, suavit, ut exercitationi incumberet. Obfopoeus, ut frequentis
exercitio iucumberet. At quis negare audet, saepius id ab illo fa-
ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam sua-
dent exercitium vel exercitationem, quam manuiarias & cor-
poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de
Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no-
tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι
λιπαρώς ἐναυλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν
κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum εἰδὼν quod
sequiore depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνὸ πλιν αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap.
8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui-
dem foetus est, cap. Π. ὑψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, εὐμ καὶ
μακρὸν ἀνδρίατα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στῆσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magi-
stri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Lu-
ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc
sensu ap. LXX persaepe, ut Eldr. VIII, 25, καὶ ἕστησα αὐτοῖς
τὸ ἀργυριον, καὶ τὸ χρυσιον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
κοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῶ vel σταθμῶ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὥς θνητὸς ἀκουσον. Ἄν μακρὰ πτῦνης,
φλεγματοῦ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἄνευϊματῆς, ταῦτα
πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσειν εἰ μέλλον) Non ine-
pte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas, dit-il, de mourir pour sa patrie*. Quasi diceret: nam, si id ageretur, fa-
tis patientem ac fortem me praebuisssem, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referre ab te non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipsad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρου-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam cum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν.
Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σκαντοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον
σκαντὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστίγωνσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod fervile inge-
nium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Verrebat, *de-
fine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάς δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν Δίκην ἐχούσης,
Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἰ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Locus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

forte dicitur, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κριβητι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius vocolae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. locus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonaeste irrisus est & subfannatus. Immo (inquit) Hyperidis videris esse discipulus. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innixus, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὕπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus Ἔργ. l. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum suo ὄλμῳ recte exprefferit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὕπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοσχλὸς vestis, κόρηθρον scopae, sic ὕπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὕπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c. ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me later. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάσειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσιν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, ὅσον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶν προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παιεῖν καὶ ἐνάλλεσθαι ταῦτ' ἵνα τοῦ παγκρατιάσειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δραπακισθῆναι, ubi ταῦτον recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probeat, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει fana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινα pro εἰς τινα, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παῖοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλείας. Sed propter additum παιόντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δραπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obfopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *leisionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Προ ὑπὸ βασι. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀόργητος) Lege ἀοργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυαίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὲν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγων δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιτολὴ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐν ἐστίν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περιπάτοι non sunt *pergulae*, sed *ambulationes*. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲ μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Demonaste natu grandior Epictetus, quippe qui sub Tito iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui cum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσσεσθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάθ'αν' Homer. Il. 1, 320. SOLAN.

ead. l. 6. 'Ολίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πῶδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, clauderant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantoclari notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant clauderantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expresit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eisdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non ponerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali:

bus hic adscripserat la Croze sequentia: (unde vides ð ante τῶ inferendum)

Ἀρχεῖ μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὅ τῶν καλλίστων	Δουλοῦσάμενοι	Ἴσταθε κρίσιν.
Ἀθλῶν ταμίης	Ἔθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καίρῳ δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἐλβίστους
Μηκέτι μέλλειν	Δάϊον ἔγχεος	Θύμνοι βιωτῆς
Ἄλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀπὲρ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτὸρρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμημα βίτου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέσις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lysias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Martial. & Pers. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκεν τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίης εἴθεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videretur esse Aristaeneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde dilcrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianeus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & I. παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας; fecerat παιδείας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδείας legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θέομνηστο) Larva sit, an verum nomen, parvi refert; SOLAN.

ead. l. 10. Δίγυρ) Angl. διγνημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milefiacorum is auctor, de quo Plut. in Craffo p. m. 411, & Arrian. ad Epiict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. Μιλησιακά ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Craffi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian, c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθῃ σκοπῷ) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, inventus es: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττὰ με) Interpositio, *εἰ περιττὰ με λέγειν ὅικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ὅικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *εμοι*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ὅικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sentus Luciani clarus est, *σι ναινα*, otiosa, futilia, & inutilia, *με dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφ᾽ ἐλπί τοῦτο, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *κἂν ἐν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπὸ βλητος καὶ περιττὸς εἷς*. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομὲν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὢν, modo pueritiam egressus, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *εὐανθυμῆς puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία*, *τέχνη βάναντος*, *στρατιώτης βίος*, ἄρρην πτόος, vid. ap. eund. Ienf. ibid. Et si eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάθηνα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *καὶ συνεχῆς*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος*: οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγὼ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπὶ αὐτῇ*

Ἡλίου οὖσα ἐκ μῆνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασίφην δὲ εἰλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiastæ facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Λημνιάδων ἔρις) Leg. Α—τις. Vide 'Ετ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi iam proxime bis praeceffisset *τις*. Quare, si quid mutandum, *εἰμι* praeferrem, ex cuius compendio scripturae *ἔρις* nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiastæ rationem reddat, cur *ἔρις* legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀν μὴ *τις* ὁ δίδους ἡ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κροτοῦ πολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. ἄλλας) Sic Coll. & edd. ἄλλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραί παλαιστραι) Ait Lycinus Theomnesto ; λιπαραί παλαιστραι μέλουσι σοι, καὶ παῖδρά μὲν ἐσθλῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθεμένη. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate domissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere *παρυφήν* ut vestis *μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθεμένη*, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa*. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθλῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic *ποδῆρης χιτῶν*, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse *παρυφήν*. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod *laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est*. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένους κῆρας) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κῆρας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum *διακριδὸν* ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἕκαστα, ut ab eodem dicitur, διετρομένη, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν*, navigationemque distincte inquit. *Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένους κῆρας*, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, *διακριδὸν κατ' ἐξοχὴν μεγάλως*, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benediçt. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, *διακριδὸν significare eximie*. Sic enim & Homer. Il. M, 103, *Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἀρίστοι* — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — *διαφέρον* eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-

πριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, veritale *elegantet*, *eximie*, an *discriminatum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἠσκημένης κήρης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἠσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 4, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribebatur ἡσίοι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πότ' ἄρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἱ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερὸς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 E. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρί) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. eis Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplibilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας ἀδηφάγῃς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτρίαντι συνήντετο Θεοδόαμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvum, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθόνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουθόνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπτοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD,

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut ad-
huc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissi-
mum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi
videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum so-
la divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum
distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum.
GESN.

ibid. Ἐγὼ γ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur.
GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanan-
dus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa
nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑ-
πογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper
aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudi-
cans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit
hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina appo-
nit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium &
non olim: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim
ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: ex recenti stu-
dio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON.
Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum
plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur,
quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi vo-
luerit, divinare non posui: τῆς enim sine accentu scriptum in
eius correctione, error tantum typosarum est. Sed vide-
tur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιῶν. In M. nihil sub-
sidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari
possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil
hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sana-
tione. REITZ. in Addend.

ead. l. 7. συντόνος) In O. W. Fl. & I. συντόνως. Reliquae
edd. & P. uti hic in textu est συντόνος. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset
ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propaga-
tum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vo-
cantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renar. Veget. c. 33. lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἰσχυντο) Legendum videtur ἰσχυοντο; hoc est, *sissebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruſtae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego mallet *στρατείας*. SOLAN.

ibid. ἄστος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciae, Pamphylum sinum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. *ἐποιμαινον*. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄρατες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπάραντες) In impr. & Schol. ἀπαρῆ. In M. ἀπαρῖ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἀράντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προεστειλαμεν) Malim προεστειλαμεν. GUYET. Προεστειλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστειλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδὲ ναὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλαῖν ἐντὸς Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐνδὸν Κυανέων, αἰτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῃ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrium Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus securus Bourdelorium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem enarrantium discrepantia. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Έμμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. I. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέ τι ἐκτετακμεν διάφορον. Itaque si mutato solum *οι* in *ου* legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt par-

vo *venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγνῆτας dixerunt, vel περιηγνῆτας φράστορας ἐγχαρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *myslagogos* vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. *Monstrator* talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diss. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelotius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam aurem obtrudit Vorstius ἐπότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii norant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογραφήντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεμόνας) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, insituiamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀναρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμεν) Male antea legebatur ἐπεργόμεν. Emen-
daram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμεν.

Lucian. Vol. V.

N n

μεν, *meum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lipf. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προεξελθεῖν κελεύει. Ita κελευσθέν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrium 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τὸ τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχρησίας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (*celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere veneris & gratia spectabile*) placide terram adveſti sumus. IENS. Potest vulgatae sententia exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχρησίας Πραξιτέλους Ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatio pronominum traiectione offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles dicere totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχῆς, *affiduus*? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς positum videtur, i. e. συνεχῆς, *affiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *affiduus, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακεῖραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiastes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *κείραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἑρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνιδία* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obfoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obfoenae in lucernis apud Licerum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Hesychium explicatur per *λυχνουργός*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνουργός*. An Venerium quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurs. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Τπ. six. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἑρώτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἑδάφος) Non sprevissem ἦν pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἦν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, &) Conf. mox *κλισίαι* — *eis* &, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Ienf. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιὰ Πολιὰ θρίξ, ἑλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro *femin. sing.* accepit. Alibi vero *πολιὰ* & *πολιὰ* intellecto *θρίξ* ac *τρίχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, *πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυροῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. Σφριγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis *σφρυγ*. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦντον εὐφραίνουσιν) Ἦντον εὐφραίνουσιν. MARCIL. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — αἰ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex & habebat, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus αἰ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest exponi, κλισίαι, eis αἰ κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ζυγλαθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιοσάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, αἰ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (sive δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασὶν καὶ πρησῖς, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφοτέρα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκαδαλλῆσει σε, ἐκκοψόν αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refertur αὐτοὺς. Aelian. I, 20, χρυσοὺς βοστρύχους, καλύσας ἀποκεῖραι τινα αὐτό. Quod etiam ad ἀγαλμα referri queat, cum aequè dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etiam mascul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox aequè

praeda — *remorata sunt*. Ubi plura Corrius. Adde c. 66, 2, *Virgenses* — *quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Sartyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut fit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* i. ead. manus, quae varias lecit. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λαληθώς) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόησας) Fateor, ἀναβοήσας usitatus esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόῃν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμβαλεγγάμενος Eun. cap. 7. REITZ. ead. l. 14. λιπαροῖς) λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. affiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρὰ γαλήνη. Quod quia ibi pro λιπαρὸς positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλαις intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videretur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθὼς scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distincte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότον τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in Fl. & V. utraque deerat; agnoscant reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἔστιν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπῆγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quandam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Ταχερόν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putes oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinum iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὡ πόλος ὄκλ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, τάχαται ὀφθαλμοῖς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ὄγαντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffluunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρέεται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ καὶ πεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύειν ἢ γλῶττα, *τηκίσθαι οἱ ὀφθαλμοί*. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμὸν ἐκτετηκῆς pro quo Iustinus, *cum oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpretes inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἦσθετο ποτηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδῃ τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rurfus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπῖλον) Meminit Plinius statuæ nobilis, quam *Spilumene* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur *σπιλούμενον τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημοῦργησεν*. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. ὑπεκρύψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iunt.* vulgaram immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, *θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν*. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. ἱστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
έδωκεν ιστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, l. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia infanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Διέυκῆς δορκὸς) Inter delicatam suppellectilem δορκადείους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, l. 83 extr. sed dimam, de qua idem 8, 52, l. 79, quam δορκάδα λιβυστίνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκὸς) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes εἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκადείους, τοῖς δὲ φαινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsitan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forsan ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venereum, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἐμπαλιν ὁδὸς, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν ἀεὶ βίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματος, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poetae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμνου: c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖς) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπνεοῖθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπνεοῖθησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *masstrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & μαστροπὸς, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξωθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. *A. 1.* διηγούμεαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γένοιμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δείγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστὶ τοῦτο δείγμα, non ἐναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργές hic commode etiam afferenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σημῆν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι θαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές: at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δείγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεῖνοι οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. *Ortwinius*.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖν; μα) Sic edd. principes cum sequiōribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδέν) In observatt. Iac. Elsn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ) Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbisque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅ τινι interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam*. REITZ. Ἄν post ἄττ' addidimus ex Mf. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallem. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc ceramen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καὶ ἥντιν' αὐτῶν τὰ ξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe reperit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ. *ibid.* ὦν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱέραν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὕτῃ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε ad quem l. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro *δοχεῖον*, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam *πᾶσαι* legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim *πᾶσα τιμή*, summus, perfectus, plenus honor, veluti *πᾶσα εἰρήνη* in *Catapl. cap. 15*, & *πᾶσα ἀνάγκη* centies apud Nostrum. Vel idem, quod *πάσας δέσεις δέεταιί μου* ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretare *omnis generis*, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. *πάσαις τε γεραισι εὐφημίαις*. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. *omnis generis*, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali *τιμαί* hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët. Apost. XXVIII, 10, *καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς*. Et Menand. *Fragm. XII, 1*, *βούλου γονεῖς πρὸ πατρὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν*. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *l. μέλουσιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξέναις ἰδοῦς) Sic Latini istud obsoletum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρώτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. Ἡδούντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, *ἡδούντο* alicubi legi, non adscripto libro. An *ἡδούντο* voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim *οὐδ' ἡδούντο*, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 13. τοῦτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποῖς γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τοῦτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluissē Gesneri emendationem recipere, nam vulgatum εἰποῖς intolerabile est: verum quia τοῦτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεποῦς) Ἡμῖαρά τρυφή—μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretes, recte vertens, *scelestia* (sive *impura*) illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequētibz (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens. Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque non solum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere δν, quae nimis facili inter distantem scribentemque lapsu permurari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilior fuerit. Phrasis τὰττιν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τὰσσειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ.τ.λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassēs; recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in Iunt. adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD.

ead. l. 7. Ληξίη) Mansionem non male reddidit Bened. ἀλήγων, quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. *Past.* p. 71, καὶ τῆς τέρας εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήγω pro λαγχάνω derivet, ac *sortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *sectari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φειακίζονται) W. recte, in impressis φαιακίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορὰ adscriptum in marg. A. I. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτοὺς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτοὺς) Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοὺς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσονται κρίσιν ἔχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium converterat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἔχόντων, non ad τραπήσσοντας & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit αὐτορ, τὴν ἦδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 24, φρόνησις δλόκληρον ἔχει λογισμὸν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ το καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, scribasne hic εὐθύς, an εὐθύ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pellet licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νῶν respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδός τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξις) Forſiā λῆξις, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήχῳ pro λαγχάῳ formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξις rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ὁν προῦδωκεν) Reſert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem reſellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. *Ald.* 1. remittit ad Thucyd. η'. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ἐρ. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfeſto ἡκρωτηρίαζε reſponderet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτερχιζόμενης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴ μοι πρόωπν ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ὅτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πάργωνος ἥδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, δὲ δὲ χαριſτάτην ἥβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ ſοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictum est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederaftae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. ἑμπίπματο) Solanus correxerat ἐπίμπματο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι, quam ἐμπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπματο. Compositum quoque ἐπιτίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπματο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπίπλασθε. Supr. c. 8 ἐμπιπλάμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλαται & ἐμπίπλαται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆναι. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκὲς) Servavi scripturam ed. Salm. ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iunt.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχθὲ) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γῆρα κακά, Ἐτεόκλεες, πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ ἡ μπειρία Ἐχθὲς τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: sciris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκουσ ἀκκίνθου. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθεῖς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gefneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

* Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτην ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc pro aris & focis *amicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δαιμάμενοι, καὶ μέσση ἐστίαν τῶν ἰδίων ἑκάστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis luri-bus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτην τράπ.) Plut. 274 f. φιλιῶν θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo soventur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῖας ἐφασκεν ἡδὺ μου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχῃς — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ἔκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. Διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖσι) Assentior Vorfio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in *os* communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δειλὰ. Alique passim. Nihil interim immuto, Lucian. Vol. V.

quia analoga exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίας, verum & ιος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συσθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπαρίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαία exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμυκνέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικείῳ σύνοδῳ etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφῇ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Aciphr. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum a privativo. Hom. II. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K. 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τεινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παιδῶν) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita infaniet, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

• ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intasli simus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. *Χρόνος*) I. I. Wettstenius suspicatur, pro *χρόνος* legend. *Κρόνος*. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. *Ecl. IV, 6.* Ut *νέος Διόνυσος*. REITZ.

Pag. 290. l. 1. *Τέχνασμα*) Aliter interpungit *l.* comma non post *τέχνασμα*, sed post *ἀσπύρων* ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab *ἀσελγών* usque ad *ἀνίη*. Nostra autem divisio est in *P. & H.* Plures edd. in re tam fordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. *Φιλαινίς*) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122*, & quis non? Vid. Suid. v. *Δημοχάρης*. *Ἀστυάνασσα Βαστροστάγη ἔφη*. Diog. Laërt. in *Epic.* (non invenio) & Nostrum *Ἀποφρ. c. 24.* Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. *Καθαροῖω*) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *l. καθαροῖω*. Supra aliter usurpaverat, *καὶ καθαροῖω τάχα δέησι*. Vide etiam *Ἀποφρ. c. 21.* SOLAN.

ead. l. 13. *Ἔφη*) *Γρ. ἔφη*. GUYET. *Ἔφη* M. optime. In impr. *ἔφη*, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. *Περικλέους δὲ πειθῶ*) In plerisque impressis & W. legebatur *Περικλεῖ δὲ πειθῶ*. L. & Salm. *Περικλέους δὲ πειθῶ* quam sequitur *A.* Ed. *l.* autem & *V. 2.* *Περικλείου δὲ πειθῶ*. SOLAN. *Περικλείου δὲ πειθῶ* legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum *Περικλείος*, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere *Περικλείον τε πειθῶ*, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro *ἐν τῷ σφ' λόγῳ διατρέχει, ἐν ἐνι κ. τ. λ.* Repetitio literarum earundem *εν* omissioni occasionem dedisse potest. GESN. *Περικλέους δὲ πειθῶ*) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim *Περικλείον* praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius *Differt. c. 27*, ubi *γυναικαῖοι σύνδοι* habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *l. & V. 2.* accentus, quae *Περικλείον* praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. *Τελσίλλα*) Consule Meursium Gr. fer. in *ὕβρις* *στικὰ*, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam *Telefillam* eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoekianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελίχρον αὔχημα) Optime Ms. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελίχρον αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, qua se iactat Lesbus, Sappho*, GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρον *mellitum, dulcem* significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstinere. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸ) Vide Menagium, & Nostrium Eix. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸ δὲ λέγεται ὡ μαθήτρια μύρον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησιν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δαηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πῆδας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάττει ἰκὰν νὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλας ἔχειν. GESN.

• Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hīscē designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaeum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράστηθι ὡς εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιτίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκείνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὲς, ὅπως ὑπ' ἀρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν οὐδοῦ εἰργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincum, reditu ad superiores prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθὲν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δε ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἄλλα φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀνθρώπων. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque iuvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθὲν. SOLAN.

ead. l. 14. Παρὰντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παρὰντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit ampliùs adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιās. REITZ.

Ραg. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πόθεν γάρ ποτε εἰς ἀλιεία δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαιὰν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρως ἐπέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impium fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII, 8, 9, τὴν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor lief nemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μὲν, μετὰ Σιδύρας ἀγαπητῶς τὰ πατρίδια βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens.* Et quamvis locutionis ratio non appareret, satis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐντελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πᾶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφθη) Ἐρρίφθη Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθη legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χαρεῖν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ρίζων) Legitur, σκέπης δεσπέντες ἄνδρες, νάκη, θηρία δείραντες, ἡμιφίεσαντο, καὶ σπήλυγγας ὄρων κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ρίζων, ἢ φυτῶν αὐτὰ κοιλώματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commodè potest esse *olim*, ut intellexit interpres, reddens, *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis suggererat mihi, πάλαι ρίζων posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ρίζων) Recta omnino haec scriptura, quam l. & V. 2. debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ροίζων. SOLAN. *H πάλαι ρίζων) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἔμοι, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδὴ ἐγγίγνεται. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paulo post c. 35 extt. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὐτῶν — ὁ βίος ἐξέυρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ρίζαι aequè Graecum esse atque παλαιαί, tamen obscurandavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae & robustae*. Quod in marg. A. *Wess. est* παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλώματα. REITZ. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benediclus, *tanquam a parvo occasu*. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguae nativae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μικρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μικρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφωτος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma, quo discere est reminisci. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta Ald. 2. quam Gesn. indicat. In Ald. 1. autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleri Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. Λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποιικίλαι σοφίας; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνεδοι) At supra c. 27 γυναικεῖσι σύνεδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceant. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελῶν — ἐπήει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλοεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φεγγόμενος, οἷς ἐπτεχίρει λέγειν, ex ignorance Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθογγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπὶ στείρει λόγῳ. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπὸ στήν ἁλίαν ὦν ἐδράκε, ut subeat digram poenam eorum, quae fecit. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὦν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὦν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἔμμενετέον οἷς ἀπαξ προσιλόμην. Aristophanes in Pluto, Ἐχωτὶν ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁράτέ με διακείμενον, δαυμασθὲν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁράτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁράν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁράτέ με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁράτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχθεις ἅπερ ἐπεθυμεις, voti compos factus es. Notum est, τὸ ἐπιθυμῆν fere semper cum secundo casu construui. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ· pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto & sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpr. pro καὶ ἢ φόβου παρῆχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπὶ στείρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκῆσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, et si proprie sit *subtraxit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὸν τῶν Ἀθηναίων
τείχεσιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obii-
cit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γε-
γηθῶς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.
ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2,
5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtram
respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσση ἐστίαν τῶν — οἰκῶν) Addi potest hic lo-
cus, de Vesta in media domus parte culta, his, quae habet
Spanhem. tum in diatr. de Vesta & Pryt. Gr. tum ad Callim.
H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi
Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelleretur
Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ πατρὸς τὸν μέσον
λαχῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλ-
λοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere *Penatibus, La-*
ribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione
pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis;
vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera plu-
ribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui
Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, pro-
positam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud pro-
pius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσση
ἐστίαν referam ad *δοιμάμενοι*, ac legam οἰκῶν ἰδίον, quod uni-
ce verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἰκῶν prae-
ferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *me-*
dios privatae domus penates incolens. Nempe τὰ ἴδια deinde *do-*
μum significabunt, vel totum forte praedium, in cuius me-
dia parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio,
ᾗ λθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV,
c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. no-
taverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex
Sophocl. Antig. adscriptum in marg. *A. 1 W.* quem evolvere
typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδῶς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex
eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex
hiscē verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσσει, posterius enim
recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἔν, pro
quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μῶνον ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὲν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὲν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν Εἰσὶ δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖσαι νόησας, ἥ δ' ἐπιμαμνη. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδέ legendum: in secundo vel ἐπαινέσσειε, ut pleraeq. editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μούνον ἦν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὲν δὲ οἷσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθρώπων. REITZ.

ead. l. 4. Ἴνα πῶς μοιναμην) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρεὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς· ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδὼν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperit tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a *successione*? ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσκαμεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 ἢ πᾶσι περ.

στεύειν χρῆ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τῷ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) Ἀπ ἀληθῆς; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πάντῃ τρυφῇ, τῆς ἀγαν φιλοτιμίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὃ γλώσσης ἀληθῶς ῥόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριον, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτήρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elfenr. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Δισχίω) Ad Ξηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίον — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀρεσθῆναι. Sed neque nominare infauisti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenois dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρώτης ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρώτης. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgaram reicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gelfner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐπιβαίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐπιβαίνουσιν habet, non ἐπιβρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit purpurae, siue purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos lactis* vocatur, quod pinguiissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινίζει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνωσθαι) Fluētuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, vertendumque adeo hunc locum, *ne nudaē esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne nudaē dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudaē, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudaē sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino cenſeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεισμώντας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. BOS. Conf. 'Ετ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poetica est, ut permultrae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putar, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἠρτημέρους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημέρους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημέρους habeamus ex duobus Codd, nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὸ χαίρειν δὲ τὰ ῥέδια τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὸν πῆραν in Virar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Past. II, p. 42, πῆραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικίμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικίμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέχυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) *Οφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γεγετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γεγετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: viderur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γάρ τινα ἄγειν εὐρὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Erri Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καίνοὺς δὲ ἡμῖν ἐπαισάγουσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γεγετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iisdem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Venercos Deos, Ἡ'ς Παῖδες, ἢ' πὶ Κωλιάδ', ἢ'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσας τοὺς γεγαμνηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Generyllidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorū viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεῆς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμνηκότας, ὧν Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspitione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεὰς προσαγορεύουσας ἀπίαισι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eύν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cererī faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, ut *puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρόκλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte reddidit *exempli gratia*. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano ψευδομ. c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐδύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς πετομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex M. καὶ πολυτελὴς νῆ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte ἐτερόχρωτος ὕπνου aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοὺς βίου, de quibus hic agitur, ἀνύπνους εὐνὴν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγούμεναι. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est διηγούμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. i. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea διηγούμεναι, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. Τους ἐτερόχρωτος ὕπνου) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. L. 13. Λουτροῦ) Consule Cafaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. Ἔστι) Ἐχει legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obloq. Sed potiore iure Guyetus quaesiverit, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentr. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. L. 1. Εἴτ' οὐ δικάως) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui lambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικάως προσπεπατταλευμένων
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πετραῖς,
καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκας ἔπλασεν, ᾧ πολυτίμητοι θεοὶ,
ἔθνος μιᾶρὸν. γαμῶ τίς ἀνθρώπων; γαμῶ
λάβριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίας. καὶ γαμηλὴν
λέγει μοι χὸς ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασσαν, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἰτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' εἶν
'Αγαθόν; δ' μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἔπλασσαν ὃ πολυμήμητοι θεοί,
'Εθνος μισρόν· γαμῶ τίς ἀνθρώπων, γαμῶ;
Λάθροισι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῃ λέγει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethea

* Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe;

Mulierem finxit. Proh Diſ immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,

Et genialī lecto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviffimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipſum, edimus, ut ab Anonymo eruditiffimo exhibitus eſt in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clericus nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, ſcribunt. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controverſiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Verſu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' εἶν

'Αγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεται γε-

peritum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus ; & nonne merito nihil boni ei obtrigit, praeterquam Lampas ? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis ἐν Προμηθεΐοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἔπλασεν nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασεν unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, δ μισεῖν δ' οἶμ' interpolasse δ' ait, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit :

Μάλ' ἄλλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ 'πιθυμίας
Γαμηλὴ το μοιχρὸς ἐντροφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή. —

Μάλ' ἄλλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu *legebatur*. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus ; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protulisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeicium incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit : hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὐ δίκαιος. In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctiorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in ple-
risque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniunxit viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ') *Legenai γίνετ'*. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἶμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἶμ' *Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven.* utraque inseritur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inseruit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία καὶ καὶ μοιχὸς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inseruit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβυλαί. Et χαλοπατάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώνει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπομίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπομίαις περόναις συρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *sacram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sacra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic res-finges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπομίαις περόναις συρράψας, & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομὴ καὶ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. l. 1, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obnivorum ex adverso adspiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπομίαις) Ἀπτεα legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπομίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπομίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Terrul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κακυφῶς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Jambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluisse *leni.* spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικῶν) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδα-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξονικῶν καὶ ἐφιστρίδων κατακλίνεις; ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 gr. ἀκούει γὰρ σε λοιδορεῖν, (vel potius λυρωδοῦ) γυναικὶς ἴραν, καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones damnosas instituendo, nam φθείρεσθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Est enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου; ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λιπαραὶ παλαίστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἔγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. legitur ἐγκονίζεται, quod frequentius est illo: unitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κοῖομαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρωτός) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδῖους ὕπνους) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poetas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανεύης. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρβύλαι καὶ πυρῶν.

ἴσῃς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-λαύσειεν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγημα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσε) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. *Wess.* REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέ-ψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέ-ψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituiimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elfner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Le-xiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Her-mot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non existat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σοκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socra-te ἐγκομισιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebi-mus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. "Ὁς ὑπὲρ μίαν χλ.) Vide B. πρῶσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κομισομένη χλαυτί-σκιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male po-steriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympol. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχον αὐτοῦ τὴν τριβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2 : Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum : in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum in-duxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῶν δ' ἡμῶν Ἐρχίους. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρ-χίους dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεία dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophoni-tis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius frag-menta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Cri-tiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώοντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἶνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σαμψράμιος εἶνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶναι pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. ἔνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θεουκιδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihili est: κακὸφρονον enim hic foret propter duo sequentia in v terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἐκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHS ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. ἔνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθαρτον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖεν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖεν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter distantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖην, praesertim cui Attica forma φρονοῖην pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. φρονοῖεν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένους — Κόθορρος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόθορρος) Cum edd. κόθορρος haberent, ego Lucian. Vol. V.

Kod. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῶος δ' ἐλέγχοτο εἶναι, καὶ Κόδωρος. Λευκιανὸς Ἐρωσιν· Ὡς καὶ ἐγὼγ' ἂν εὐχαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνάτῳ, γενέσθαι Θηραμένης ἀκείνους ὁ Κόδωρος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακὸν, *ortabile malum hominibus sunt nuptiae*. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστεῖν δ' ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davif. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταὶς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas*. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἰλαρῷ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπιδύσας, προΐει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἰλαρῷ προσώπῳ παιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde clare*. GRAEV.

ead. l. 2. Ἰλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpretes; nec male. BOURD. Ἰλαρῷ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτιδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur Μελετιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελετιδίην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδραστειν. BOURD.

ead. l. 12. Κλίμακα) Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est. Ter. Eun. III, 2. Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἑαυμάσαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα: Ἐνέπεσον οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρος. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) Eodem redire, legasne εὐθύ, an εὐθὺς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus pertractationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προμυιασάμενος κατὰ τὸν κομικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpret: dum duflo a tumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit. Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρίαις εὐμόρφου μαιράκιου εἰπόντος, εἰ δ' εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς δαμνηρισμούς ἔχεις μαιράκιον Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe interfeminales pulsationes. Nimirum μηρίζεις est inter praetextata verba, de παιδρασταίς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E. mendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικὸν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μετεωρολόχαι) Vid. Πρ. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρὺς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilios supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις πρὶν, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδευσάμενος διμῆ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικὰ. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. II. 1, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονή) Lege *μεσίτης*. GUYET. Ἀν *μεσίτης*; MENAG. Politiſſimus Menagius emendat *μεσίτης*. Nihil verius. Supra c. 27, *φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι*. IENS. *Meσίτης* Cod. M. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. *μεσίτης*, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μῆρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicū Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κομαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GERN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ὀναμάσεις, l. ὀνομάσεις.

Pag. 262. l. 6. ἀπασαοτὴς, l. ὁπασαοτ.